10 lei / 4,9 EURO

LUMEA®

Global Politics and World Events

An XXI Nr. 10 (271) 2015

■ Întâlnirea Titanilor

■ Papa Francisc - ultimul Suveran Pontif?

Fără tancuri şi soldaţi

Europa, sub ocupaţie musulmană

■ Yitzhak Rabin, victima unui atentat programat să eşueze?

în loc de editorial

Despre valurile de imigranţi, între patetism şi discernământ

Venirea a zeci şi sute de mii de oameni din Africa de Nord şi Orientul Apropiat a sfâşiat Europa.

Sunt, de-o parte, cei care vor să-i primească necondiţionat şi să le dea orice vor. Sunt, de altă parte, cei care vor să-i respingă din start, folosind marina militară, ca să întoarcă din drum navele care îi aduc. Între aceste două extreme, feluritele nuanţe se pierd.

Şi, ca de fiecare dată când avem de-a face cu un război neconvenţional, imensa majoritate a discuţiilor - dacă sunt discuţii! - şi discursurilor se bazează pe patetism.

Nu vrei să-i accepţi pe imigranţi *in integrum*, fără discuţii şi fără condiţii? „Eşti un neom fără pic de milă şi fără inimă; eşti un fanatic religios plin de ură faţă de străini; eşti un rasist; eşti un necreştin" etc, etc, etc.

Faptul că mulţi dintre cei care dau lecţii de creştinism celor prudenţi sau ostili sunt oameni care urăsc creştinismul, oameni care lucrează la oficine care persecută sistematic ortodoxia etc, este cu totul trecut cu vederea de către adepţii (creştini) ai acceptării *in integrum*.

Fotografii şi filme patetice domină postările. O mamă alăptându-şi copilul în mers, oameni cu glasuri disperate, apeluri emoţionante. Patetisme peste patetisme, întunecând gândirea şi provocând sentimental la maximum.

Exact aceeaşi atitudine se vede şi în cealaltă tabără. Nu vrei să-i respingi pe imigranţi *in integrum*, fără discuţii şi fără condiţii? „Eşti un trădător inconştient; eşti un neom fără inimă şi fără minte, care osândeşte copiii şi femeile agresiunii islamice; eşti un fanatic islamist; eşti un necreştin" etc, etc, etc.

Şi aici funcţionează aceeaşi propagandă patetică, adesea din aceleaşi surse *ne-* (sau *anti-*) creştine.

Filme emoţionale, fake-uri (precum minciuna cu refugiaţii care ar refuza ajutoare pentru că au pe ele crucea), poze dure etc. Se exprimă, mai mult ca niciodată, ostilitatea, osânda şi ura faţă de crima „altei păreri". Discuţiile raţionale devin aproape imposibile. Alunecarea în ironii - adesea personale -, insinuări şi acuzaţii se face extrem de repede.

Cu toate acestea adevărul nu este nici de o parte, nici de cealaltă, ci undeva la mijloc. Pentru că este o deosebire uriaşă între deportaţi, refugiaţi şi imigranţi din varii motive.

O deosebire care, dincolo de emoţii şi patetisme, trebuie făcută. Întinderea unei mâini calde către cei care au nevoie de ajutor este o obligaţie umană fundamentală. Întinderea unei mâini calde către cei care vor să profite de tine este o aberaţie.

Creştinii - indiferent de confesiune - care se refugiază din Irak, Liban, Siria, Egipt sau alte ţări în care sunt persecutaţi teribil trebuie, evident, ajutaţi. Desigur, ***cel mai mare ajutor ar fi ca puterile occidentale - începând cu SUA - care au declanşat tragediile naţionale din acele state să pună capăt mizeriei pe care au stârnit-o.***

În acelaşi timp, ***a privi cu prudenţă şi chiar suspiciune musulmanii care vin în Europa în valuri este de bun-simţ.*** Nu e vorba doar de faptul că mulţi dintre ei nu sunt refugiaţi, ci pur şi simplu imigranţi care profită de un anumit context. Dar, în plus, mulţi dintre ei sunt purtătorii unei violenţe şi unei atitudini misogine şi intolerante care este dincolo de orice discuţie. Şi care este în foarte mare parte vinovată de crime cumplite împotriva umanităţii!

Voi da un singur exemplu: kurzii. Am o profundă simpatie, chiar dragoste, pentru poporul kurd. Este un popor care suferă de mii de ani, un popor nedreptăţit de puterile occidentale şi orientale, un popor care a îndurat lovituri nenumărate, cumplite, înfricoşătoare. Şi care acum este bombardat nu doar de forţele ISIS, ci şi de forţele turceşti (Turcia fiind... în NATO!!!). Adăpostirea lor este un lucru de bun-simţ.

Condiţionarea adăpostirii lor de o purtare decentă, de respectarea regulilor ţării care îi adăposteşte este iarăşi un lucru de bun-simţ. Iar prudenţa faţă de cei extremişti dintre ei, absolut obligatorie - oricât de uşor de înţeles ar fi motivaţiile extremismului kurd.

Nu vreau să încerc să propun soluţii. Până la urmă, ceea ce fac eu aici este să-mi expun câteva gânduri, ca persoană oarecare, fără nicio putere de a hotărî asupra a ceea ce se va face. Nu răspund în niciun fel de refugiaţii europeni în general sau de porţia pe care România o va primi (sau care i-a fost impusă - nu contează!).

Sunt sigur că România poate face faţă, din punctul de vedere al resurselor, unui număr de o mie sau cinci mii sau zece mii de refugiaţi. Totodată ştiu că incompetenţa şi corupţia autorităţilor române este gigantică - vezi mizeria de la Băiculeşti, în care până şi Procuratura are partea ei. Şi îndreptăţeşte îngrijorarea cetăţenilor faţă de felul în care aceste autorităţi - în frunte cu infracţionalul Parlament - vor fi în stare să „gestioneze problemele".

Totuşi, din nou, NU vreau să încerc să propun soluţii. Vreau doar să îndemn la o gândire şi exprimare nuanţată, în care poziţiile diferite sau adverse să nu fie tratate cu ură şi radicalism.

Vreau să îndemn la raţiune, la discernământ. La *audiatur et altera pars*. La discuţii constructive. În lipsa lor, vom rămâne mase de manevră pentru o grupare politică (şi economică) sau alta. Dezbinaţi, lipsiţi de putere, incapabili să găsim soluţiile constructive şi mai ales să le promovăm.

Înainte de a pretinde că murim de mila ori dragostea imigranţilor sau a posibilelor victime ale acestora, să arătăm înţelegere faţă de cei cu care discutăm sau disputăm.

Pace tuturor!

MIHAI-ANDREI ALDEA

Sumar

1 ÎN LOC DE EDITORIAL
Despre valurile de imigranţi, între patetism şi discernământ
Mihai-Andrei Aldea

4 MERIDIANE

12 ACTUALITATE
- SUA, la originea problemei imigranţilor din Europa
- Planurile Israelului de a bombarda Iranul, dejucate din interior
Sandy Oraşanu, Wilhelm Schreiber

20 ORIENT ŞI... ORIENT
- Turcia, NATO şi Orientul Mijlociu, la răscruce
- De ce se răzbună Erdogan pe kurzi?
Matei Dobrovie

28 PERISCOP
Asia - vârf de lance în cursa înarmării nucleare

31 ANALIZE
- Falimentul politicii externe a lui Barack Obama
- Cum să arunci o ţară, bucată cu bucată, în mâna corporaţiilor
Călin Marchievici

34 EUROPA, ÎNCOTRO?
- Europa - şi violată, şi cu banii luaţi!
- Planul Kalergi
Radu Toma

39 GEOPOLITICĂ
Războiul Nordului?
Valentin Naumescu

43 INCREDIBIL, DAR ADEVĂRAT
Europa, sub ocupaţie musulmană
Aurel I. Rogojan

45 INTERVIU
„Eu cuget, deci exist....". Convorbire cu Ramon Grosfoguel, sociolog. A consemnat Corina Tulbure, *Critic Atac*

49 SECOLUL XXI
Ţările se îndatorează tot mai mult

51 ECONOMIE
Să vă pregătiţi pentru cea mai severă criză financiară din istorie!

53 SOCIETATE
Germanii şi pamfletul lui Hitler

55 SPECIAL
Criza refugiaţilor - o invazie musulmană organizată?
Cristi Şelaru, Călin Marchievici

61 VALIZA DIPLOMATICĂ
Bilderberg sau conducerea secretă a lumii
prof. univ. dr. Dumitru Mazilu

64 DOSAR
Trebuie să ştiţi în ce lume trăiţi
Ion Spânu, Mihai Enciu, Cristian Căpinaru, Ioan Roşca

83 VEDERI DE PE PRISPĂ
Made by Hohenzollern
Robert Pugler

86 MEMORIA ISTORIEI
Yitzhak Rabin, victima unui atentat programat să eşueze?
Alexandru Omeag

95 RELIGIE
Întâlnirea Titanilor
Mircea Crişan

100 CONSPIRAŢII
Bancherii plănuiesc să elimine banii lichizi

102 POLITICĂ ŞI SERVICII SECRETE
Operaţiunea Steagul fals

104 ESEU
Apropiere şi intimitate
Nicuşor Gliga

106 PICĂTURA ROMÂNEASCĂ
„Veţi ajunge duşmăniţi să fiţi de toate..."

110 ULTIMA PAGINĂ
Papa Francisc - ultimul Suveran Pontif?

Jihadişti printre refugiaţi

Patru mii de jihadişti din Statul Islamic au ajuns în Europa după ce s-au strecurat printre refugiaţi şi sunt gata să acţioneze oricând, avertizează presa engleză, citată de postul *B1 TV*.

De altfel, fluxul de imigranţi către Vest a fost reluat după ce Budapesta a decis să permită refugiaţilor să urce la bordul trenurilor către Viena. Pe fondul acestei crize din ţara vecină, ministrul maghiar al Apărării şi-a dat demisia (la data închiderii ediţiei, n.r.).

Peste 350 000 de refugiaţi au ajuns anul acesta în Europa, lucru care a adus traficanţilor de oameni peste 7,5 milioane de euro. Un jihadist din organizaţia Statul Islamic a povestit ziariştilor de la *Sunday Express* că peste 4 000 de terorişti au pătruns în Europa în calitate de refugiaţi. Strategia acestora e simplă: se alătură fluxului de refugiaţi în porturile turceşti Izmir şi Mersin, de unde ajung pe coastele Italiei pe Marea Mediterană, apoi se îndreaptă către alte ţări europene, acolo unde aşteaptă ordinul de a lansa atentate.

Informaţiile au fost confirmate de călăuzele din Turcia şi vin după ce chiar şi premierul maghiar a tras un semnal de alarmă în privinţa teroriştilor ascunşi printre imigranţi.

Moschei pentru refugiaţii din Germania

Ad-Diyar

Arabia Saudită s-ar fi oferit să construiască 200 de moschei în Germania pentru valul de refugiaţi care pătrunde în ţară. Propunerea vine pe fondul criticilor adresate regatului saudit, pentru că nu preia niciun refugiat din Siria.

Ştirea, relatată prima dată de cotidianul libanez *Ad-Diyar*, citează solicitarea unui comitet de şeici, făcută autorităţilor germane, scrie *International Business Times*.

Arabia Saudită promite să doneze şi cel puţin 200 de milioane de dolari, deşi nu este limpede dacă banii sunt destinaţi refugiaţilor sau construcţiei de moschei.

Propunerea vine pe fondul acuzaţiilor de ipocrizie de care sunt vizate statele din Golf care nu preiau refugiaţi din Siria, unde se desfăşoară, de mai bine de patru ani, un sângeros război civil. Asta, chiar dacă aceste state livrează în ascuns bani grupărilor de opoziţie din Siria.

Mai mult, propunerile de construcţie de moschei în Germania sunt întâmpinate în general cu opoziţie în această ţară. În iulie a.c., când un centru islamic a decis să convertească o biserică din nordul Germaniei în moschee, localnicii au protestat.

În 2012, o mega-moschee construită de Turcia la Köln a declanşat o mişcare de respingere, iar activiştii au acuzat provocarea la adresa „suveranităţii creştinismului la Köln".

„Ne plac chioşcurile de kebab din Budapesta“

Budapest Business Journal

Confruntat cu un val de critici după ce a spus recent că Europa trebuie să rămână un spaţiu creştin, premierul ungar Viktor Orban a insistat adresându-se diplomaţilor din ţara sa, cu prilejul unei reuniuni, că îi respectă pe musulmanii din Ungaria, dar nu vrea ca populaţia de această religie să crească, scrie *Budapest Business Journal*, preluat de *Agerpres*.

„Bineînţeles că ne plac la nebunie chioşcurile de kebab de pe marile bulevarde din Budapesta“ sau faptul că, de Paşti, putem cumpăra carne de miel de la un măcelar sirian, a spus el, citat de *MTI*.

Premierul ungar a calificat drept dificilă situaţia refugiaţilor şi a comparat afluxul de refugiaţi cu cel al populaţiei rome. Din punct de vedere istoric, Ungaria are o minoritate „de câteva sute de mii de romi“, a spus Orban, după care a adăugat: „Ungaria nu cere distribuirea romilor în întreaga Europă“.

„Avem suficienţi sclavi ca ei!“

Il Fatto Quotidiano

În timp ce Europa pare copleşită de numărul mare de refugiaţi, pe reţelele de socializare a pornit o campanie prin care se cere unor state bogate din Golf - Arabia Saudită, Kuweit, Qatar, Emiratele Arabe Unite şi Bahrain să primească pe teritoriile lor oamenii care fug din calea războaielor.

Cele şase ţări bogate din Golf sunt acuzate de presa internaţională şi de o serie de organizaţii umanitare că nu fac nimic pentru a-i ajuta pe refugiaţii sirieni. Amnesty International le-a atacat că au „oferit zero locuri“ celor care vin din Siria, ba chiar că le închid uşa-n nas refugiaţilor care ar încerca să ajungă în cele şase ţări.

Mai mult, aceste ţări care dispun de resurse uriaşe de petrol, vecine Siriei, au alimentat în ultimii ani conflictul sirian, finanţând şi înarmând diversele grupări de rebeli care luptă împotriva regimului Assad, scrie ziarul *Il Fatto Quotidiano*.

La întrebarea multor internauţi, de ce aceste şase state nu fac nimic, deşi musulmani de-ai lor mor pe capete în încercarea de a ajunge în Europa, emirul Qatar-ului a dat un răspuns revoltător: „Avem suficienţi sclavi ca aceştia“. Aceasta a fost replica lui Tamim ben Hamad Al Thani, după ce a fost întrebat de o jurnalistă de la *BBC* în legătură cu posibilitatea de a primi în Qatar refugiaţi sirieni.

Pentru a-şi justifica această pasivitate, guvernele din Golf au adus argumente precum securitatea, posibila ameninţare teroristă şi riscul ca piaţa muncii să fie afectată de acest exod.

E începutul celui de-al treilea război mondial?

ziarulevenimentul.ro

Profeţiile lui Nostradamus au fost adesa interpretate în diferite feluri, mai exact sau

nu, iar un catren de-al său revine în atenţie odată cu invazia imigranţilor în Europa. Specialiştii spun despre catren că e o profeţie legată de momentul şi desfăşurarea celui de-al treilea război mondial.

„În Dunăre şi Rhin
va veni să bea,/
Cămila cea mare,
şi nu e pocăinţă/
Ronul va tremura
mai tare decât Valea Loarei/
Şi în apropiere de Alpi,
Cocoşul îi va ruina".

Acest catren se referă, potrivit *ziarulevenimentul.ro*, la faptul că al treilea război mondial va începe în clipa în care cămila va bea apă din Dunăre şi Rhin. Nostradamus şi-a scris versurile mult mai codificat decât îşi imaginează foarte mulţi, iar, din punctul de vedere al cercetătorilor, „Cămila" este asemuită cu o coaliţie formată din statele arabe şi care va invada Europa tocmai până la Dunăre şi Rhin.

Deşi acest scenariu era considerat departe de a se produce în următorii 20 de ani, acum, odată cu numărul mare de imigranţi din statele arabe care ajung în Europa, lucrurile stau diferit. Într-o altfel de perspectivă, „Cămila" poate să fie populaţia arabă care trăieşte în întreaga Europă, cu precădere în Franţa şi Germania.

Potrivit acestei teorii, arabii ca şi ceilalţi locuitori ai ţărilor prin care trece Dunărea, beau apă din Dunăre, fapt pentru care primul vers al catrenului lui Nostradamus se regăseşte în realitate.

România, provincie a Noului Califat?!

ziarulevenimentul.ro

National Intelligence Council (Centrul de gândire strategică pe termen mediu şi lung, din cadrul USIC - comunitatea care însumează

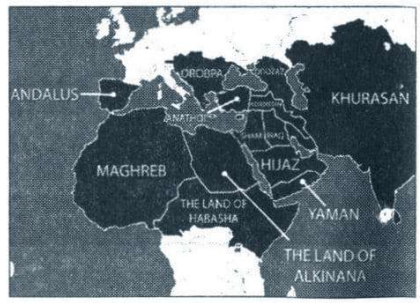

cele 17 agenţii secrete guvernamentale ale SUA, printre care CIA şi FBI, *n.r.*) a realizat un document cu circulaţie restrânsă în care România apare ca o provincie din Noul Califat, creaţie a organizaţiei teroriste Stat Islamic. Fără comentarii...

Israelul va construi un nou gard

Premierul Israelului, Benjamin Netanyahu, a anunţat că guvernul său va începe construcţia unui gard de-a lungul graniţei cu Iordania, informează *Al Jazeera*. În Iordania, Liban şi Egipt sunt peste două milioane de refugiaţi, conform ONU.

Scopul acestui gard este împiedicarea refugiaţilor de a intra în Israel, anunţă sursa citată. Netanyahu a anunţat recent că nu va permite ca „Israelul să fie scufundat de un val de imigranţi ilegali şi activişti teroriştі".

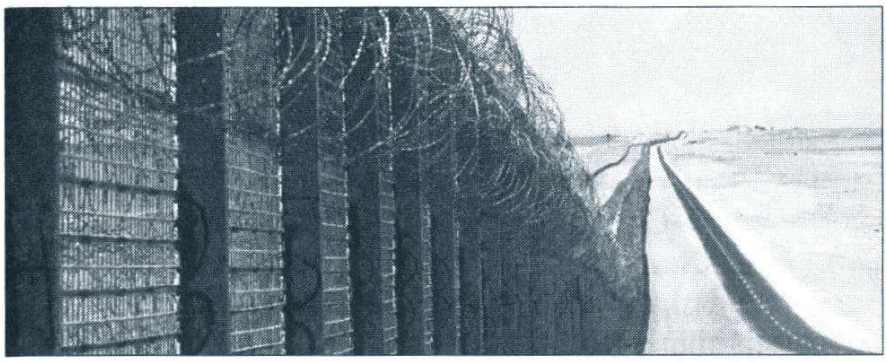

„Israelul nu este indiferent la suferinţa refugiaţilor sirieni şi africani, dar... suntem o ţară mică, foarte mică, fără profunzime demografică sau geografică. De aceea trebuie să ne controlăm graniţele", a afirmat el la reuniunea săptămânală a cabinetului pe care-l conduce.

Anunţul vine la o săptămână după ce Isaac Herzog, liderul opoziţiei din Israel, spusese că ţara sa ar trebui să primească refugiaţi din Siria, amintind de chinurile evreilor din trecut, care au fugit din calea conflictelor.

Mahmoud Abbas, preşedintele Palestinei, a cerut de asemenea Israelului să permită palestinienilor aflaţi în taberele de refugiaţi din Siria să intre în teritoriile palestiniene. Graniţele acestora sunt însă sub controlul Tel Aviv-ului.

Noul gard, ce va avea peste 30 de kilometri, va fi continuarea celui deja existent, care se întinde peste 240 de km de-a lungul graniţei cu Egiptul.

Israel mai are, de asemenea, un gard care se întinde de-a lungul graniţei cu Siria. „Vom înconjura Israelul cu gard sofisticat, ce ne va permite să ne controlăm graniţele", a spus Netanyahu.

Cifrele oficiale arată că peste 45 000 de refugiaţi sunt deja în Israel, majoritatea din Eritreea şi Sudan. Majoritatea celor care nu sunt în tabere trăiesc în cartiere sărace din Tel Aviv.

Iranul vrea Israelul anihilat

Jerusalem Post

Iranul este în continuare de părere că Israelul trebuie anihilat, a declarat un oficial al regimului de la Teheran, după ce ministrul britanic de Externe a afirmat că actualul guvern iranian are o poziţie nuanţată faţă de statul evreu.

În pofida remarcilor lui Philip Hammond, aflat în Iran cu ocazia redeschiderii ambasadei Marii Britanii la Teheran, un oficial iranian a negat că politica guvernului său faţă de Israel s-a schimbat şi a spus că statul evreu ar trebui anihilat, scrie *Jerusalem Post*.

„Poziţia noastră împotriva regimului sionist uzurpator nu s-a schimbat deloc; Israelul ar trebui anihilat şi acesta este sloganul nostru", a declarat consilierul pe probleme de relaţii externe al preşedintelui Parlamentului iranian, Hossein Sheikholeslam.

După deschiderea reprezentanţei diplomatice, ministrul britanic a afirmat că guvernul iranian a dat dovadă de o abordare mai nuanţată decât a predecesorului său faţă de conflictul cu Israelul. Hammond a adăugat că Teheranul va fi judecat pe baza acţiunilor, nu a vorbelor.

„Ce urmărim noi este comportamentul Iranului, nu numai faţă de Israel, ci şi faţă de alţi jucători din regiune, ce va reconstrui încet senzaţia că Iranul nu mai este o ameninţare pentru ei", a spus Hammond.

Sheikholeslam a ţinut să nege şi afirmaţiile ministrului britanic potrivit cărora ostilităţile din trecut dintre Iran şi Marea Britanie ar trebui uitate. „Teheranul nu va uita niciodată trecutul şi acţiunile colonialiste ale Marii Britanii", a spus Sheikholeslam.

Ambasada Marii Britanii a fost deschisă la patru ani după ce a fost atacată de protestatari.

Un rabin acuză

Eli Caufman, rabin şi istoric de origine română, emigrat în Israel în anii 60, a

făcut declaraţii foarte dure şi extrem de interesante la adresa liderilor comunităţii evreieşti din România, în emisiunea *„În arenă“*, realizată de Codruţ Burdujan, la *Litoral TV* din Constanţa.

„Pentru noi, evreii religioşi, comunismul este mai extremist decât nazismul. Iar liderii comunităţii evreieşti din România sunt oamenii Anei Pauker, foşti comunişti.

(...) Astfel de oameni sunt cei mai extremişti, foarte cinici, nu le pasă de viaţa omului... Un om care poate spune că viaţa unui copil evreu valorează mai mult decât viaţa altui copil este un nazist şi un fascist.

(...) Evreii din România nu prea au ce face în cultură şi religie, pentru că sunt asimilaţi şi atunci fac activism, iar activismul lor este Holocaustul - ei primesc bani peste bani pentru asta. În Ungaria, lui Wiesel îi e frică să facă ce face în România. Nici statistica nu e adevărată: în România nu au murit aşa de mulţi la Holocaust, pentru că o parte din România era sub Ungaria şi acolo ungurii i-au omorît pe evrei. Mulţi evrei au fost salvaţi de români. Unde sunt poveştile despre aceste fapte? Să vă mai spun ceva: un domn istoric din Iaşi, Cioflîncă, a făcut mare poveste pe un progrom în Iaşi, dar era o poveste antiromânească, făcută pe bani primiţi de la organizaţii din America... ăştia aduc ură între români şi evrei. Eu de şapte ani vin în România, merg îmbrăcat ca evreu, nu am văzut niciodată antisemitism în România. Doar comunitatea evreiască spune că e antisemitism, pentru că vrea să fie antisemitism, pentru că antisemitismul ăsta le aduce bani.“

Bin Laden *redivivus*

BBC News Online

Hamza bin Laden a distribuit mesajul într-o înregistrare audio, publicată pe un site al reţelei Al-Qaeda şi distribuit ulterior pe Twitter, relatează *BBC News Online*, citat de *b1.ro*.

Fiul fostului lider al Al-Qaeda le cere susţinătorilor grupării din Kabul, Bagdad şi Gaza să declanşeze jihadul (războiul sfânt) la Washington, Londra, Paris şi Tel Aviv. Mesajul a fost distribuit ulterior de susţinătorii grupării teroriste pe Twitter.

Este pentru prima oară când Al-Qaeda îl „promovează“ pe fiul lui Osama bin Laden şi îl prezintă drept membru oficial al grupării teroriste.

Locul în care se află Hamza ben Laden, care ar avea aproximativ 25 de ani, nu este cunoscut. El a apărut alături de luptători talibani, în imagini difuzate de televiziunea Al-Jazeera la începutului conflictului declanşat de SUA în Afganistan, în 2001.

Erdogan, acuzat de spălare de bani

Zeri

Un cotidian albanez susţine că, lunar, milioane de euro ajung pe căi ilegale, ocolind băncile, din Turcia în Kosovo. Mai mult, ziarul afirmă că artizanul acestor jonglerii financiare este preşedintele Recep Tayyip Erdogan, care, astfel, „spală bani negri“.

Ziarul albanez *Zeri*, preluat de site-ul *B92*, afirmă că milioane de euro ajung în Kosovo, „dar nu ca investiţii sau pentru sprijinirea economiei sau finanţarea unor proiecte, ci cu scopul reconstruirii unor edificii religioase“.

Majoritatea investiţiilor dezvăluie, indubitabil,

strategia lui Erdogan de spălare a banilor, notează cotidianul, care a ajuns la această concluzie după două luni de investigaţii.

Astfel că, în Kosovo, se poate vorbi de o „explozie" a ridicării moscheilor. A început construcţia a zeci de moschei, în timp ce altele, existente din timpul Imperiului Otoman, au intrat în renovare. Totul se finanţează cu ajutorul unui important donator, Agenţia pentru Cooperare şi Coordonare a Turciei (TIKA), dezvăluie ziarul de la Priştina, subliniind că agenţia a fost înfiinţată de guvernul de la Ankara.

„TIKA îşi ţine secrete finanţările, aşa că nu există date oficiale despre cât de mulţi bani sunt investiţi. Există suspiciuni că banii ajung în Kosovo pe căi ilegale şi nu prin conturi bancare", notează publicaţia.

Conform unor date publicate de Banca Centrală din Kosovo, TIKA ar fi investit mai puţin de trei milioane de euro în perioada 2009-2014, în Kosovo, pe lângă cele 1,2 milioane băgate numai în moscheea Sinan Paşa.

Din 2011 şi până azi, TIKA şi o serie de investitori turci au renovat 30 de moschei şi structuri religioase din perioada otomană.

TIKA este scutită de la plata taxelor în Kosovo şi are ca angajaţi doar cetăţeni turci.

Turcia a fost printre primele state care au recunoscut independenţa fostei provincii sârbe Kosovo, în 2008, iar Erdogan a făcut, în ultimii ani un lobby masiv pentru aceasta.

Un ziarist mărturiseşte

AFP

Un ziarist financiar a mărturisit că a provocat „panică şi dezordine" pe bursele chinezeşti şi „pierderi enorme ţării", potrivit unei înregistrări video difuzate de televiziunea de stat, în condiţiile în care Beijingul se străduieşte să readucă liniştea pe pieţele financiare, scrie *AFP*.

Wang Xiaolu, un ziarist al revistei *Caijing*, a fost arestat după recenta furtună care a marcat bursele chinezeşti, sub acuzaţia că a publicat informaţii false despre burse, potrivit agenţiei oficiale *China Nouă*. Wang, într-un articol publicat în iulie a.c., afirmase că autorităţile de reglementare ale sectorului studiază posibilitatea unei ieşiri a fondurilor publice de pe pieţe. Comisia chineză de reglementare a pieţelor financiare (CSRC) a dezminţit rapid informaţia, calificând articolul drept „iresponsabil".

Ziaristul a apărut într-o înregistrare difuzată de televiziunea de stat *CCTV*, „mărturisind" în faţa camerei că a încercat în mod deliberat să dramatizeze situaţia: „Nu ar fi trebuit să public acest articol care a avut o influenţă negativă asupra pieţei într-un moment foarte sensibil (...) Sunt profund dezolat", spune acesta.

Potrivit *China Nouă*, ziaristul a mărturisit că „informaţiile false au provocat panică şi dezordine pe Bursă, au minat serios încrederea în pieţe şi au provocat pierderi ţării şi investitorilor".

Cotidianul britanic *Financial Times* scria că guvernul chinez a stopat achiziţiile de acţiuni şi intervenţiile pe piaţă, concomitent cu represiunea persoanelor acuzate că „destabilizează piaţa".

Dictatorul fascist Horthy, comemorat la Cluj

La doar o lună de la promulgarea noii legi care interzice ideologia şi simbolurile fasciste, dictatorul fascist maghiar Miklos Horthy era comemorat la Cluj-Napoca, în cadrul unui eveniment finanţat de municipalitate. Cu ocazia zilelor culturale maghiare de la Cluj-Napoca, desfăşurate cu sprijinul Primăriei oraşului, a avut loc şi o prelegere despre Horthy Miklos, „susţinută de academicianul maghiar Romsics Ignac, în cadrul seriei de *Istorie şi memorie* organizate de Academia Korunk".

„Aşadar, pe 19 august a.c., ne reamintim de ocuparea Transilvaniei pe banii Primăriei din Cluj! Bine că românii nu mai au voie să-i cinstească pe Ţuţea, Vulcănescu sau pe alţi martiri ai comunismului, dar avem prelegeri despre ocupantul Horthy la noi în ţară!", afirmă deputatul Bogdan Diaconu, preşedintele PRU.

Miklos Horthy a condus Ungaria în perioada interbelică şi în timpul celui de-al doilea război mondial, instaurând un regim autoritar de dreapta. Acelaşi regim autoritar l-a exercitat şi în Transilvania, ocupată în urma Dictatului de la Viena. Tot de numele său este legată deportarea a peste 166 000 de evrei români şi maghiari.

Sursa: Florin Puşcaş, Ştiri pe surse

Connecticut a abolit pedeapsa cu moartea

AFP

Curtea Supremă a statului american Connecticut a abolit pedeapsa cu moartea, declarând-o neconstituţională, inclusiv pentru deţinuţii deja condamnaţi, informează *AFP*.

În aprilie 2012, acest stat din nord-estul SUA a votat pentru abolirea pedepsei capitale, însă măsura nu era retroactivă, iar 11 condamnaţi se aflau în continuare pe „culoarul morţii", potrivit Centrului de informaţii american privind pedeapsa cu moartea (DPIC).

Curtea Supremă a statului Connecticut a fost sesizată de către unul dintre aceşti deţinuţi, Eduardo Santiago, condamnat la moarte în 2005 pentru o crimă comisă cu cinci ani înainte. Avocatul său a argumentat că execuţia acestuia, după decizia din 2012, ar fi constituit o pedeapsă crudă şi neobişnuită, lucru interzis de al 8-lea amendament al Constituţiei americane.

Curtea Supremă, divizată 4 contra 3, a acceptat argumentul său, apreciind că „nu este constituţional permis să executi acuzatul în acest caz, precum şi pe alţii aflaţi în aceeaşi situaţie (...)". „Credem că (...) pedeapsa cu moartea din acest stat nu mai concordă cu normele contemporane ale decenţei şi nu mai serveşte niciunui scop penologic legitim", au scris judecătorii într-o hotărâre de 92 de pagini. Aceştia au adăugat că executarea celor condamnaţi în Connecticut pentru crime comise înaintea deciziei din 2012 „ar încălca interdicţia constituţională a statului împotriva pedepselor crude şi neobişnuite".

Ei au subliniat de asemenea caracterul arbitrar al pedepsei capitale, riscul producerii de erori şi „iluzia" pe care o reprezintă într-o ţară în care „numărul execuţiilor este minuscul în comparaţie cu numărul persoanelor care au fost condamnate la moarte".

O singură persoană a fost executată în statul Connecticut din 1976 până în prezent.

Dintre cele 50 de state americane, 31 aplică în continuare pedeapsa capitală, în timp ce 19 state au abolit-o, ultimul dintre ele, Nebraska, în luna mai a.c.

Un număr de 18 condamnaţi la moarte au fost executaţi în acest an în Statele Unite, jumătate dintre aceştia în Texas.

„Cineva trebuie să fi uns frânele...“

The Mirror

O carte scrisă de biograful regal Ingrid Seward relevă faptul că, atunci când a apărut ştirea legată de cumplitul accident suferit de Prinţesa Diana, la Paris, regina ar fi spus, ca pentru sine, „cineva trebuie să fi uns frânele“.

Prinţesa Diana a fost ucisă într-un teribil accident, în august 1997, iar tragedia a provocat stupoare în întreaga lume şi, deşi în Marea Britanie a fost decretat doliu naţional, familia regală a fost dur criticată pentru reacţia lipsită de emoţie cu privire la acest eveniment dramatic.

În cartea sa, Ingrid Seward susţine că regina a făcut observaţia după ce a auzit iniţial ştiri că Diana a fost rănită într-un accident. „La început s-a crezut că, deşi accidentul petrecut în tunelul Pont de l'Alma a fost unul serios, Dodi al-Fayed şi Lady Di nu au fost ucişi, relatează *The Mirror*.

Potrivit unui martor, citat de biograful regal, care se afla alături de regină când aceasta a auzit vestea iniţială, ea a spus cu voce tare: „Cineva trebuie să fi uns frânele“.

O lesbiană albă a născut un metis...

Valleurs Actuelles

Un bebeluş *à la carte*? Este ceea ce reclamă Jennifer Cramblet, dezamăgită de „serviciul post-vânzare“ al clinicii la care a apelat pentru o mamă purtătoare din Ohio.

Femeia de 37 de ani, homosexuală, care formează un cuplu cu Amnada Zinkon, îşi dorea un copil şi a apelat la o bancă de spermă din Illinois, în 2011. La aceasta, Jennifer „a comandat“ numărul 380, adică sperma unui donator de rasă albă, blond şi cu ochi albaştri, scrie *Valleurs Actuelles*. Însă numărul a fost scris de mână de către un funcţionar grăbit, aşa că a fost luat drept numărul 330, cel al unui donator afro-

american. Aşa se face că blonda Jennifer a născut o fetiţă metisă, Payton.

În timpul sarcinii, femeia a aflat că bebeluşul comandat nu era cel bun. Avocatul cuplului de lesbiene a declarat: „Toată grija cu care au ales donatorul s-a năruit într-o clipă. Bucuria pe care au simţit-o în timpul sarcinii, planurile pe care şi le-au făcut, toate s-au transformat în furie, dezamăgire şi frică.“ Printre motivele cele mai mari de îngrijorare, avocatul a enumerat coaforul la care trebuie să o ducă pe micuţa Payton. *„Pentru Jennifer nu este ceva banal, pentru că Payton are părul creţ al unei mici africane. Pentru ca micuţa ei să fie tunsă decent, Jennifer trebuie să meargă într-un cartier negru, unde înfăţişarea ei diferă de a celorlalţi şi unde nu e bine primită.“*

De fapt, cele două lesbiene locuiesc într-o comunitate foarte puţin amestecată şi se tem ca fetiţa lor metisă să nu fie exclusă din cauza culorii pielii.

Banca de spermă a trimis o scrisoare de scuze şi a restituit toţi banii. Însă nu este destul pentru Jennifer, care a decis să dea banca în judecată, pentru a obţine daune-interese. Plângerea a fost respinsă de un judecător, dar cele două femei sunt decise să facă apel. ■

Actualitate

SUA, la originea problemei imigranţilor din Europa

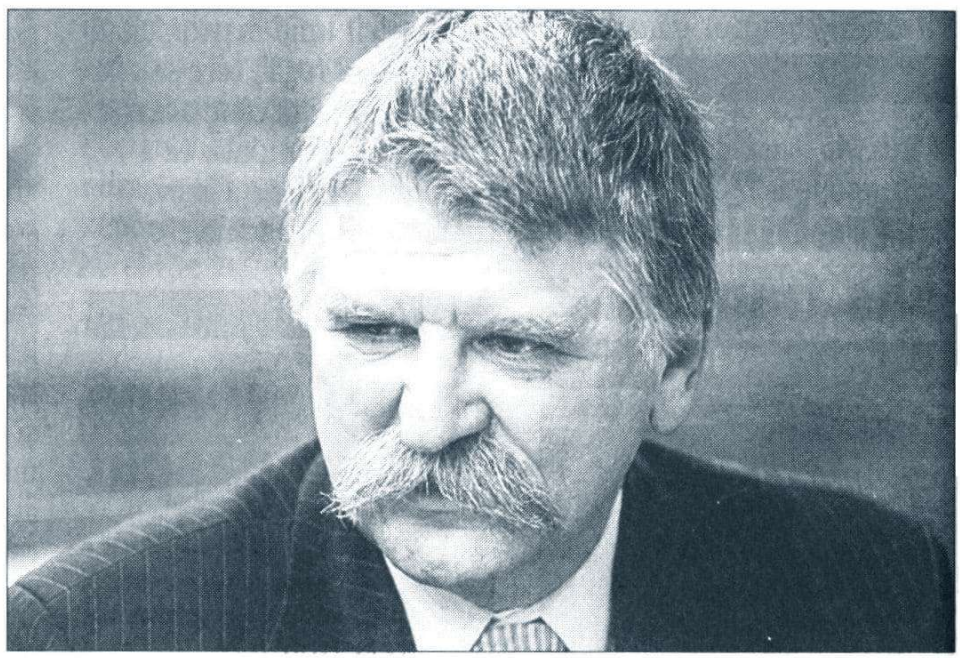

Preşedintele Parlamentului Ungariei, Laszlo Kover (*foto*), a declarat că problemele create de imigranţii africani sunt un semn al „dezintegrării modelului civilizaţional european", că UE şi NATO sunt responsabile pentru apariţia valului de refugiaţi din Europa şi că nu există conceptul «Europa».

„Faptul că, în inima continentului african, sunt ucişi oameni este un alt semn că modelul civilizaţiei europene este în criză, deoarece acei oameni erau foarte bine în urmă cu sute de ani", a spus Kover în timpul unei discuţii cu jurnaliştii postului *Echo TV*.

„Ce vreau să spun este că totul are un preţ. Ceea ce Europa plăteşte acum - faptul că luptă să iasă din situaţia asta - nu poate fi separat de ceea ce Europa a făcut în ultimele secole sau chiar în ultimii ani. Pentru a ilustra pot să recurg la câteva exemple recente. Refugiaţii africani nu ar fi fost incontrolabili şi de neoprit în Libia, dacă ţările europene şi ţările NATO nu ar fi ţinut atât de mult să bombardeze sistemul din Libia până să-l facă bucăţi. Sistemul era cum era... Cel puţin funcţiona. Comparativ cu standardele africane, acel sistem a fost capabil să ofere cetăţenilor un nivel de trai respectabil într-un areal foarte mare. Aceasta a dus la apariţia unui zid între Europa şi problemele grave care existau în Africa, dar care măcar puteau fi îndiguite acolo", a spus Kover.

„Să adăugăm că, pe lângă Europa, şi Statele Unite sunt responsabile pentru situaţia din Orientul Mijlociu", a spus jurnalistul ce-l avea invitat pe preşedintele Parlamentului ungar, la care acesta a replicat: „Să nu aprofundăm, pentru că ar putea arunca, din greşeală, nişte bombe peste noi. Încercam să spun că putem vorbi şi despre Siria şi Irak".

„Nu cred că există ceva numit «Europa». Cred că există doar un sistem disfuncţional numit Uniunea Europeană care nu arată aşa cum ar fi trebuit să arate", a spus Kover. Cu câteva zile înainte, Kover îl asigura pe preşedintele Parlamentului European, Martin Schulz, de angajamentul ferm al Ungariei pe calea politicii UE.

Sursa: Călin Marchievici, Cotidianul

Comoara din „trenul nazist“

Misterul „trenului nazist“ plin cu aur şi bijuterii continuă să fascineze, iar zona oraşului polonez Walbrzych a atras sute de oameni care speră să găsească o comoară.

Mirajul trenului cu aurul şi operele de artă care ar fi dispărut la sfârşitul celui de-al doilea război mondial a creat o adevărată stare de euforie printre locuitori. Unii ghizi susţin că ştiu locul unde trenul a fost ascuns acum 70 de ani, într-un uriaş tunel săpat în stâncă, foarte aproape de o cale ferată aflată încă în uz.

De asemenea, presa rusă scrie că şi Rusia ar putea cere o parte din comoară, dacă se va dovedi că în tren sunt lucruri furate de nazişti din URSS, iar organizaţiile evreieşti spun şi ele că ar putea solicita compensaţii. Nimeni nu l-a văzut, însă asta nu-i împiedică pe oameni să vină în număr mare în zonă, scrie *AFP*, citând un important om din zonă care compară situaţia cu nebunia creată de monstrul din Loch Ness.

Autorităţile poloneze au confirmat că trenul există, fiindcă geo-radarele au detectat garnitura de peste 100 de metri lungime. Diverşi ghizi spun că intuiesc locul exact, care ar fi lângă linia de cale ferată ce leagă oraşele Wroclaw şi Walbrzych. La kilometrul 65, naziştii ar fi construit un macaz ce ar fi dus trenurile într-un tunel secret săpat în stâncă. Tunelul ce coboară ar fi fost bine mascat cu pietre şi cu ziduri de beton, însă urmele acestor intrări secrete pot fi văzute şi acum, susţin câţiva localnici. Linia secretă ar avea patru km, iar trenul este sub un blindaj masiv, dovadă că este un tren de pe vremea războiului.

Însă autorităţile poloneze, deşi au spus că trenul există, nu au dat mai multe date şi au avertizat că locul ar putea fi minat, astfel că eventualii vânători de comori riscă enorm. În plus, autorităţile au adăugat că ar putea să dureze câteva luni până când se va cunoaşte conţinutul trenului, fiindcă operaţiunile sunt complicate, costă mult şi implică folosirea de genişti.

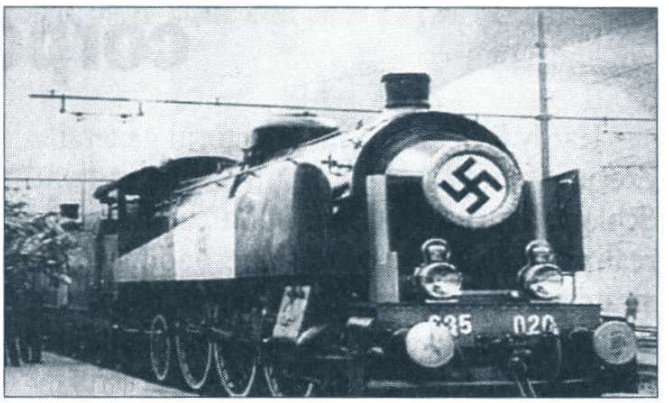

Zvonurile legate de existenţa trenului au fost alimentate de faptul că în zonă, mai ales sub castelul Ksiaz din regiunea Sudeţilor, naziştii au construit după 1943 numeroase tunele de mari dimensiuni, ca parte a unui proiect secret numit *Riese* (*uriaş*, în germană).

În ultimele zile, castelul Ksiaz este vizitat de tot mai multă lume, astfel că cei care îl administrează se adaptează realităţilor şi vor scoate la vânzare suveniruri şi tricouri cu „trenul de aur“, spune Krzysztof Urbanski, preşedintele societăţii care administrează castelul. El mai spune că acest castel „beneficiază de un fel de *efect Loch Ness*: nimeni nu a văzut monstrul, însă asta nu-i impiedică pe oameni să vină în număr mare“, notează *AFP*.

Naziştii au adus extrem de multe materiale de construcţii în zona castelului şi au creat galerii subterane gigantice, existând o teorie cum că Hitler ar fi vrut să-şi instaleze aici cartierul general. Prizonierii de război au fost obligaţi să muncească în condiţii inumane şi au fost şi scenarii fanteziste care vorbeau despre faptul că naziştii ar fi vrut să contruiască bomba nucleară în regiune.

„Trenul nazist“, pe care un polonez şi un german l-ar fi descoperit recent la Walbrzych, în sud-vestul Poloniei, a reînviat legenda trenurilor încărcate cu aur şi cu bijuterii, dispărute în momentul înfrângerii Germaniei naziste, în 1945.

WILHELM SCHREIBER

Un politolog german ne avertizează

Trăim într-o corporatocraţie

Hardy F. Schloer este directorul general executiv şi fondatorul grupului de consultanţă Schloer Consulting Group. Compania sa realizează analize geopolitice, economice şi strategice. Specialistul în geopolitică a vorbit despre conflictul din Ucraina şi despre poziţia României în această cauză. Potrivit acestuia, România trebuie să-şi croiască propria poziţie faţă de criza din Ucraina şi să discute separat cu Rusia, „pentru că România se află la graniţa unei probleme adevărate, nu Germania".

Schloer crede că Rusia va încerca să anexeze o parte din Republica Moldova şi că posibilitatea ca războiul din estul Ucrainei să devină nuclear este reală. „Cred că, în acest punct, Rusia este foarte interesată să preia partea estică a Moldovei. Asta ar însemna să captureze întâi sudul Ucrainei, să-i taie Kievului complet ieşirea la Marea Neagră, să ia Odesa şi întreaga zonă. Cred că aceasta este prioritatea Rusiei acum", a spus Hardy F. Schloer, pentru *Adevărul*.

Schloer mai spune că aderarea ţărilor din Europa de Est la Uniunea Europeană a fost o greşeală: „Putea să fie Uniunea Est-Europeană, spre exemplu, şi nu ar fi fost deloc un lucru rău, pentru că ţările din Europa de Est au istorii şi culturi similare, precum şi probleme şi resurse asemănătoare. Spre exemplu, solul din Bulgaria şi până în Letonia este cel mai fertil din lume, cu oportunităţi minunate pentru irigaţii. Cred cu fermitate că România ar trebui să preia iniţiativa în crearea acestui coridor estic al cooperării economice, în primul rând pentru consolidarea sectorului agricol şi pentru ca regiunea să devină puntea agroalimentară dintre Est şi Vest. Europa de Est ar trebui să se concentreze de acum pe producţia alimentară, acolo stă adevărata valoare a regiunii, însă trebuie să lucreze la implementarea tehnologiilor moderne, pentru a se eficientiza".

Acesta are un sfat pentru România, şi anume dialogul cu Rusia: „Angela Merkel discută cu Putin? Da. Preşedintele francez, François Hollande, discută cu Putin? Da. Premierul italian discută cu Putin? Da. Şi-atunci România de ce ar trebui să fie ca un copil care să facă ceea ce-i spune părintele UE să facă? România trebuie să se trezească, să se emancipeze şi să gândească pentru ea însăşi, să acţioneze pentru ea însăşi şi să acţioneze regional. Pentru că România este la graniţa unei adevărate probleme, nu Germania, nu Franţa, nu Italia. Şi atunci de ce ar trebui să ia ei decizii pentru România?

Evident, este un interes european comun şi evident că România, Germania, Franţa şi Italia şi toţi ceilalţi vor acţiona împreună, cu respect şi interes comun. Însă asta nu înseamnă că România n-ar trebui să ridice ochii şi să privească către zonele în care are de lucrat, pentru a începe să se definească individual ca lider regional şi să-şi înceapă negocierile. Pentru că este în joc securitatea României, nu a Germaniei".

Schloer mai spune că lumea se va schimba masiv în următorii 10-20 de ani: „În perioada 2025-2035 vom trece printr-o tranziţie fantastică. Probabil că vom avea o singură monedă la nivel mondial, dacă vom mai avea monedă. Nu avem neapărat nevoie de monedă, ea este mai degrabă o barieră. La fel şi bursele şi sistemele financiare. Toate sunt bariere. Guvernele sunt absolut inutile. Nu ne mai trebuie la nimic. Putem înlocui tehnologic tot ceea ce fac acum guvernele pentru noi. Putem crea astăzi tehnologii care să ţină cont de nevoile tuturor, de problemele de mediu, de securitate şi să creeze echilibru între toate provocările şi toate resursele pe care le avem.

Corporaţiile dictează cine câştigă alegerile, pentru că finanţează campaniile. Ele controlează activităţile de lobby şi dictează ceea ce ar trebui să credem, corporaţiile deţin presa, aşa că presa transmite mesajele lor. Totul este foarte bine organizat, iar această organizaţie nu vrea să renunţe şi să dispară pur şi simplu, pentru că această organizaţie consideră că trebuie să controleze totul. Şi, apropo, ***o corporaţie nu este o democraţie. Nu funcţionează aşa. Toate corporaţiile sunt dictaturi. Trăim într-o lume în care totul, mai mult sau mai puţin, ne este dictat.***" ■

Kissinger cere SUA să trateze Rusia ca o mare putere

Fostul secretar de stat american Henry Kissinger (*foto*) a cerut Statelor Unite să trateze Rusia ca o „mare putere" şi să nu mai depună eforturi pentru a o diviza. „Divizarea Rusiei a devenit un obiectiv (pentru oficialii americani) pe termen lung", a declarat Kissinger, în vârstă de 92 de ani, în timpul unui interviu cu revista *The National Interest*. „Dacă tratăm Rusia în mod serios ca o mare putere, atunci trebuie să determinăm într-un stadiu incipient dacă temerile lor pot fi conciliate cu necesităţile noastre", a declarat el revistei.

Relaţiile dintre Washington şi Moscova s-au deteriorat datorită mai multor chestiuni, în special cea a crizei continue din Ucraina. Washingtonul acuză Moscova de înarmarea şi susţinerea rebelilor separatişti pro-ruşi care se luptă în estul Ucrainei împotriva forţelor guvernamentale. Rusia a denunţat acuzaţiile ca fiind „nefondate" şi a învinuit Statele Unite pentru orchestrarea unei lovituri de stat împotriva guvernului lui Viktor Ianukovici, care a fugit din Ucraina la începutul anului trecut.

În plus, Kremlinul a descris politica externă a Washingtonului cu privire la Ucraina ca fiind «agresivă», susţinând că această politică „nu respectă realităţile cotidiene şi

demonstrează că SUA doresc de fapt să domine lumea."

În interviul său, Kissinger a acuzat guvernele SUA şi europene că nu au recunoscut contextul istoric în care a început confruntarea dintre Rusia şi Ucraina. „Această legătură nu poate fi limitată niciodată la o relaţie între două state suverane tradiţionale, nu din punctul de vedere al Rusiei şi poate nici al Ucrainei. Aşadar, ceea ce se întâmplă în Ucraina nu poate fi exprimat printr-o formulă simplă de principii care au fost aplicate şi care au funcţionat în Vestul Europei", a adăugat veteranul politicii externe americane.

Kissinger, care a servit în administraţia fostului preşedinte Richard Nixon ca secretar de Stat, a repetat una dintre propunerile sale anterioare, şi anume aceea ca Ucraina să devină o zonă-tampon sau un mediator între Rusia şi Occident.

Cerând Occidentului să nu mai susţină regimul din Kiev cu orice cost, Kissinger a declarat: „Ar trebui să fie cel puţin examinată posibilitatea unei cooperări între Occident şi Rusia într-o Ucrainã nealiniată militar."

Analiştii şi-au exprimat îngrijorarea cu privire la faptul că tensiunile tot mai mari dintre SUA şi Rusia ar putea duce la un război catastrofal, iar unii au acuzat Washingtonul de crearea crizei din Ucraina în scopul de a provoca Rusia. Fostul legiuitor american Ron Paul a declarat pe website-ul său că SUA stârnesc un război împotriva Rusiei care „ar putea duce la distrugerea totală" a ambelor ţări.

Divergenţele tot mai mari dintre SUA şi Rusia în privinţa crizei ucrainene sunt rezultatul eforturilor Washingtonului de a-şi menţine hegemonia, precum şi al „mişcărilor extrem de provocatoare" în estul Europei, a declarat Paul Craig Roberts, un economist care a servit ca asistent al secretarului pentru politică economică din cadrul Trezoreriei americane, în timpul administraţiei Reagan. „Este o situaţie gravă prin care Statele Unite atrag Europa într-un conflict cu Rusia, de fapt fiind vorba doar de protejarea hegemoniei SUA şi de protejarea statutului său de putere unică", a declarat Roberts pentru *Press TV*, pe 26 iunie a.c.

Cu cinismul care-l caracterizează, Kissinger a sfătuit anul trecut Ucraina să nu spere că va deveni membră NATO în viitorul apropiat, deoarece Alianţa nu va vota niciodată unanim în favoarea includerii Ucrainei.

Poziţia brutală a lui Kissinger şi, de asemenea, apropierea faţă de Moscova şi de regimurile comuniste a fostului om de stat n-ar trebui să mire pe nimeni. Kissinger a fost şi rămâne subiectul mai multor scandaluri majore. El este cel care l-a împiedicat pe Soljeniţîn să se apropie de Casa Albă. El este cel care a inventat scuze dintre cele mai halucinante pentru masacrul din Piaţa Tienanmen, comis de comuniştii chinezi. De asemenea, tot el este cel care a reuşit (împreună cu premierul canadian Pierre Trudeau) să dea Chinei comuniste un loc permanent în Consiliul de Securitate al ONU, după un bizar turneu ocult prin ţara asiatică.

Dacă toate acestea n-ar fi suficiente, la adresa respectatului Kissinger s-au formulat chiar bănuieli că ar lucra penru KGB şi serviciile secrete ruse care i-au urmat. Astfel de acuzaţii îl implică pe celebrul colonel Michal Goleniewski, care lucra pentru serviciul de spionaj polonez. Acesta a început să acţioneze împotriva blocului comunist trimiţând aliaţilor occidentali informaţii despre mai mulţi spioni sovietici de vârf. Aşa cum era de aşteptat, la scurt timp, Goleniewski a trebuit să se refugieze în Vest, ocazie cu care a înmânat occidentalilor o listă a unor spioni sovietici de top implantaţi în diverse poziţii-cheie. Informaţiile se pare că au totalizat un dosar ultrasecret de cinci mii de pagini, despre operaţiunile de spionaj ale fostei URSS.

Un an mai târziu, Goleniewski ajungea în SUA, unde a cerut să-l vadă pe preşedintele Kennedy, pe motiv că are informaţii despre un super-spion la vârful administraţiei americane. Întâlnirea nu s-a mai produs, ofiţerul polonez întâlnindu-se doar cu şeful CIA căruia i-a şoptit numele lui Kissinger. Dar Kissinger era la vremea aceea „too big to fail", iar istoria s-a scris cum s-a scris. Adică strâmb.

SANDY ORĂŞANU

Planurile Israelului de a bombarda Iranul, dejucate din interior

Fostul premier israelian şi ministru al Apărării, Ehud Barak, a avut în ultimii ani trei planuri diferite de a lansa lovituri aeriene împotriva instalaţiilor nucleare ale Iranului, potrivit unei înregistrări audio obţinute recent de postul israelian *Canal 2*.

Casetele audio au fost obţinute de *Canal 2* ca parte a unei biografii despre fostul ministru israelian al Apărării, intitulate *„Războaiele vieţii mele"*. Când a aflat de casetele audio, Ehud Barak ar fi încercat, potrivit relatărilor, să blocheze difuzarea lor, susţinând că ar încălca regulile de cenzură militară. Cu toate acestea, cenzorii militari au permis publicarea lor, relatează agenţia *Sputnik*, preluată de *The Epoch Times*.

În înregistrare, Barak poate fi auzit discutând planurile pe care el şi actualul prim-ministru israelian Benjamin Netanyahu (*foto*) le aveau de a bombarda Iranul în 2010, 2011 şi 2012. Operaţiunile din 2010 şi 2011 au fost dejucate de unii dintre miniştrii israelieni care „s-ar fi înmuiat", potrivit lui Ehud Barak.

Prima încercare din 2010 a fost determinată de convingerea lui Netanyahu că Iranul ar putea intra într-o „zonă de imunitate", dacă Israelul nu acţionează imediat. La acea vreme, el a susţinut că instalaţiile nucleare iraniene vor fi prea bine dezvoltate ceea ce va zădărnici orice atac ulterior - o poziţie pe care a menţinut-o până în ziua de azi. Atât el, cât şi Netanyahu, i-au cerut şefului armatei de atunci, Gabi Ashkenazi, să declare că Forţele de Apărare Israeliene (IDF) vor fi depăşite operaţional, poate fi auzit Barak spunând în înregistrare.

Dar Ashkenazi a refuzat afirmând că operaţiunea nu era fezabilă şi a deturnat încercarea. „El a creat o situaţie de neconceput", a declarat Barak despre Ashkenazi în înregistrare. „Nu poţi merge la Cabinet când şeful de personal îţi spune: „Îmi pare rău, dar ţi-am spus că nu".

Deci, în 2011, când Ashkenazi a fost înlocuit cu Benny Gantz, care era mult mai deschis cu privire la operaţiune, Netanyahu şi Barak au încercat din nou. De data aceasta, s-au întâlnit cu aşa-numitul „forum al celor opt" miniştri la sediul Mossad, în speranţa că vor obţine o aprobare majoritară înainte de a merge cu planul complet în faţa Cabinetului. Cum mulţi dintre miniştri s-au opus operaţiunii, ei contau pe voturile lui Moshe Ya'alon şi Yuval Steinitz, pentru a obţine majoritatea de care aveau nevoie. Ya'alon şi Steinitz sunt cunoscuţi ca fiind foarte vocali împotriva Iranului, chiar şi în administraţia

actuală, şi au fost iniţial consideraţi a fi în favoarea a operaţiunii. Dar, în conformitate cu Barak, şi cei doi s-au „topit".

„Bibi (Netanyahu) trebuia să se asigure (de sprijinul lui Ya'alon şi Steinitz). La un anumit stadiu al consultărilor, Bibi a spus că erau în favoarea sa, că totul e ok", a declarat Barak. „Apoi am avut o discuţie despre asta în forumul celor opt. Şeful de personal a început să prezinte situaţia - toate dificultăţile, complicaţiile, complexitatea şi problemele, inclusiv posibilitatea pierderilor - şi îi vedeam pe Ya'alon şi Steinitz cum se înmuiau în faţa ochilor noştri... Vedeam cu ochii mei cum Steinitz şi Ya'alon se topeau."

Barak a continuat apoi să-i critice pe cei doi miniştri, pentru că nu au aprobat operaţiunea, declarând că, „dacă nu s-ar fi răzgândit, ar fi fost o majoritate de cinci sau şase şi atunci am fi putut convoca Cabinetul complet, pentru a se lua o decizie în acest sens şi operaţiunea ar fi devenit o realitate."

Ultima încercare, care a fost deja prezentată de mass-media, a fost în 2012, şi, în conformitate cu Barak, Israelul ar fi putut pune în aplicare acest plan dacă nu ar fi apărut o mică problemă de programare. La acea vreme, IDF trebuiau să participe la un exerciţiu militar major în comun cu Statele Unite. Pentru a evita suprapunerea, Barak l-a convins pe secretarul SUA al Apărării, Leon Panetta, să reprogrameze exerciţiul, dar potrivit *Jerusalem Post*, noua dată a fost de asemenea problematică - nu permitea suficient timp pentru ca operaţiunea să fie executată.

Prim-ministrul Benjamin Netanyahu, un critic vocal al acordului nuclear al Iranului, susţine că Israelul va acţiona în continuare în mod unilateral pentru a împiedica Iranul să obţină arme nucleare.

MIOARA STOICA
http://epochtimes-romania.com/

„Nu cred că lui Herzl i-ar fi plăcut să trăiască în Israelul de astăzi"

Circa 500 000 de israelieni deţin paşapoarte UE, de peste două ori mai mulţi decât se estimase în anul 2000. Pe lângă aceştia, 500 000 de israelieni deţin paşapoarte ruseşti, americane sau ale altor state. Practic, unul din opt cetăţeni israelieni mai deţine o cetăţenie, scrie *Newsweek*.

Fenomenul a luat amploare în ultimii ani. Artista Hadas Kedar, rudă îndepărtată a lui Theodor Herzl (*foto*), părintele statului evreu, a ajuns să caute dovezi despre viaţa familiei ei în Ungaria, în anii 1920, certificate de naştere, diplome de studii, totul pentru a aplica pentru obţinerea cetăţeniei ungare la ambasada Ungariei la Tel Aviv. Hadas Kedar nu consideră că dorinţa ei este în contradicţie cu principiile lui Herzl. „Vorbele sale au fost răstălmăcite. Viziunea sa a fost confiscată de partidele de dreapta". Ea spune că nu este de acord cu politica actualului guvern în teritoriile palestiniene şi că susţine crearea unui stat palestinian. Mai mult, îi este frică de ameninţarea teroristă şi de izbucnirea unui război generalizat în Orientul Mijlociu. „Vreau să le ofer copiilor mei mai multe oportunităţi. Nu cred că lui Herzl i-ar fi plăcut să trăiască în Israelul de astăzi", spune ea.

„Am o fantezie în care mă duc la fabrica de bere pe care a deţinut-o familia mea în Budapesta, pe care au vândut-o foarte ieftin

înainte să plece. Mă duc acolo cu noul meu paşaport şi le spun: «Am revenit. Am încercat să trăim în altă parte o vreme. Nu a mers. Haideţi să o luăm din nou de la capăt»".

Aceleaşi temeri şi opinii sunt împărtăşite de zeci de mii de israelieni. Nu înseamnă că vor să se întoarcă cu toţii în Europa. Mai degrabă încearcă să păstreze paşapoartele europene pentru zile negre. „Nu aş spune că este sfârşitul sionismului, ci că avem de a face cu un alt fel de a fi israelian. Cred că fenomenul se datorează lipsei de securitate pe care o resimt israelienii când se gândesc la viitorul ţării. Eu vorbesc despre cum statul Israel a fost creat, pentru a ne elibera de fricile istorice, însă acestea sunt cu noi şi aici", spune Ofer Shelah, deputat al partidului de centru Yesh Atid, citat de *Newsweek*.

Nu toţi deţinătorii de dublă cetăţenie doresc să părăsească Israelul. Mai mult, în fiecare an, vin în Israel la fel de multe persoane câte obţin a doua cetăţenie. Cei care vin sunt în special din Franţa, pe fondul ameninţărilor teroriste, al antisemitismului şi al atacurilor de la *Charlie Hebdo*.

Cu militanţii organizaţiei Statul Islamic şi aliaţii lor tot mai aproape de graniţe (în Egipt şi Siria), cu Hezbollahul tot mai ameninţător şi cu un Iran care a ajuns la un acord cu SUA, israelienii se simt tot mai nesiguri. „Imediat ce începe un conflict în Gaza, încep să primesc telefoane de la israelienii cu dublă cetăţenie care mă întreabă dacă statul meu îi va evacua, dacă va fi nevoie", spune un diplomat european de la Tel Aviv. „Spre deosebire de alte ţări, securitatea şi nu situaţia economică joacă un rol important pentru obţinerea unui paşaport străin", spune Yossi Harpaz, doctorand la Princeton.

Există şi alte motive pentru a pleca din Israel. Maya Herzberg, 28 de ani, doreşte să obţină cetăţenie poloneză nu pentru că i-ar fi frică să locuiască în Israel, ci pentru că doreşte să studieze în Vest. „Dacă Polonia nu era în UE, nu făceam asta. Dar acum paşaportul îmi dă dreptul să merg oriunde în UE şi mă gândesc să fac un master undeva în Europa de Vest", spune ea.

CĂLIN MARCHIEVICI
(cotidianul.ro)

Turcia, NATO şi Orientul Mijlociu, la răscruce

Toropiţi pesemne de căldură, mulţi analişti şi formatori de opinie îşi cultivă moleşeala şi-şi prelungesc somnolenţa, ignorând vulcanul evenimentelor cruciale stând să erupă în inima şi-n flancul răsăritean al NATO, analizează Petre M. Iancu la *Deutsche Welle*.

În cauză sunt lupta împotriva terorismului musulman de tip Statul Islamic (SI) şi raidurile anti-kurde ale forţelor armate ale regimului islamist de la Ankara. Mai e vorba, simultan, de tăcerea vinovată a Alianţei Nord-Atlantice. O alianţă care, grevată de incompetenţe şi erori strategice ivite la Washington, ca şi de manifestarea unor contradicţii interne, asistă neputincioasă cum Turcia, stat membru al NATO, plasează Occidentul în postura imorală şi stupidă de a-şi trăda cei mai preţioşi aliaţi anti-SI.

Pe moment, Turcia stăruie ca alianţa să-i fie alături, deşi Ankara a pus unilateral pe butuci armistiţiul cu PKK şi bombardează viguros poziţiile acestei forţe rebele, independentiste, de sorginte marxistă, considerate teroristă deopotrivă la Ankara, cât şi în statele occidentale.

Atacurile asupra acestei organizaţii (urmate de ripostele ei teroriste) au loc deşi kurzii, cu tot cu gruparea lor din stânga radicală, reprezintă singura forţă terestră care se opune de o bună bucată de vreme, cu succes, barbariei fără egal, de la naziști încoace, a terorismului de epocă de piatră practicat de Statul Islamic.

Din unghiul Ankarei, care insistă că ar ataca totodată şi poziţiile SI, chestiunea ar fi simplă. Turcia, susţin demnitarii islamişti din subordinea preşedintelui Erdogan, ar „combate" pur şi simplu „terorismul", cu care nu se poate negocia, Ankara fiind, ca atare, la fel de îndreptăţită să aspire la solidaritatea NATO ca America după mega-atentatele de la *nine/eleven*.

Unii din aliaţii occidentali ai Turciei se arată, firește, consternaţi. Prin vocea şefului diplomaţiei germane, Frank Walter Steinmeier, Berlinul a lansat un apel cerând Turciei să relanseze procesul de pace cu minoritatea kurdă şi să repare punţile distruse de atacurile mutuale.

Germania e scandalizată (dar ezită să adopte poziţii foarte ferme, spre a nu adânci clivajul din NATO), nu doar pentru că Turcia, în mod evident, n-a fost atacată de kurzi precum America de teroriştii Al-Qaeda în 2001. Ci şi pentru că Berlinul înţelege că, lovindu-se în kurzi, se slăbeşte decisiv frontul anti-SI, o grupare teroristă despre care, nu fără temei, s-a reliefat că a beneficiat timp îndelungat de toleranţa, dacă nu şi de complicitatea activă a islamiştilor sunniţi din conducerea turcă. Cei din urmă, de pildă, au permeabilizat ani la rând frontiera turco-siriană, spre a permite scurgerea de combatanţi şi armament spre extremiştii islamişti ai SI care luptau împotriva regimului Assad.

Cu toate acestea, kurzii au reuşit să ţină piept, cu ajutorul unor raiduri ale aviaţiei americane, ofensivelor repetate lansate de forţele genocide ale Califatului, conduse de liderul terorist al Baghdadi. Kurzii au salvat bunăoară Kobane, în timp ce puterile

Patrulă turcească, în provincia Sirnak

occidentale au refuzat să disloce trupe terestre contra ucigaşilor în masă din SI. Totuşi, kurzii şi-au asumat misiunea de a-i combate sistematic pe teroriști, nu doar cu sprijinul compatrioţilor lor nord-irakieni moderaţi, din subordinea unor Barzani şi Talabani, ci şi cu susţinerea unor forţe din componenţa cărora face parte şi PKK.

Dar n-are, oare, Ankara tot dreptul să zdrobească această formaţiune, al cărei lider zace de ani de zile în puşcărie, în Turcia, de vreme ce PKK e cotată şi în Vest ca una teroristă?

În complicata ecuaţie orientală, ar părea că Turcia ar avea acest drept. În realitate, priorităţile turceşti sunt neclare, imorale şi, din unghi occidental, contraproductive. Gradul de pericol al marxiştilor kurzi e, cât se poate de vădit, foarte redus. E net mai redus, în orice caz, pentru omenirea civilizată, decât ameninţarea acută reprezentată de fanatismul descătuşat al teroriştilor pseudo-califatului, care răstignesc, decapitează, ard de vii şi îneacă în serie oameni, doar pentru că sunt creştini, yezizi, şiiţi ori musulmani sunniţi moderaţi.

Că Turcia are alte priorităţi se înţelege nu atât din pretextul semi-oficial al ofensivei antikurde a guvernului de la Ankara, în speţă combaterea oricăror tentative de edificare a unui stat kurd, cât din alte date politice interne confruntând regimul Erdogan. Acuzat masiv de corupţie şi de islamizare a ţării, acest regim autoritar, perfect compatibil cu al Rusiei, a îngropat statul de drept.

În revanşă, la ultimele alegeri, executivul islamist de la Ankara şi-a văzut puterea limitată de electorat. Speriată de islamişti, de progresiva dezagregare a statului laic şi de măsurile antidemocratice ale regimului Erdogan, o parte substanţială a naţiunii turce se raliase unui partid al opoziţiei moderate, HDP, în ciuda originii kurde a fondatorilor şi liderilor săi.

Ca reacţie, atacurile antikurde şi anti-HDP par a reprezenta nu doar o tentativă a lui Erdogan, prietenul şi apropiatul ideologic al unor politicieni cu accese patriotarde de genul Putin, de a-şi reapropia cercurile naţionaliste ale electoratului, ci şi de a destructura opoziţia. Regimul islamist nădăjduieşte să-şi recapete astfel, în probabilele alegeri anticipate, puterea absolută pierdută la ultimul scrutin.

Din păcate, miza enormă a chestiunii depăşeşte categoric interesele politice interne ale regimului Erdogan. O întrece şi pe cea a combatanţilor kurzi ai acestui conflict.

În fine, în joc nu e doar combaterea Statului Islamic, un factor-cheie în viitoarea configuraţie a Orientului Apropiat. În stare critică e însăşi coeziunea şi, prin urmare, viitorul Pactului Nord-Atlantic, o alianţă jucată pe degete şi profund dezbinată de volta turcească.

Amplificarea tensiunilor şi agravarea fără precedent a situaţiei se petrec într-un moment în care raporturile transatlantice şi mai cu seamă relaţiile esenţiale germano-americane traversează o criză adâncă, iar democraţiile se văd expuse unor susţinute şi masive agresiuni din interior şi exterior.

Mai mult decât oricând ar fi nevoie de o strategie apuseană coerentă şi eficientă. Rămâne de văzut dacă SUA şi aliaţii ei vor reuşi s-o elaboreze şi s-o aplice în timp util, înainte ca incendiul din Orientul Mijlociu să nu mai poată fi îngrădit, iar Alianţa să se destrame definitiv şi irevocabil. ■

O politică occidentală a haosului?

Noul *Război de 30 de ani* din Orientul Mijlociu

De ani de zile, Orientul Mijlociu se află în haos, fiecare an care trece aducând un nou val de instabilitate, carnagiu şi suferinţe umane populaţiei regiunii. Din Afganistan în Irak, din Libia spre Siria, politica externă occidentală a provocat direct sau a exacerbat haosul pe care-l vedem astăzi în regiune şi a contribuit la o tendinţă sporită de instabilitate, scrie *Global Research*.

Totuşi, o întrebare pertinentă a vremurilor noastre este dacă această instabilitate şi destabilizare sunt rezultatul unei strategii incompetente a naţiunilor vestice sau o strategie calculată a acestora pentru crearea intenţionată a haosului, prin balcanizarea acestor naţiuni şi de sporire a tensiunilor de intoleranţă în regiune?

Noul Război

Unele personalităţi din Statele Unite, precum profesorul Larry Goodson din cadrul Colegiului de Război al armatei americane, fac o comparaţie între Orientul Mijlociu din zilele noastre şi Războiul de 30 de ani din Europa secolului al XVII-lea. Chiar dacă comparaţiile dintre Europa şi Orientul Mijlociu nu pot fi considerate ca fiind exacte, ele au devenit într-un fel un punct de dezbateri în cercurile geostrategice occidentale.

Războiul de 30 de ani a fost o perioadă istorică complexă în care s-au purtat numeroase războaie şi conflicte între o serie de blocuri de putere pentru o varietate de motive. Conform Enciclopediei Britanice, „cu toate că luptele care l-au produs începuseră de câţiva ani, războiul convenţional a început în 1618, atunci când viitorul împărat Ferdinand al II-lea al Sfântului Imperiu Roman, în rolul său de rege al Boemiei, a încercat să impună absolutismul catolic roman pe domeniile sale, iar nobilii protestanţi din Boemia şi Austria s-au revoltat".

Războiul s-a răspândit rapid, implicând puterile europene care fie că apreciau că exista o posibilitate de a cuceri teritorii vecine, fie erau atrase în conflict de o forţă care le invadase pământurile. Acesta este privit de istorici ca una dintre cele mai distructive perioade din istoria europeană. Sate şi oraşe au fost jefuite de mercenari care luptau pentru diferite blocuri de putere, devastând continentul european.

Războiul de 30 de ani s-a terminat în 1648 prin semnarea unor serii de tratate cunoscute ca Pacea de la Westphalia, stabilind o nouă ordine politică în Europa sub forma unor state suverane.

În 2007, James Bissett, fostul ambasador al Canadei în Iugoslavia, Bulgaria şi Albania, considera că „sistemul westphalian a stabilit principiile de bază ale suveranităţii - principiul integrităţii teritoriale şi cel al neamestecului în

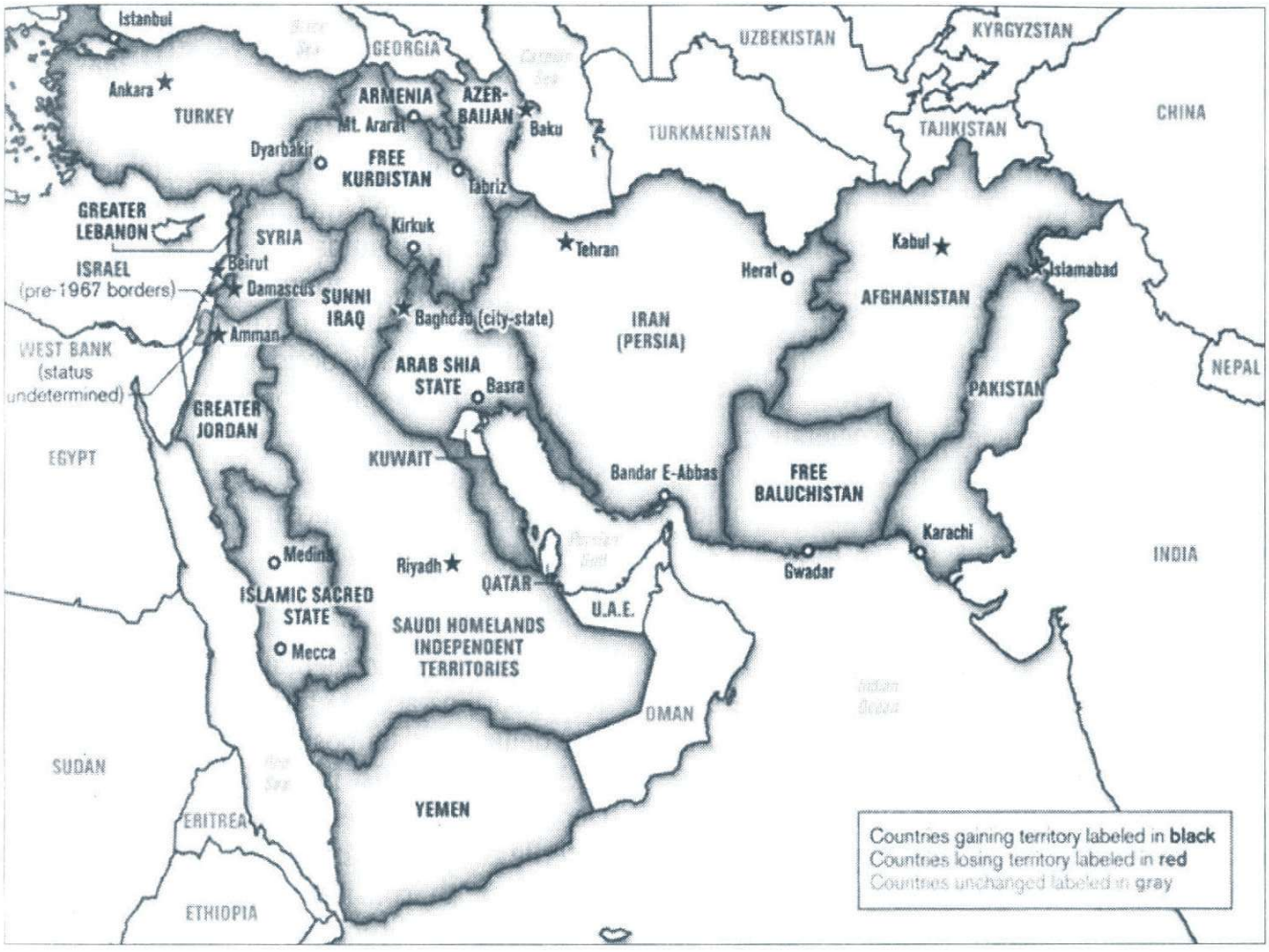

afacerile statelor naţionale... Deşi ordinea westphaliană a fost frecvent încălcată, timpul n-a diminuat aceste principii".

În iulie 2014, fostul director pentru planificare politică al Departamentului de Stat al SUA şi preşedinte al Consiliului Relaţiilor Externe (CFR), Richard Hass, în articolul său „Noul Război de 30 de ani" compara actualul Orient Mijlociu cu Europa secolului al XVII-lea şi prevedea că această regiune va fi probabil la fel de turbulentă în viitor, dacă nu se va impune o nouă ordine locală. Recent, această „nouă ordine locală" s-a avansat că ar putea fi o Uniune a Orientului Mijlociu.

Fragmentarea Orientului Mijlociu

Dovezi omniprezente indică faptul că există o agendă cu unele strategii ale Statelor Unite, de distrugere a statelor-naţiune şi de balcanizare a regiunii, prin învrăjbirea unor state, mini-state şi micro-state, pentru a fi atât de slabe şi ocupate cu luptele dintre ele, încât să nu se poată uni contra fostelor puteri coloniale, îndeosebi împotriva corporaţiilor multinaţionale occidentale.

După o perioadă prelungită de distrugere şi haos în regiune, popoarele Orientului Mijlociu ar putea să fie atât de sătule de ororile războiului, încât să accepte o ordine impusă de Occident, ca o modalitate de a pune capăt luptelor, chiar dacă aceleaşi forţe din Vest sunt responsabile pentru crearea în bună măsură a haosului intolerabil existent.

Această strategie a balcanizării poate fi urmărită din anii recenţi, cel puţin de la începutul anilor 1990, atunci când istoricul britanico-american Bernard Lewis a scris un articol publicat în *Foreign Affairs*, intitulat *Regândirea Orientului Mijlociu*. El anticipa potenţialul de dezintegrare a regiunii „printr-un haos de dispute, conflicte, lupte între secte, triburi şi regiuni". Cu toate că Lewis scria, în articolul său, că aceasta putea fi doar una dintre

multe alte posibilităţi, prezentarea sa este extrem de asemănătoare cu situaţia pe care o vedem în prezent în ţări precum Irak şi Libia.

O altă posibilitate, care ar putea fi precipitată chiar de fundamentalism, este ceea ce a devenit în ultimul timp ca modă de apelare - „libanizarea". Cele mai multe state din Orientul Mijlociu - Egiptul fiind o excepţie evidentă - sunt o construcţie recentă şi artificială, fiind vulnerabile la un astfel de proces. Dacă puterea centrală este suficient de slabă şi nu există o adevărată societate civilă care să menţină în funcţiune un sistem politic unitar, nu va exista nici un adevărat sentiment de identitate naţională şi de credinţă imperativă într-un stat-naţiune.

Lewis continuă: „Astfel că statul se dezintegrează - aşa cum s-a întâmplat în Liban - printr-un haos de dispute, certuri, lupte între secte, triburi, regiuni şi partide. Dacă lucrurile merg rău, iar guvernul central se clatină şi se prăbuşeşte, acest lucru s-ar putea întâmpla nu doar în actualele ţări din Orientul Mijlociu, ci şi în noile republici independente ale fostei Uniuni Sovietice, unde frontierele artificiale trasate de foştii stăpâni imperiali au lăsat fiecare ţară cu un mozaic de minorităţi care mereu revendică un lucru sau altul de la vecinii lor.

În urmă cu doi ani, vorbind la Institutul Ford, fostul secretar de stat american şi membru al CFR, Henry Kissinger, a dezvăluit dorinţa sa de a vedea Siria balcanizată în mai multe regiuni autonome, comparând regiunea cu Războiul de 30 de ani din Europa:

„Există trei rezultate posibile. O victorie a lui Assad, o victorie a sunniţilor sau un final în care diferitele naţionalităţi ar fi de acord să coexiste, dar în regiuni mai mult sau mai puţin autonome. Acesta este rezultatul pe care aş prefera să-l văd... De asemenea, cred că Assad ar trebui să plece, deşi se pare că nu el este cheia problemei. Soluţia este asemănătoare Europei de după Războiului de 30 de ani, când diferite grupuri creştine se omorâseră între ele până când, în final, au admis că trebuie să trăiască împreună, dar în entităţi statale separate".

Crearea unui Principat Salafist în Siria

În luna mai a acestui an au fost desecretizate o serie de documente aparţinând Departamentului Apărării şi Departamentului de Stat din Statele Unite, în conformitate cu Legea libertăţii la informaţii. Între acestea era şi un document important din anul 2012 al Agenţiei de Informaţii a Armatei (DIA) care dezvăluie că puterile occidentale, statele din Golf şi Turcia au spijinit opoziţia siriană, dorind să creeze un Principat Salafist în estul Siriei, pentru a izola regimul sirian.

Forţele opoziţiei încearcă să controleze zonele răsăritene (Hasaka şi Der Zor), adiacente provinciilor vestice ale Irakului (Mosul şi Anbar), de lângă frontierele vecine cu Turcia. Ţările occidentale, statele Golfului şi Turcia sprijină aceste eforturi... Dacă planul este dejucat, există posibilitatea să se declare un Principat Salafist în estul Siriei (Hasaka şi Der Zor) şi aceasta este exact ceea ce doresc puterile care sprijină opoziţia, pentru a izola regimul sirian, considerat favorabil strategiei de extindere a şiiţilor din Irak şi Iran.

Documentul mai adaugă: de asemenea, ISI (Statul Islamic din Irak) poate să declare un Stat Islamic, prin uniunea sa cu alte organizaţii teroriste din Irak şi Siria.

Balcanizarea Irakului

Fragmentarea Irakului în trei regiuni separate este obiectivul multora din establishmentul Americii, încă din invazia din 2003 a acestei ţări, cu toate că Turcia, membru NATO, se opune creării unui stat kurd în nord.

În 2006, o posibilă hartă a viitorului Orient Mijlociu a fost făcută publică de lt.-col. Ralph Peters, care prezenta Irakul divizat în trei regiuni: un Irak sunnit, la vest, un stat arab şiit, la est şi un Kurdistan liber, la nord.

Deşi harta nu reflectă oficial doctrina Pentagonului, ea aruncă o privire asupra gândirii unor strategi militari de top şi se coroborează cu multe alte voci occidentale asupra strategiei pentru Irak. După cum nota un analist geopolitic, într-un recent articol pentru *New Eastern Outlook*, şi preşedintele

emerit al CFR, Leslie Gelb, argumenta, într-un articol din 2003 pentru *New York Times*, că cel mai probabil rezultat al intervenţiei din Irak va fi „soluţia celor trei state: kurzii în nord, sunniţii în centru şi şiiţii în sud".

Siria era înfăţişată în harta amintită ca fiind încă o ţară unificată, întrucât războiul civil din această ţară încă nu începuse. De asemenea, Israelul este prezentat ca având potenţialul de a ocupa un teritoriu mai mare în deceniile următoare.

Ţări diferite, aceeaşi strategie

Acelaşi model al balcanizării şi haosului pe care-l vedem în Irak şi Siria este valabil şi în Libia. Ca urmare a intervenţiei NATO din 2011 în naţiunea nord-africană, ţara a alunecat în abis şi haos, fiind divizată în trei părţi, cu Cyrenaica cuprinzând estul ţării şi vestul împărţit între Tripolitania la nord-vest şi Fezzan în sud-vest.

Libia este considerată în prezent ca fiind un stat eşuat, lipsit de un guvern central şi afectată de un război tribal, unde miliţiile rivale care odinioară luptau împreună se luptă acum între ele.

Acordul nuclear iranian ar putea marca un nou început pentru strategii geopolitici occidentali ai Orientului Mijlociu, unde ar putea colabora cu puterile regionale, pentru a promova stabilitatea şi reţinerea de la intervenţiile militare. Se speră că acesta va fi adevărul şi că Occidentul va opri excesul de programe destabilizatoare în care este angajat de ani de zile.

Dar, cel mai probabil scenariu va fi o continuare a strategiei balcanizării, la care trebuie să ne aşteptăm până când va apărea „o nouă ordine locală" - o ordine care va fi stabilită tot de Occident şi care desigur că va reprezenta interesele acestuia.

Traducere de Ioan Românu

De ce se răzbună Erdogan pe kurzi?

Publicaţia *The Epoch Times* consideră că preşedintele turc Recep Tayyip Erdogan a declarat război atât kurzilor din PKK pe care-i bombardează în Irak, cât şi liderilor partidului pro-kurd HDP din Turcia pe care-i ameninţă cu închisoarea. Sub pretextul războiului împotriva Statului Islamic, el vrea să împiedice formarea unui stat kurd la graniţa cu Siria şi încearcă să forţeze alegeri anticipate care să redea majoritatea AKP printr-o retorică de război.

Turcia a fost criticată pe bună dreptate de-a lungul timpului că nu a făcut nimic pentru a opri Statul Islamic să devină o ameninţare pentru întreaga regiune. Încă din urmă cu un an se semnala că legăturile cu ISIL se vor întoarce împotriva lui Erdogan şi că Istanbul devenise un loc de recrutare pentru viitorii luptători ai ISIS, gruparea teroristă care ocupă mari zone din nordul Irakului şi Siriei, pentru a constitui un stat islamic. Actualmente, sub pretextul luptei împotriva Statului Islamic, Erdogan a declanşat un război împotriva kurzilor, pe plan extern şi intern, care are ca scop recâştigarea majorităţii pierdute de AKP.

Premierul turc de la acea vreme a închis ochii, în numele susţinerii rebelilor din Siria care încearcă înlăturarea regimului Assad. Mai mult, potrivit Human Rights Watch, islamiştii ar fi fost antrenaţi şi echipaţi cu bani şi arme în Turcia, pentru a lupta împotriva regimului sirian. Chiar şi după răpirea celor 81 de cetăţeni turci în oraşul Mosul de către ISIL, Ankara nu s-a alăturat coaliţiei internaţionale de combatere a Statului Islamic. A trebuit să

vină sângerosul atentat terorist de la Suruc, în care au murit 32 de turci, pentru ca autoritățile turce să reacționeze în cele din urmă la pericolul care amenință direct granița țării.

Guvernul turc a aprobat recent trimiterea de avioane de luptă care să bombardeze ținte IS în Siria, iar poliția a început să aresteze presupuși membri ai grupării teroriste din toată țara. Mai mult, Ankara a anunțat că este deschisă unei cooperări antiteroriste mai puternice cu SUA și le-a permis deodată americanilor să folosească baza militară strategică de la Incirlik, după ce refuzase aliaților NATO accesul la aceasta mai multă vreme.

Această schimbare de atitudine ascunde însă un plan mai amplu al lui Erdogan care n-a renunțat la ambițiile sale de a schimba Constituția și de a transforma Turcia într-un regim prezidențial în care el să aibă puteri depline. Președintele turc a anunțat recent că procesul de pace cu Partidul Muncitorilor din Kurdistan (PKK) nu mai poate fi continuat și a declarat răspicat că PKK reprezintă o amenințare la fel de mare ca și Statul Islamic. Sub motivul că doi polițiști au fost uciși de această grupare, Erdogan a pornit raiduri aeriene chiar mai puternice decât împotriva SI împotriva PKK în Irak, mizând pe faptul că, ajutându-i pe americani contra ISIL, aceștia și aliații lor nu vor critica prea mult acțiunile sale împotriva kurzilor.

Miza externă

Miza externă a războiului lui Erdogan împotriva PKK și a acceptării folosirii bazelor aeriene de către SUA este împiedicarea formării unui stat kurd la granița cu Siria. Milițiile kurde din Siria, așa-numitele *Unități de Apărare a Poporului* (*YPG*), au fost principala forță care a dus greul luptei terestre împotriva Statului Islamic, reușind să elibereze orașul Kobane. Ele au recuperat zone importante de sub controlul teroriștilor și au fost susținuți de americanii care nu voiau să se implice *on the ground*, prin raiduri aeriene.

Ca urmare, autoritățile turce se tem că acești kurzi sirieni se vor reuni cu cei din Turcia formând un stat propriu și încearcă să împiedice ca teritoriile eliberate de ISIL să revină kurzilor prin crearea unei zone de securitate de 97 de km, la granița turcă cu Siria - idee propusă în cadrul NATO.

„Atunci când kurzii i-au gonit pe militanții IS din orașul sirian Tel Abyad de la graniță, Turcia le-a cerut să nu treacă Eufratul și să nu se unească cu enclava kurdă la vest. Zona de securitate liberă de SI din Siria pe care o cere Turcia arată mai mult ca o zonă fără kurzi", scrie *The Economist* despre ideea lansată de Ankara.

Stephan Richter, redactor-șef la *The Globalist*, merge mai departe și afirmă, într-un articol publicat de *Huffington Post*, că, în „dorința oarbă de a distruge ISIS, Obama și echipa sa au fost atât de dornici de a primi dreptul să folosească bazele aeriene turce, încât au uitat de partea întunecată a lui Erdogan". În opinia sa, americanii îl ajută acum pe Erdogan să-și realizeze scopurile de politică internă chiar împotriva luptătorilor kurzi care au fost cel mai important aliat al SUA împotriva ISIL în Siria. Richter susține că americanii i-au vândut astfel pe kurzi.

Agenda paralelă

Planurile de război ale lui Erdogan au într-adevăr o puternică valență de politică internă. Președintele turc nu poate accepta înfrângerea sa la ultimele alegeri parlamentare, când AKP a pierdut majoritatea după 12 ani, din cauza partidului pro-kurd HDP, care a obținut 14% din voturi, intrând pentru prima dată în Parlament. Erdogan vrea acum să se răzbune pe kurzi, pentru că i-au zădărnicit planul de a schimba Constituția și de a transforma Turcia într-o dictatură personală. El încearcă să provoace alegeri anticipate și speră ca, printr-un discurs naționalist dur și o retorică inflamatoare de război împotriva kurzilor, să recucerească electoratul pierdut de AKP.

Pe lângă retorica de acuzare a liderilor partidului pro-kurd HDP că ar fi susținători ai organizației teroriste PKK, președintele turc a anunțat intenția de a ridica imunitatea

parlamentară a acestora pentru contacte cu grupări teroriste, imediat ce a primit o declarație de sprijin antiterorism de la aliații NATO. Liderii HDP riscă chiar închisoarea, cu alte cuvinte se încearcă discreditarea și eliminarea completă a acestei formațiuni pro-kurde din Parlament. Erdogan (*foto*) încearcă să forțeze HDP să se distanțeze de PKK, pentru ca să piardă electoratul kurd radical sau, în caz că nu se distanțează, să le poată rupe din electoratul progresist, acuzându-i că sunt aliați ai terorismului.

Este clar că fostul premier turc n-a înțeles nimic din lecția alegerilor parlamentare și continuă pe aceeași linie periculoasă, de instigare la ură și polarizare extremă a societății. E adevărat că nici crimele PKK nu pot fi justificate în vreun fel. Represiunea împotriva separatiștilor a început după uciderea a doi polițiști turci de către militanți PKK, pe 22 iulie a.c., chipurile ca răspuns la atentatul sinucigaș de la Suruc.

Mai apoi, violențele au escaladat, iar militanții PKK au mai ucis zece turci care făceau parte din forțele de ordine. Gruparea a anunțat și oficial reluarea ostilităților, dar folosirea unui război de către președintele turc, pentru a face campanie electorală este nu doar imorală, ci și foarte periculoasă, riscând să arunce Turcia într-un război civil.

Mai mult, nu cred că există premise pentru ca strategia lui Erdogan să dea roade, dat fiind că majoritatea a fost pierdută de AKP, tocmai din cauza stilului autocratic și a campaniei agresive a președintelui.

Nemulțumirile turcilor legate de corupție, suprimarea libertăților civile și încetinirea economiei nu pot fi înlăturate cu retorica de război. AKP nu-și găsește aliați tot din aceeași cauză și nu cred că, pozând în liderul dur care-i pedepsește pe teroriști, Erdogan poate rupe din votul naționaliștilor. Cât despre votul kurzilor, analistul turc Mustafa Akyol arată, într-un articol pentru *Huffington Post*, că kurzii pro-PKK și cei de stânga din Turcia condamnă AKP pentru susținerea, dacă nu chiar crearea ISIS.

Răzbunarea lui Erdogan

Recent, președintele turc a amenințat că partidul kurd HDP „trebuie să plătească un preț pentru legăturile sale cu grupări teroriste" și a declarat că imunitatea parlamentară a liderilor partidului trebuie ridicată. Aceste declarații par să confirme faptul că, prin agitarea pericolului terorist și discreditarea kurzilor, Erdogan încearcă să-i elimine din Parlament și să obțină mai multe voturi din partea naționaliștilor.

Într-un interviu acordat agenției *Reuters*, Selahattin Demirtaș, liderul partidului pro-kurd, a declarat că principalul scop al campaniei Turciei împotriva terorismului nu este de a combate jihadiștii Statului Islamic, ci să-i împiedice pe kurzi să unească teritoriile pe care le controlează într-o entitate comună, în nordul Siriei. Mai mult, el a afirmat că AKP aruncă țara într-un conflict, căutând răzbunare pentru pierderea majorității la alegerile din iunie 2015.

Faptul că Procuratura din provincia majoritar kurdă Diyarbakir a deschis o investigație împotriva lui Demirtaș, sub acuzația că „a provocat și a înarmat protestatari", în timpul unor demonstrații din 2014, confirmă planul lui Erdogan. Dar, cum bine spune o vorbă românească, „cine seamănă vânt, culege furtună". Jocul periculos cu ISIL s-a întors deja împotriva lui Erdogan și a Turciei, iar cel cu PKK și HDP riscă să arunce țara cu adevărat în haos.

MATEI DOBROVIE

Periscop

Arabia Saudită

Femeile primesc drept de vot şi de candidatură

Femeile din Arabia Saudită vor avea, pentru prima dată, drept de vot la alegerile municipale din decembrie 2015. În jur de 70 de femei se vor afla pe lista candidaţilor.

Dreptul la vot le-a fost oferit femeilor în 2011 de către fostul rege Abdullah bin Abdulaziz al-Saud, decedat la începutul acestui an.

Potrivit presei locale preluate de *Time*, aproximativ 70 de femei vor candida, tot pentru prima dată, la alegerile municipale din decembrie, iar alte 80 s-au înregistrat în calitate de manageri de campanie.

Fawzia Abu Khalid, profesor de sociologie politică la Universitatea King Saud din Riad, consideră că decizia reflectă o schimbare a atitudinii faţă de femei în Arabia Saudită. „Cred că diferite grupuri, inclusiv cele conservatoare, înţeleg că ce s-a întâmplat în trecut, când doar vocea lor se auzea în societate, nu mai poate continua", a declarat ea pentru *Al-Jazeera*.

Scepticii apreciază însă că acordarea dreptului de vot nu va aduce schimbări importante într-o ţară în care activităţile desfăşurate de femei sunt puternic restricţionate. Consiliile municipale au puteri limitate, iar în guvernul saudit nu se află nicio femeie. ■

La 70 de ani de la primele bombardamente atomice

Asia - vârf de lance în cursa înarmării nucleare

Dubla bombardare atomică a Japoniei acum 70 de ani nu a servit ca lecţie în Asia. În timp ce SUA şi Rusia fac eforturi, de două decenii încoace, ca să-şi reducă arsenalele nucleare, ţările asiatice sunt într-o adevărată dinamică nucleară. Iată ce reiese, pe scurt, dintr-o amplă analiză publicată de ziarul *Libération*.

Puterile asiatice îşi întăresc arsenalele nucleare. Concluzia este fără drept de apel şi se bazează pe cifre concrete. „China, Coreea de Nord, Pakistanul şi India dezvoltă sisteme de arme nucleare", notează un recent raport SIPRI, Institutul suedez de cercetare, o autoritate în acest domeniu. Din cele circa 15 850 de capete nucleare existente în lume, „doar" 400 sunt în mâinile celor patru state asiatice enumerate mai înainte. Dinamica atomică este însă acolo, disuasiunea fondată pe

arma nucleară se dezvoltă în Asia de două decenii încoace. Acordul semnat recent cu Iranul poate că a liniştit comunitatea occidentală, dar nu şi ţările asiatice.

Autorităţile nord-coreene de la Phenian au declarat, imediat după acordul cu Teheranul, că armele nucleare pe care le deţine „nu sunt jucării, dar nici subiect de negociere". Problema este că programul nuclear nord-coreean influenţează întreaga securitate regională şi supralicitează. După ce s-a retras, în 2003, din Tratatul de neproliferare nucleară, Phenianul i-a gonit în 2009 pe inspectorii AIEA (Agenţia internaţională a energiei atomice). A urmat redemararea uzinei de combustibil nuclear şi accelerarea programului de îmbogăţire a uraniului. În urmă cu trei ani, în contradicţie cu rezoluţiile ONU, Coreea de Nord efectua al treilea test cu bombe nucleare. Phenianul şi-ar fi fabricat deja între şase şi opt capete nucleare, beneficiind în acest sens probabil de consilieri iranieni. Evident, regimul stalinist nu e dispus la nicio concesie.

Panorama regională nu este cu mult mai strălucită, notează *Libération* în analiza sa. Anul trecut, arsenalul chinezesc s-a mărit şi mai mult, Beijingul dispunând de circa 260 de capete nucleare. „Nimeni nu ştie însă cu certitudine evoluţia numărului de arme nucleare chinezeşti, China fiind cea mai opacă putere atomică din lume", spune un specialist citat de ziarul francez.

În plus, China vinde centrale nucleare Pakistanului în condiţii foarte neclare, lucru care nu face decât să mărească şi mai mult riscurile de proliferare.

India, spre exemplu, caută dintotdeauna să aibă exact la fel de multe capete câte are vecinul şi adversarul său. Eforturile sunt pentru moment în zadar. India nu dispune „decât" de 90 până la 110 capete nucleare, în timp ce Pakistanul musulman ar avea între 100 şi 120.

India şi Pakistanul ar menţine astfel un soi de „echilibru al terorii", notează cercetătorul Bruno Tertrais, citat de *Libération*. De când cei doi fraţi inamici asiatici au dobândit arma nucleară, ei au cunoscut deja trei crize grave la frontieră. Chiar dacă ambele state şi-au mobilizat toate trupele şi şi-au pus în alertă forţele nucleare, confruntările directe nu s-au produs. Oare acesta să fie efectul disuasiunii?, se întreabă analistul ziarului francez.

ALECUŞ FĂRĂU

Vine timpul kurzilor?

Motto:

„A venit timpul să ne decidem soarta şi nu trebuie să aşteptăm ca alţii să decidă în locul nostru"

(Masoud Barzani, preşedintele guvernului regional din Kurdistan, Irak)

Kurzii, unul din popoarele cele mai mari din lume, care nu au un stat (al patrulea grup etnic ca mărime din Orientul Mijlociu), au revenit cu şi mai multă pregnanţă în atenţia internaţională după ce s-au angajat în lupta împotriva Statului Islamic şi au repurtat victorii în diferite locaţii, cea mai des menţionată fiind Kobane.

Reamintim că cei circa 30 milioane de kurzi sunt dislocaţi în regiunile muntoase din Turcia (14, 7 milioane - 18% din populaţie), Iran (8,1 milioane - 10% din populaţie), Irak (5,5 milioane - 17,5% din populaţie) şi Siria (1,7 milioane - 9,7% din populaţie). Unii dintre kurzii care au emigrat din regiunile de origine în centre urbane ca Istanbul, Damasc, Teheran s-au integrat şi au fost asimilaţi, însă cei mai mulţi care au rămas în zonele muntoase ancestrale au un puternic simţ al identităţii kurde distincte. O diaspora kurdă, estimată la

circa două milioane de oameni este concentrată mai ales în Europa.

Kurzii irakieni au fost un aliat important al coaliţiei conduse de SUA împotriva lui Saddam Hussein în 2003, fiind apoi consideraţi un liant care a contribuit la menţinerea unităţii Irakului. Jalal Talabani, preşedinte al Uniunii Patriotice din Kurdistan, a fost preşedinte al Irakului în perioada 7 aprilie 2005- 24 iulie 2014. Forţele militare ale kurzilor irakieni, cunoscute sub denumirea de *Peshmerga* (*„cei care înfruntă moartea"* - în traducere din limba kurdă) au jucat şi joacă un rol important în luptele împotriva Statului Islamic (IS) care, exploatând situaţiile create de războiul civil din Siria şi instabilitatea din Irak, a reuşit să controleze o importantă zonă din cele două ţări. Alte forţe ale kurzilor, aparţinând Partidului Muncitorilor din Kurdistan (PKK - Turcia) şi Partidului Uniunii Democratice (PYD - Siria) combat şi ele elementele IS.

Negocierile conducerii de la Ankara cu PKK (considerată organizaţie teroristă în Turcia şi în alte ţări), care, după 30 de ani de conflict, păreau să progreseze în mod hotărât către o soluţie paşnică, s-au blocat din nou ca urmare a atentatului PKK din luna iulie 2015 împotriva unor poliţişti turci, urmat de atacuri în forţă, inclusiv bombardamente aeriene asupra unor obiective PKK.

Rolul forţelor kurde în lupta împotriva IS a contribuit la creşterea profilului internaţional al kurzilor. Unele ţări, printre care Germania, au efectuat livrări directe de armament şi au contribuit la antrenarea forţelor kurde (*Peshmerga*) din Irak, în timp ce coaliţia condusă de SUA care acţionează împotriva Statului Islamic a sprijinit operaţiile terestre ale forţelor kurde cu lovituri aeriene.

În Irak, kurzii dispun de cea mai avansată formă de autoguvernare, după ce au avut o autonomie *de facto* începând cu anul 1991 (când SUA au stabilit zona de interdicţie aeriană în nordul Irakului), Guvernul Regional din Kurdistan (KRG) fiind recunoscut oficial ca o regiune semiautonomă în Constituţia irakiană din 2005. Există populaţie kurdă şi în afara zonei KRG, inclusiv regiunea bogată în petrol Kirkuk, aflată la circa 85 km de Erbil - capitala KRG şi pe care liderii kurzi, atunci când vorbesc de oraşul Kirkuk (în 2014, acesta a trecut sub controlul forţelor *Peshmerga*) îl consideră „Ierusalimul lor". Unii experţi consideră că trecerea oraşului Kirkuk sub control kurd (având în vedere şi resursa de petrol) poate juca un rol important în potenţiala secesiune a kurzilor irakieni de Irak, actuala frontieră - *de facto* - putând defini un viitor Kurdistan independent.

În nordul Siriei, kurzii locuiesc în trei regiuni fără continuitate care de asemenea dispun de importante rezerve de petrol de-a lungul frontierelor cu Turcia şi Irakul. Folosind condiţiile create de războiul civil din Siria, kurzii sirieni şi-au declarat unilateral autonomia, din anul 2012, şi au început să lupte împotriva forţelor Statului Islamic.

Lupta pentru independenţă este o caracteristică intrinsecă a identităţii kurde.

Cu toate acestea, o mare diversitate de partide politice şi grupuri reflectă diviziunile interne cu care se confruntă acest popor. În Turcia, Siria, Irak şi Iran există un total de opt partide importante kurde (trei în Turcia, trei în Irak şi câte unul în Siria şi Iran), lipsa de unitate politică depăşind frontierele statelor.

În prezent, neînţelegerile privind perspectivele de autonomie în Siria sau relaţiile KRG cu guvernul turc au contribuit la creşterea tensiunilor dintre Partidul Democratic din Kurdistan (KDP) şi Partidul Uniunii Democratice (PYD) din Siria. Ameninţările reprezentate de IS au determinat luptătorii *Peshmerga* să sprijine lupta PYD. Însă numai acest pericol nu va determina o coagulare a tuturor forţelor kurde.

Chiar dacă se vor uni, kurzii sunt încă departe de a reuşi să-şi creeze propriul stat. Se consideră că încă nu sunt create condiţiile internaţionale şi regionale necesare acestui scop.

Corneliu Pivariu
(Pulsul Geostrategic)

Moştenire grea a echipei democraţilor de la Casa Albă

Falimentul politicii externe a lui Barack Obama

În urmă cu un an, preşedintele Barack Obama descria ***Yemenul*** ca o poveste de succes a operaţiunilor contra-teroriste. O declaraţie nefericită, pentru că acum Yemenul este un stat eşuat, prins într-un război civil, iar, în cazul în care nu ar fi existat o intervenţie a Arabiei Saudite, atunci ar fi avut loc una iraniană. SUA au pierdut armament în valoare de aproape jumătate de miliard de dolari, care a ajuns în mâinile rebelilor şiiţi.

Administraţia Obama mai are şi experienţa ***Ucrainei***, acolo unde înlăturarea regimului pro-rus al preşedintelui Ianukovici a dus la ocuparea Crimeii de către Federaţia Rusă şi la un conflict în estul ţării, însoţit de o gravă criză economică şi socială în celelalte regiuni.

Mai există şi cazul ***Siriei***, unde sprijinirea de către SUA a forţelor aşa-zis moderate care luptă împotriva regimului al-Assad a dus la apariţia unei grupări teroriste de temut şi la declararea unui Califat în Orientul Mijlociu. Au apărut apoi fricţiunile dintre SUA şi ***China*** legate de litigiile teritoriale din Marea Chinei de Sud, ajungându-se până acolo încât oficialii chinezi să ameninţe că vor doborî un avion militar american.

Un articol publicat în ultimul număr al revistei *Foreign Affairs* încearcă să arate că administraţia Obama a primit cea mai grea moştenire în materie de politică externă din istoria Statelor Unite, însă că aceasta nu o absolvă de toate greşelile şi nu permite aruncarea responsabilităţii pe umerii fostelor administraţii republicane.

„Fiecare preşedinte primeşte o moştenire complexă când vine la putere, iar Obama a primit-o pe cea mai proastă", scrie *Foreign Affairs*. „Susţinătorii lui Obama trebuie să ştie că nu pot celebra presupusele succese ale preşedintelui, pentru ca apoi să se dezică de aceleaşi actiuni când ele au dus la rezultate dezastruoase. Dacă Obama poate spune că a împins Al-Qaeda pe calea spre înfrângere şi că a pus capăt astfel războiului împotriva terorismului - aşa cum a spus, printre aplauze, la Universitatea Naţională de Apărare în 2013, atunci el trebuie să-şi asume şi revirimentul jihadismului din cei doi ani care au trecut de atunci. Dacă administraţia putea celebra succesul politicii sale în Irak în 2012, atunci nu ar trebui să aruncăm vina pe administraţia Bush pentru dezastrul din Irak, din 2014".

„Fiecare presedinte trebuie judecat după câteva criterii clare - capacitatea de a realiza ceea ce a promis, fragilizarea inamicilor ţării şi fortificarea statelor-prietene, elaborarea unui concept al intereselor americane care să fie valid şi convingător. Obama nu stă bine la niciunul dintre aceste criterii.

Ar fi trebuit readusă stabilitatea la Cairo, Istanbul şi Damasc. Colonizarea israeliană ar fi trebuit oprită şi să fie negociată o pace cu palestinienii. Toate acestea ar fi trebuit să se realizeze graţie forţei morale a administraţiei Obama şi a personalităţii sale. Însă nimic nu s-a întâmplat până acum", arată *Foreign Affairs*.

„Cât îi priveşte pe inamicii SUA, nucleul Al-Qaeda poate că este acum mai fragil decât era atunci când Obama a venit la putere, însă acum ceea ce Obama a definit iniţial drept „cavaleria jihadului" este mult mai puternică şi agresivă.

Poate că economia rusă a fost lovită puternic de scăderea preţului petrolului, dar Ucraina se pregăteşte de o noua ofensivă rusă

împotriva căreia Obama s-a opus doar cu vorba. Acordul cu Iranul s-a încheiat în schimbul miliardelor de dolari ce vor veni ca urmare a ridicării sancțiunilor, miliarde care vor fi folosite și pentru finanțarea antiamericanilor din Liban, Yemen, Irak, Fâșia Gaza și Afganistan. Totul în schimbul unei promisiuni a încetării temporare a programului nuclear iranian".

„Adevărul este că ideea lui Obama despre politica externă americană se reduce la faptul că ar trebui să fie mai puțină politică externă, că SUA nu ar trebui să se amestece în afacerile interne ale altor state și, cu siguranță, să nu facă asta fără mandat ONU, precum și că Washingtonul trebuie să se concentreze pe ceea ce face acasă mai mult decât pe ceea ce face peste hotare. Acum consecințele acestei politici externe devin evidente".

CĂLIN MARCHIEVICI
(Cotidianul.ro)

Experimentul Grecia

Cum să arunci o țară, bucată cu bucată, în mâna corporațiilor

Ultimul program de asistență financiară dedicat Greciei pare să nu aibă nimic de-a face cu datoria țării, fiind mai degrabă un experiment capitalist atât de extrem, încât niciun alt stat european nu riscă să-l aplice.

Cele 86 de miliarde de euro care vor fi alocate progamului sunt însoțite de măsuri de austeritate drastice, încât nesustenabilitatea datoriei și agravarea depresiunii economice sunt inevitabile. Și, cu toate acestea, este pe punctul de a fi implementat, constată cotidianul *The Independent*.

De vânzare

Europa nu pare deloc confuză în privința Greciei, în spatele declarațiilor liderilor săi stând un program de privatizare bine pus la punct.

Grecia este de vânzare, iar din acest punct de vedere antreprenorii, muncitorimea și fermierii din țară vor trebui măturați din calea corporațiilor străine.

În cadrul programului de privatizare, Grecia va trebui să pună la dispoziția unui organism controlat de instituțiile europene active însumând 50 de miliarde de euro care vor fi vândute pe rând. Porturi, aeroporturi, sistemul de energie electrică, proprietăți și terenuri vor fi vândute, pentru a asigura returnarea datoriilor, după cum argumentează creditorii europeni.

O logică de bun simț dezvăluie totuși faptul că o țară care își vinde activele profitabile, riscă mai degrabă să intre în incapacitate de plată, decât să achite la timp împrumuturile.

Deloc surprinzător, cele mai profitabile afaceri deținute de statul elen sunt scoase la licitații primele. Loteria națională a fost deja cumpărată, iar aeroporturile regionale din insulele turistice ale Greciei au fost vândute și ele unui operator german.

Portul Pireus cel mai probabil va fi cumpărat de o companie chineză. Între timp, 49 de hectare de plajă din insula Corfu au intrat în administrarea unui fond de investiții din Statele Unite. Concesiunea se întinde pe 99 de ani, iar suma plătită este de-a dreptul ridicolă: 23 de milioane de euro.

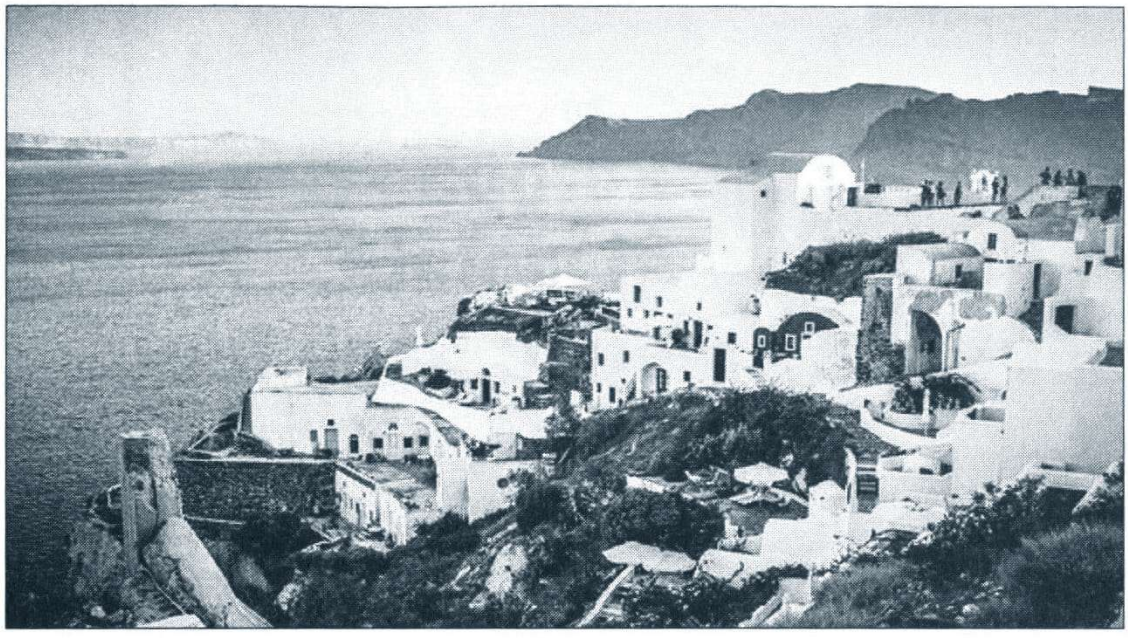

Foto: *Pixabay*

Conform presei, printre bunurile incluse în lista activelor fondului de privatizare se mai numără 40 de insule nelocuite şi un proiect turistic din insula Rhodos.

Anihilare totală

În paralel cu privatizarea, legislaţia este supusă unor modificări care lovesc direct în micile afaceri ale elenilor. Protecţia acordată de stat farmaciilor, librăriilor şi patiseriilor, pentru a face faţă asaltului corporaţiilor va fi ştearsă dintr-o singură mişcare, iar interesul este vădit prin atenţia cu care Uniunea Europeană se concentrează asupra detaliilor.

Printre acestea se numără: termenul de expirare de pe cutiile de lapte şi gramajul covrigilor vânduţi în Grecia.

Mai mult, elenii sunt îndemnaţi să adopte un stil mai liberal decât în Germania, fiind trimişi şi duminica la muncă, ca parte a experimentului la care sunt supuşi.

Pe piaţa muncii, salariile minime urmează să sufere o tăiere, la fel ca şi pensiile, iar negocierile colective vor fi interzise, pentru a uşura concedierea în masă a muncitorilor eleni.

Toate sunt măsuri mult mai radicale decât cele întâlnite în vreunul din statele creditoare din Zona euro.

Pe lângă veniturile diminuate se anunţă, din septembrie a.c., o creştere rapidă a taxelor şi impozitelor în ţară, cu TVA-ul aproape dublu la anumite servicii şi produse.

Un paradis corporatist

Nevoia de reformă în anumite sectoare din ţară este incontestabilă, iar guvernul Syriza a ajuns la putere promiţând modificări profunde în sistemele de pensii şi impozite din Grecia. În schimb, cerinţele creditorilor europeni nu au nimic de a face cu reformarea statului elen, părând să asigure un climat de micromanagement radical al pieţei libere.

Privatizările şi modificările legislative impuse prin noul memorandum deschid poarta Greciei pentru marile afaceri corporatiste. Singura speranţă ar fi ca acestea să aducă un profit constant, pentru a permite dezvoltarea lor în continuare, servind şi ca model pentru ceea ce ar putea urma în viitorul apropiat în alte părţi ale Europei.

În timp ce liderii europeni aplică într-o altă ţară măsuri pe care nu ar fi avut curajul să le propună acasă, ei nu ezită să arate vădit grija pe care o au faţă de companiile din ţările lor.

Intensitatea cu care se desfăşoară programul de restructurare aplicat Greciei nu are nimic de-a face cu un ajutor economic dat unei ţări în dificultate. „Este doar o cinică încercare de a crea un paradis corporatist în zona Mediteranei", conchid analiştii *The Independent*. ■

Europa - şi violată, şi cu banii luaţi!

Se scriu şi se publică în aceste zile munţi de comentarii despre valul uriaş de emigrări ilegale din nordul Africii şi, mai ales, din lumea islamică. În fapt, este vorba de a treia invazie a Europei din timpurile moderne, după cea a mongolilor din secolul al XIII-lea şi efortul prelungit din secolul al XVII-lea al Imperiului Otoman de a înainta din Balcani şi Est către centrul şi apusul european, stăvilit la 1683, la Viena, odată cu despresurarea marelui oraş de către coaliţia oştilor creştine. Privind, însă, mai atent lucrurile, atât hoardele de africani şi de islamici năvălite peste frontierele, drumurile, gările, ogoarele şi câmpiile europenilor, cât şi alte mari neajunsuri ce zgâlţâie ţâţânele continentului, se poate spune că Europa este în cădere liberă. Că Uniunea Europeană se confruntă cu probleme grave, fiecare dintre ele cu un potenţial catastrofal.

Prima este că UE nu are sens din punct de vedere economic. Că cetăţenii ei sunt împărţit clar în două categorii, pe două axe, Nord-Sud şi Vest-Est, cei bogaţi şi cei săraci.

Europa unificată „cea mai occidentală", ca să spunem aşa, s-a format la începuturile Uniunii, în 1957 („cei şase", Franţa, Germania, Italia, Belgia, Luxemburgul şi Olanda) şi 1960, alţi şapte şi a fost, probabil, o realitate rezonabilă, justificată de geografie, istorie şi interese comune. După 1960, povestea integrării şi extinderii europene s-a complicat, a mers prin hârtoape, cu nesfârşite poticneli; astăzi UE include 28 de membri, din Portugalia în Estonia, de la castelele perfect întreţinute de o mie de ani, cu mobilier şi armuri medievale şterse de praf în fiecare zi, din nordul Scoţiei, şi până la drumurile de pământ neşterse de praf vreodată, câini vagabonzi şi casele de români şi ţigani, mizere, fără lumină, apă şi săpun, de la marginea marginii Bucureştiului, capitala României.

Deşi a fost o idee atractivă pentru lideri şi elite, o asemenea extindere fără limite a fost o eroare manifestă din punct de vedere economic, astăzi neajunsurile ei se văd pretutindeni - criza din Grecia, cu foarte posibile efecte de domino, îi copleşeşte pe toţi, greci sau nu, iar moneda euro, apărută de numai 15 ani, arată ca un „rebel fără cauză", nimeni nu ştie pe cine trebuie să sprijine, pe germani sau pe greci?

Pe de altă parte, în aceste zile, UE pare să fi ajuns pe marginea prăbuşirii identitare, sociale şi culturale. Nu se poate confrunta cu torentele dezlănţuite de invadatori africani şi islamici - se zice că numărul lor va ajunge anul acesta la un milion; spre a sugera proporţiile catastrofei spunem doar că, în 1907, anul-record al imigrărilor în SUA, din toată Europa au imigrat peste Ocean numai 1 285 349 persoane! Pe atunci, în „foame" demografică şi mega-expansiune economică, America a avut posibilitatea să-i primească, astăzi Europa nu-i poate primi şi absorbi şi, mai ales, nu-i poate opri.

Violul Europei - violul este subiect încins la roşu în prezent în România - de către un

grup afro-islamic se întâmplă sub ochii noştri, în timp real, transmis în direct de toate televiziunile celor 28 şi celelalte surse mediatice internaţionale.

„Părinţii" nevolnici ai victimei, ai violatei, părinţii ei de la Bruxelles, spun numai prostii. Aliaţii cei mai de nădejde ai europenilor, americanii, tac mâlc, o fi asta un semn că le place ce văd? Poliţiile naţionale sunt depăşite. Armatele naţionale europene stau cuminţi în cazărmi. Organizaţia Nord-Atlantică se face că nu vede şi nu aude nimic, ea nu există nici pe mări şi nici pe uscat, în schimb se pregăteşte de apropiatele super-manevre terestre, navale şi aeriene din toamnă, cu 36 000 de soldaţi - Europa piere şi baba NATO se piaptănă undeva, prin Portugalia!

Şi astfel, securitatea poliţienească, militară şi defensivă euro-atlantică a Europei a clacat. Nici una dintre cele trei componente ale ei nu poate sau NU A PRIMIT ORDIN să-i protejeze pe europeni, pe platnicii din banii, taxele şi impozitele cărora trăiesc.

Printre imigranţii ilegali, cei mai mulţi familii, cu siguranţă că se ascund şi criminali, viitori terorişti islamici, traficanţi de droguri, aroganţi şi ticăloşi care urăsc visceral Europa creştină - ultimii, o adevărată „muniţie vie" pentru iminenta şi apropiata ciocnire a civilizaţiilor.

Uitându-ne mai atent la invazie, la invadatori, la *pedigree*-ul religios şi la viziunea lor despre viaţă, vedem că ceea ce ni s-a părut, până acum, o problemă imposibil de rezolvat, anume deosebirile cultural-lingvistice şi socio-economice dintre diferiţi europeni, este floare la ureche, pălește pe lângă diferenţele dintre aceştia şi năvălitori.

Acum se află sub asediu identitatea, cultura, ordinea socială, bunăstarea economică şi stilul de viaţă europene. De unde până acum tragicul ghetou a existat în Europa ici şi colo, într-un timp sau altul, în clipa de faţă se naşte riscul ca întregul continent să devină o sumă de ghetouri, segregate şi securizate după putinţa fiecărei comunităţi.

„Melting pot"-ul american, „vasul de topire" a tuturor imigranţilor într-o singură naţiune, n-a existat niciodată şi nu poate exista în Europa. Şansele sunt zero ca europenii să-i

adopte pe cei care i-au invadat, după cum sunt zero şi şansele ca invadatorii să adopte vreodată *visul european*.

Mulţi dintre ei nu au nimic în comun cu pretinsul statut de refugiaţi, nu au asupra lor niciun act de identitate şi refuză să spună care este ţara lor de origine, spre a nu putea fi deportaţi. Astfel dovedesc nu ignoranţă, ci faptul că sunt şmecheri, „macho", şi ştiu mai multe despre noi şi prostia noastră decât ştim noi despre ei, obrăznicia şi intenţiile lor tăinuite.

Prognoza deci este una singură: ceea ce vedem că se întâmplă nu se poate decât agrava.

Spus pe şleau, Europa - şi violată, şi cu banii luaţi!

RADU TOMA
(Cotidianul.ro)

Genocidul popoarelor europene

Planul Kalergi

Imigrarea în masă e un fenomen ale cărui cauze sunt abil create de Sistem şi pe care propaganda multietnică se chinuie să-l reprezinte ca fiind inevitabil. Cu acest articol încerc să demonstrez o dată pentru totdeauna că nu este vorba de un fenomen spontan.

Ceea ce se încearcă să se afişeze ca fiind fructul ineluctabil al istoriei, în realitate este un plan studiat în jurul mesei şi pregătit de decenii, pentru a distruge complet chipul Vechiului Continent.

Paneuropa

Puţini ştiu că unul dintre principalii ideatori ai procesului de intregrare europeană a fost cel care a planificat genocidul programat al popoarelor europene. Este vorba de un personaj obscur a cărui existenţă este ignorată de mase, dar pe care cei puternici îl consideră ca fiind tatăl fondator al Uniunii Europene. Numele său e ***Richard Coudenhove Kalergi***. El se mişcă în spatele cortinei, departe de reflectoare, reuşind astfel să atragă în pânzele sale pe cei mai importanţi şefi de stat, care au susţinut şi promovat proiectul său de unificare europeană[1].

În 1922, la Viena, pune bazele mişcării „Paneuropa" care are ca scop instaurarea unei Noi Ordini Mondiale bazate pe o Federaţie a Naţiunilor condusă de Statele Unite. Unificarea europeană ar fi constituit primul pas spre un unic Guvern Mondial. Cu instaurarea fascismelor în Europa, Planul se deteriorează, iar Uniunea paneuropeană e constrânsă să se dezbine, dar după al doilea război mondial, Kalergi, mulţumită unei activităţi frenetice şi neobosite, dar şi cu susţinerea lui Winston Churchill din loja masonică B'nai B'rith şi a unor ziare ca *New York Times*, reuşeşte să obţină aprobarea proiectului său din partea guvernului Statelor Unite.

Esenţa Planului

În cartea sa *„Praktischer Idealismus"*, ***Kalergi declară că locuitorii viitoarelor State Unite ale Europei nu vor fi popoare originale ale Bătrânului Continent, ci o subumanitate bestializată de amestecul rasial. El afirmă fără jumătăţi de măsură că e necesar ca popoarele europene să se amestece cu rase asiatice şi de culoare, pentru a crea o turmă multietnică fără calitate şi uşor de dominat de către elita la putere.***

„Omul viitorului e de sânge mixt. Rasa viitorului eurasiatică-negroidă, extrem de asemănătoare cu anticii egipteni, va înlocui multiplicitatea popoarelor cu o multiplicitate de personalităţi[2].

Gerd Honsik descrie astfel esenţa Planului Kalergi: Kalergi proclamă desfiinţarea dreptului de autodeterminare al popoarelor şi, succesiv, eliminarea naţiunilor prin intermediul mişcărilor etnice separatiste sau imigrării în masă. Pentru ca Europa să fie dominabilă de către elită, pretinde

transformarea popoarelor omogene într-o rasă amestecată de albi, negri și asiatici. Acestor metiși el le atribuie cruzimea, infidelitatea și alte caracteristici care, după părerea sa, trebuie create conștient, deoarece sunt indispensabile pentru a genera superioritatea elitei.

Eliminând mai întâi democrația, adică guvernul poporului, apoi însuși poporul prin amestecarea raselor, rasa albă trebuie înlocuită cu o rasă metisă ușor de dominat. Eliminând principiul egalității tuturor în fața legii și evitând orice critică la adresa minorităților prin intermediul legilor extraordinare care să le protejeze, se va reuși reprimarea maselor.

Politicienii acelor vremuri au dat dreptate lui Kalergi (*foto*), puterile occidentale se încredințau planului său, iar băncile, mass-media și serviciile secrete americane au finanțat aceste proiecte.

Șefii politicii europene știu bine că el e autorul acestei Europe care se dictează prin Bruxelles și Maastricht. Kalergi, necunoscut opiniei publice, în clasele istorice și printre deputați este considerat tatăl Maastrichtului și multiculturalismului. Noutatea planului său nu e aceea de a accepta genocidul ca mijloc pentru atingerea puterii, ci aceea de a pretinde crearea subumanilor, iar, mulțumită caracteristicilor negative ale acestora ca și incapacitatea sau instabilitatea, să se garanteze toleranța și acceptarea „rasei nobile"[3].

De la Kalergi, înainte

Deși nicio carte de istorie nu vorbește despre Kalergi, ideile sale au rămas principalele surse de inspirație ale actualei Uniuni Europene. Convingerea că popoarele Europei trebuie amestecate cu negrii și asiatici, pentru a distruge identitatea și pentru a crea o singură rasă metisă se află la baza tuturor politicilor comunitare adresate integrării și apărării minorităților. Nu este vorba de principii umanitare, ci de directive emise cu o determinare nemiloasă, pentru realizarea celui mai mare genocid din istorie.

În onoarea sa a fost constituit premiul european Coudenhove-Kalergi care, la fiecare doi ani, premiază europeiștii care au ieșit în evidență prin punerea în practică a planului criminal Kalergi. Printre aceștia găsim și nume de calibrul Angelei Merkel sau lui Herman Van Rompuy.

Incitarea la genocid se găsește și la baza invitațiilor constante ale ONU de a găzdui milioanele de imigranți, pentru a compensa scăzuta natalitate europeană. Conform raportului difuzat la începutul noului mileniu, în ianuarie 2000, „Population division" al Națiunilor Unite, la New York, intitulat *„Emigrări de schimb: o soluție pentru populațiile în declin și îmbătrânite"*, Europa ar avea nevoie, până în 2025, de 159 de milioane de imigrați".

Rămâne un enorm dubiu: cum e posibilă o estimare atât de precisă, dacă imigrarea nu este un plan stabilit în jurul mesei? Ceea ce rămâne sigur e că scăzuta natalitate ar putea fi ușor inversată prin măsuri potrivite care să susțină familiile. La fel de sigur este că patrimoniul genetic european nu se poate proteja prin introducerea unui patrimoniu genetic diferit, ci doar se accelerează dispariția acestuia. Singurul scop al acestor măsuri e cel de a denatura complet popoarele, transformându-le într-o masă de indivizi fără nicio coeziune etnică, istorică și culturală.

Pe scurt, teza Planului Kalergi a constituit și constituie și astăzi fundamentul politicilor oficiale ale guvernelor menite să promoveze genocidul popoarelor europene prin imigrarea în masă.

G. Brock Chisholm, fostul director al Organizaţiei Mondiale a Sănătăţii (OMS), demonstrează că a învăţat bine lecţia lui Kalergi când afirmă: „Ceea ce oriunde în lume trebuie să se aplice e să se practice limitarea naşterilor şi căsătoriile mixte - şi asta cu scopul de a crea o singură rasă într-o lume unică ce depinde de o autoritate centrală"(4).

Concluzie

Dacă privim în jurul Planului Kalergi, pare că s-a realizat în întregime. Suntem martorii deprecierii Europei. Axioma „Noii civilizaţii" susţinută de evanghelizatorii mentalităţii multiculturale e adeziunea la amestecul etnic forţat. Europenii sunt naufragiaţi în metisism, scufundaţi în valurile de imigraţi afro-asiatici. Plaga căsătoriilor mixte produce în fiecare an mii de noi indivizi de rasă mixtă - „copiii lui Kalergi".

Sub dubla presiune a ignoranţei şi tâmpeniei umanitare oferite de mijloacele de comunicare în masă, s-a impus europenilor negarea propriilor origini, uitând astfel de propria identitate etnică.

Susţinătorii globalizării se obosesc să ne convingă că a renunţa la identitatea noastră e un act progresist şi umanitar, că „rasismul" e greşit, dar numai pentru că vor ca noi să devenim doar nişte consumatori orbi. Mai mult ca oricând e necesar să reacţionăm la minciunile sistemului şi să reanimăm spiritul rebeliunii în inimile europenilor. Nu avem altă alegere. Alternativa e sinuciderea etnică.

Sursa: Art31.ro, gandeste.org

NOTE

(1) Printre urmaşii din prima clipă sunt şi politicienii cehi Masarik şi Benes, la fel ca şi bancherul Max Warburg care a pus la dispoziţia lui Kalergi primii bani pentru proiect, 60 000 de mărci. Cancelarul austriac Monsignor Ignaz Seipel şi următorul preşedinte austriac Karl Renner şi-au asumat responsabilitatea de a conduce mişcarea paneuropeană. Kalergi însuşi anunţa faptul că alţi politicieni francezi aprobau mişcarea sa pentru a reprima recuperarea Germaniei. Astfel, prim-ministrul francez Edouard Herriot şi guvernul său, ca şi liderii britanici din toate sectoarele politice şi redactorul şef de la *Times*, Noel Baker, au căzut în mecanismele acestui conspirator. În final, a reuşit să-l atragă pe însuşi Winston Churchill. În acelaşi an, cel care mai târziu urma să fie genocidul ceh a 300 000 de sudeţi germani, Edvard Benes, a fost numit preşedinte onorific. Până în acest moment, el a ignorat complet existenţa lui Kalergi, dar negocia cu Mussolini pentru restrângerea dreptului autodeterminării austriecilor, pentru a favoriza mai mult popoarele victorioase, dar a eşuat.
În infinita listă de politicieni ai secolului XX, de menţionat în mod special sunt Konrad Adenauer, fostul ministru al Justiţiei spaniol, Rios şi John Foster Dulles (EEUU).
Fără să respecte fundamentul democraţiei şi cu ajutorul ziarelor *New York Times* şi *New York Herald Tribune*, Kalergi a prezentat Congresului american planul său. Dispreţul pe care îl avea faţă de guvernul popular l-a exprimat într-o frază din 1966, în care aminteşte activitatea sa de după război: „Succesivii cinci ani ai mişcării paneuropene au fost dedicaţi mai ales acestui obiectiv: prin mobilitarea parlamentelor se forţau guvernele să construiască Paneuropa".
Ajutat de Robert Schuman, ministrul de Externe francez, Kalergi reuşeşte să scoată de sub controlul Germaniei propria producţie de oţel, fier şi cărbune şi să le transfere suveranităţii supranaţionale, adică antidemocratice. Apar alte nume: De Gasperi, trădătorul autodeterminării tirolezilor de sud şi Spaak, liderul socialist belgian. Kalergi pretinde că vrea să stabilească pacea între poporul german şi cel francez prin urmaşii lui Clemenceau, cei care au creat planul-genocid de la Versailles.
În anii 20, alege culoarea albastră pentru steagul Uniunii Europene. Rolul de conducere al lui Kalergi în construirea Europei multiculturale şi în restricţionarea puterii executive a parlamentelor şi guvernelor e evident şi în zilele noastre şi se demonstrează prin conferirea premiului „Coudenhove-Kalergi" de către cancelarul Helmut Kohl, ca mulţumire pentru urmarea planului, ca jertfă şi adorare a puterii personajului din partea masonului şi politicianului european, prim-ministru al Luxemburgului, Junker.
În 1928 s-au adăugat celebrii politicieni şi masoni francezi: Leon Blum (mai târziu prim-ministru), Aristide Briand, E.M. Herriot, Loucheur. Printre asociaţii săi se întâlneau şi alte nume, precum scriitorul Thomas Mann şi fiul Kaiserului, Otto von Habsburg.
Printre promotori, dincolo de cei deja menţionaţi, se întâlnesc şi Churchill, CIA, loja masonică B'nai B'rith, *New York Times* şi toată mass-media americană.
Kalergi a fost primul căruia i s-a oferit premiul Carlomagno în localitatea Aachen; iar când l-a primit Adenauer, Kalergi era prezent. În 1966, păstrează contactele cu cei mai importanţi colaboratori. Toţi cei care au primit acest premiu fac parte din cercul de prieteni ai lui Kalergi şi sunt masoni sau se străduiesc să reprezinte interesele SUA în Germania. În anul 1948, Kalergi reuşeşte să convertească „Congresul europarlamentarilor" din Interlaken într-un instrument prin care să oblige guvernele să-şi întoarcă atenţia spre „chestiunea europeană", adică să-i realizeze propriul plan. Tocmai atunci se formează Consiliul European, iar la conducerea delegaţiei germane îl găsim pe Konrad Adenauer sprijinit de CIA (Gerd Honsik, „Planul Kalergi");

(2) Kalergi, „Praktischer Idealismus";

(3) Honsik, cit.

(4) *USA Magazine*, 12 august 1955.

Geopolitică

Înfuriind Japonia,

Rusia își extinde teritoriul în Marea Ohoţk

Rusia, care are o suprafaţă de peste 17 milioane de kilometri pătraţi, şi-a extins teritoriul, printr-un decret publicat pe 22 august a.c., cu încă 50 000 de kilometri pătraţi, în Marea Ohoţk, din sudul extremităţii sale orientale, spre marea nemulţumire a Japoniei, relatează *Euractiv*.

Această nouă zonă, o importantă sursă de hidrocarburi, reprezintă un nou atu pentru economia rusă. Premierul Dmitri Medvedev a declarat că „asta înseamnă că putem să ne dezvoltăm platoul continental acolo unde se află resurse abundente de materii prime şi zăcăminte energetice abundente".

Japonia, furioasă după anunţul Rusiei

Decretul a fost datat pe 15 august a.c., dar prim-ministrul rus Dmitri Medvedev l-a făcut public în prima zi a unei vizite pe care a făcut-o în Insulele Kurile, disputate cu Japonia, situate în sud-estul Mării Ohoţk, provocând furia autorităţilor de la Tokyo. Această decizie a fost validată anul trecut de către Comisia ONU însărcinată cu determinarea limitelor platoului continental, a insistat şeful guvernului rus.

Problema este că aceste insule din Marea Ohoţk sunt revendicate de către arhipelagul nipon de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial. Tonul a urcat între cele două capitale, pe fundalul crizei ucrainene, iar Moscova s-a întrebat în legătură cu sinceritatea Japoniei în privinţa memoriei conflictului care s-a încheiat în urmă cu 70 de ani. „Noi apreciem Japonia, dar asta nu are nimic a face cu Insulele Kurile, care fac parte din Federaţia Rusă", a tranşat Medvedev, citat de agenţiile ruseşti. „De aceea am efectuat, efectuăm şi vom efectua vizite pe Insulele Kurile", a continuat el.

Şeful diplomaţiei nipone Fumio Kishida l-a convocat pe ambasadorul rus Evgheni Afanasiev. Vizita lui Medvedev „răneşte sentimentele poporului japonez şi este extrem de regretabil", a subliniat Kishida. Ca atare, guvernul nipon a anulat o vizită în Rusia a şefului diplomaţiei japoneze, prevăzute pentru luna septembrie a acestui an.

Teoretic, în pofida unor relaţii economice importante, cele două ţări se află în conflict, pentru că nu au semnat vreun tratat de pace de la sfârşitului celui de-al doilea război mondial, tocmai din cauza acestui diferend teritorial.

Criza ucraineană

Pe fondul crizei ucrainene, Rusia nu se află la prima extindere a teritoriului său. Dreptul mării stabileşte în prezent zona economică exclusivă a unei ţări până la 200 de mile maritime (aproximativ 370 de kilometri) de coastă, oferindu-i suveranitatea în această zonă, pentru a exploata resurse. Dincolo de ea, apele sunt considerate, din punct de vedere juridic, internaţionale. Cu toate acestea, o ţară are dreptul să revendice extinderea zonei sale exclusive dincolo de cele 200 de mile maritime, până la o limită de 350 de mile maritime, dacă poate să justifice faptul că limitele platoului său continental se extind mai departe sub apă.

În virtutea acestui drept, Moscova tocmai a revendicat la ONU suveranitatea asupra unui milion de kilometri pătraţi în Arctica.

Profitând de topirea gheţarilor, Moscova a putut să prezinte noi probe ale legitimităţii extinderii teritoriului său în Arctica, la aproape 15 ani după ce i-a fost respinsă prima cerere în acest sens.

Zona nou atribuită în Marea Ohoţk se situează dincolo de cele 200 de mile maritime, dar este înconjurată de teritorii ruseşti, situându-se între Peninsula Kamceatka şi Insula Sahalin, foarte bogată în hidrocarburi. ■

Războiul Nordului?

Puterile arctice se pregătesc pentru marea miză a deceniilor viitoare

Idei şi puncte-cheie:

• Miza Nordului devine de la an la an o temă strategică, politică, economică, ştiinţifică şi comercială (posibil, în viitor, chiar şi militară) de interes major, nu numai pentru puterile arctice, dar şi pentru alte puteri interesate să obţină acces la noul „Far West" al planetei;

• Puterile arctice (Statele Unite, Rusia, Canada, Norvegia, Islanda, Danemarca, Suedia, Finlanda), dar şi China, Uniunea Europeană în ansamblu, India sau Japonia ca puteri non-arctice îşi profilează tot mai pregnant şi în felurite moduri prezenţa, interesele şi strategia de acţiune dincolo de Cercul Polar, iar tensiunile rezultate din ciocnirea acestor interese şi strategii concurente cresc pe măsura confirmării imenselor oportunităţi care apar în regiune;

• Deschiderea „pasajului nordic" între Atlantic şi Pacific, posibilă în condiţiile încălzirii globale şi a topirii parţiale a calotei glaciare, nu numai că ar face traseul vaselor comerciale transcontinentale în emisfera nordică mai scurt şi mai profitabil (există deja companii care promovează ruta arctică de transport maritim, cu rezultate încă modeste, dar oricum în creştere în ultimii ani), însă ar deschide o poartă generoasă, insuficient reglementată, spre un bazin de resurse foarte promiţător, cu statut internaţional deocamdată controversat;

• Chestiunea drepturilor teritoriale asupra Dorsalei Lomonosov (reper important al teritorialităţii în Oceanul Arctic, care traversează practic Polul Nord) opune Rusia Canadei şi Danemarcei, fiecare din cele trei state pretinzând, conform Convenţiei asupra Dreptului Maritim din 1982, că această creastă submarină este o prelungire a propriului teritoriu continental;

• Se estimează că Arctica ar deţine circa 13% din rezervele de petrol şi 30% din resursele de gaze la nivel planetar, ceea ce ar putea schimba substanţial, în condiţiile exploatării rentabile a acestora, tabloul mondial al intereselor şi influenţelor în domeniul energiei. Alte resurse minerale sunt de asemenea prospectate (cărbune, fier), pentru a nu mai vorbi de extinderea zonelor de pescuit oceanic, aşa cum rezultă din analiza *Foreign Policy in Focus*, din noiembrie 2014;

• Relansarea recentă a temei „luptei împotriva încălzirii globale", de către preşedintele Barack Obama, pare să fie vârful icebergului unei strategii mai ample de abordare a politicii globale a Americii în secolul 21, inclusiv cu referire la zona Nordului;

„Arctic Strategy", anunţată de Pentagon în 2013, este doar sâmburele politicii Statelor Unite cu privire la mizele Nordului, cel puţin din perspectiva intereselor de securitate, iar

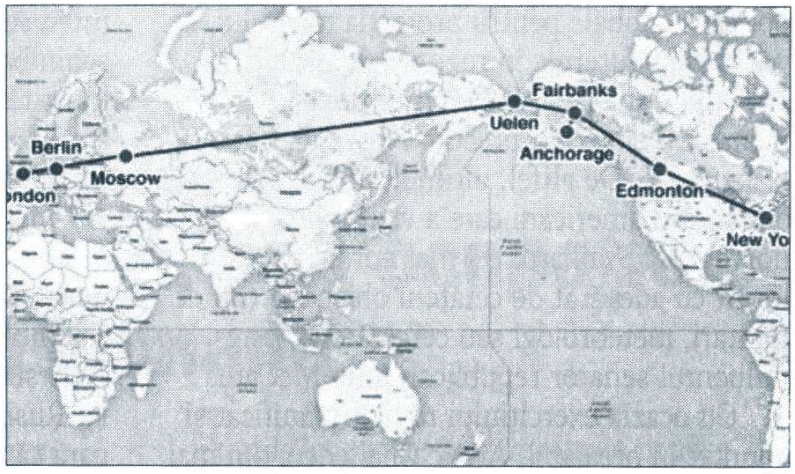

menţinerea a nu mai puţin de 27 000 de militari în bazele din Alaska indică fidel dimensiunea impresionantă a acestui interes strategic (spre comparaţie, în tot flancul estic al NATO, de la Marea Baltică la Marea Neagră, sunt rulaţi maxim 5 000 de militari americani);

• Rusia pare, la rândul ei, hotărâtă să nu piardă această nouă mare competiţie geostrategică, arătându-şi ca de obicei muşchii, acum şi dincolo de Cercul Polar, după cum şi China, ca putere non-arctică, arată o surprinzătoare şi deosebit de percutantă implicare în misiunile exploratorii şi comerciale din regiune;

• Canada îşi afirmă energic interesele prioritare în regiunea arctică, fiind de ani buni în situaţia de a-şi deteriora sever relaţiile cu Rusia, pe tema drepturilor suverane asupra zonei;

• Summit-urile Consiliului Arctic sunt din ce în ce mai tensionate, deşi cele opt puteri arctice membre susţin la unison că zona ar trebui să fie una a păcii şi colaborării ştiinţifice (*da, dar aparţinând cui?*);

• Uniunea Europeană şi puterile arctice europene, non-EU sau EU (Norvegia, Islanda, Danemarca, Suedia, Finlanda), deşi teoretic motivate pentru această competiţie şi având argumente geografice, economice şi ştiinţifice importante, par deocamdată actorii cei mai puţin asertivi şi cei mai paşnici în ecuaţia de putere a Nordului, lăsând impresia că ar putea pierde startul cursei pentru influenţă şi control asupra Arcticii.

Recent, fiind invitat să susţin o prelegere la Şcoala internaţională de vară a NATO pentru tineret, am avut ocazia să port o conversaţie informală cu un ofiţer belgian de la Academia Militară Regală din Bruxelles, care a afirmat fără nicio ezitare că „ceva major se va întâmpla în Nord, în următorii cinci-zece ani".

Desigur, când auzi din gura unui ofiţer de rang înalt, din categoria celor care de regulă vorbesc puţin, pentru că ştiu multe (spre deosebire de jurnalişti, unde e invers), că „ceva important" se va întâmpla într-o anumită regiune a globului, te poţi gândi la tot felul de lucruri interesante, dar probabil nu la vernisajul unei expoziţii de pictură... Şi nu pentru că aceasta din urmă nu ar putea fi interesantă...

Lumea îşi împinge spre limitele ei geografice orizontul de cunoaştere şi mai ales interesul de exploatare, profit şi putere. Multă vreme subiect de romane ale copilăriei şi filme de aventuri, ***Arctica se pregăteşte să devină noua linie a frontului în războiul global pentru resurse.***

Abordările şi argumentele marilor puteri sunt însă diferite.

Rusia invocă tradiţia îndelungată a preocupărilor sale ştiinţifice şi întinsa sa vecinătate cu mările îngheţate ale Nordului, dar nu ezită să sugereze că ar putea folosi forţa militară, pentru a-şi apăra interesele. ***China*** ar cumpăra tot, dacă totul ar fi de vânzare. ***Statele Unite***, pe baza argumentului geografic dat de Alaska, a celui legat de capacitatea ştiinţifică ridicată şi a interesului faţă de

politicile globale pentru protecţia mediului, se vor angaja puternic în regiune, coalizând probabil Canada şi unele ţări europene membre ale NATO, precum Norvegia sau Danemarca. De altfel, ultimul dintre demnitarii americani care a vizitat insula norvegiană Svalbard, cel mai nordic punct locuit cu adevărat de cetăţeni obişnuiţi (nu de militari, meteorologi sau cercetători), este influentul senator republican John McCain.

Cu ocazia exerciţiului militar planificat şi anunţat în prealabil, Arctic Challenge, din mai a.c., derulat sub conducerea Norvegiei de un grup de state din spaţiul euro-atlantic (Statele Unite, Marea Britanie, Franţa, Germania, Olanda, Norvegia, Suedia, Finlanda, Elveţia), Rusia a răspuns imediat, cu contra-manevre militare de amploare neanunţate, provocând mai multe incidente în spaţiul aerian al ţărilor scandinave, cu risc crescut de confruntare militară.

Aşa cum am arătat şi în preambul (vezi, de exemplu, *Arctic Strategy*), mobilizările de resurse militare atât de masive pentru teritorii practic nelocuite indică interesul marilor puteri în menţinerea controlului asupra unor zone cu rezerve identificate sau potenţiale uriaşe.

Din punct de vedere geopolitic, Polul Nord este interesant şi din perspectiva întâlnirii a trei continente (America de Nord, Europa şi Asia), fiecare reprezentat în această competiţie de asumare a influenţelor de mari puteri ale ordinii internaţionale actuale (Statele Unite, Canada, Uniunea Europeană, Rusia şi chiar China, deşi aceasta din urmă pare că nu e la locul ei în teritoriile îngheţate ale Oceanului Arctic - dar ce mai contează, când China pare că devine prima putere în Africa?!).

Jocul politic e complicat suplimentar de schimbările climatice care afectează Arctica. Ceea ce sperie „environmentaliştii" din întreaga lume îi bucură pe investitori. Groenlanda deja a înverzit. Oceanul Arctic devine din alb, albastru. Vasele vor putea traversa pe la nord, dinspre Atlantic spre Pacific şi invers, în perioade din ce în ce mai lungi ale anului. Resursele de hidrocarburi vor deveni accesibile. Potenţialul de afaceri, interesele strategice şi lupta pentru putere vor schimba curând Nordul îngheţat, din zona liniştită a expediţiilor cu sănii trase de câini şi a eroilor aventurieri, într-un imens laborator de făcut bani.

Instituţia reprezentativă, Consiliul Arctic, înfiinţată în 1996, pare astăzi depăşită de viteza, amploarea şi complexitatea schimbărilor din regiune. Deşi majoritare, cele cinci state europene nu reuşesc să se impună, iar Rusia oricum nu e genul de putere care să pară că ţine cont prea mult de dreptul internaţional şi de deciziile organismelor reprezentative globale sau regionale, oricare ar fi acestea.

Preliminariile războiului Nordului, fie el *rece* sau *fierbinte* (vom vedea în cei „cinci-zece ani" de care vorbea ofiţerul de la Bruxelles), au cuprins deja cancelariile din capitalele marilor puteri. Echilibrul de forţe al emisferei nordice ar putea depinde în mare măsură, în deceniile viitoare, de deznodământul acestei competiţii emergente.

Nu ştiu unde este România pe această hartă care se naşte acum, a alianţelor, strategiilor şi intereselor nordice. Să nu întrebaţi ce treabă avem noi cu Oceanul Arctic, căci ar trebui atunci să ne amintim de sondele de foraj româneşti din deşertul Orientului Mijlociu, de acum câteva decenii.

Aş vrea să cred însă că există undeva, într-o instituţie guvernamentală sau academică, măcar un mic colectiv de specialişti care încearcă să articuleze informaţiile tot mai interesante care ne vin dinspre Nordul „tot mai cald", punându-le apoi la dispoziţia strategilor şi decidenţilor naţionali.

Dacă fondatorul geopoliticii moderne, Halford Mackinder, credea acum mai bine de o sută de ani că cine va controla Heartland-ul (aproximativ Europa de Est, în înţelegerea actuală) va controla lumea, de ce nu am crede noi astăzi că cine va câştiga Arctica va deţine cheile dezvoltării emisferei nordice în secolul 21?

VALENTIN NAUMESCU
(Contributors.ro)

Fără tancuri şi soldaţi

Europa, sub ocupaţie musulmană

Islamiştii intensifică crearea zonelor interzise nemusulmanilor în oraşele Europei. Cea mai mare parte a acestor «zone interzise» funcţionează ca nişte micro-state guvernate de Sharia. Autorităţile ţărilor-gazdă au pierdut, se pare, controlul acestor cartiere unde, în majoritatea cazurilor, serviciile publice - adică poliţia, pompierii şi serviciul de ambulanţă - nu mai au acces.

«Zonele interzise» sunt rezultatul deceniilor de politică „multiculturală", care i-a încurajat pe musulmani să creeze societăţi paralele şi să trăiască într-o autosegregare, mai degrabă decât să se integreze în ţările-gazdă europene.

În ***Marea Britanie***, de exemplu, gruparea musulmană *„Musulmanii contra cruciadelor"* a lansat o campanie pentru transformarea a 12 oraşe engleze - incluzând şi ceea ce ei numesc Londonistan - în state islamice independente. Aceste aşa-zise *emirate islamice* funcţionează ca nişte enclave autonome supuse Sharia şi în afara legilor britanice.

Acest «Proiect al Emiratelor Islamice» enumeră oraşele Birmingham, Bradford, Derby, Dewsbury, Leeds, Leicester, Liverpool, Luton, Manchester, Sheffield, cât şi Waltham Forest, în nord-estul Londrei şi Tower Hamlets, în est, ca teritorii pe cale să fie supuse în întregime legii islamice Sharia.

În cartierul londonez Tower Hamlets (numit şi Republica Islamică Tower Hamlets), predicatorii musulmani, porecliţi şi *Talibanii din Tower Hamlets*, ameninţă regulat cu moartea femeile care nu poartă vălul islamic.

Străzile învecinate sunt împânzite cu afişe care te avertizează: «Intraţi într-o zonă controlată de SHARIA; aici se aplică legea islamică!». Toate reclamele publicitare care sunt considerate ofensatoare pentru musulmani sunt vandalizate sistematic sau acoperite cu spray negru.

În Luton, în cartierul Bury Park, musulmanii sunt acuzaţi de a pune în practică o adevărată «epurare etnică», hărţuindu-i pe nemusulmani, până când aceştia cedează şi se mută în altă parte.

În West Midlands, doi predicatori creştini au fost acuzaţi de «incitare la ură», pentru că distribuiau evanghelii într-o zonă predominat musulmană din Birmingham.

În Leytonstone, la est de Londra, extremistul musulman Abu Izzadin i-a urlat în faţă fostului ministru M. John Reed: «Cum ai îndrăznit să vii într-o zonă musulmană?».

În ***Franţa***, sectoare mari din cartierele musulmane sunt considerate ca «Zone Interzise» de poliţia franceză. Recent au fost delimitate 751 de «Zones urbaines sensibles» sau ZUS, cum mai sunt numite printr-un eufemism.

O listă completă a acestor ZUS se găseşte pe un site oficial al guvernului francez, cu hărţi din satelit şi o demarcare precisă a străzilor. Se estimează că cinci milioane de musulmani trăiesc în aceste „zone urbane sensibile", zone în care statul francez nu-şi mai exercită controlul!

Imigranţii musulmani au preluat controlul unor părţi din Franţa. La Paris şi în alte oraşe franceze cu o numeroasă populaţie musulmană, ca Lyon, Marseille şi Toulouse, mii şi mii de musulmani închid străzile (oprind astfel activităţile comerciale şi traficul pietonal şi auto), pentru a-şi ţine rugăciunea de vineri.

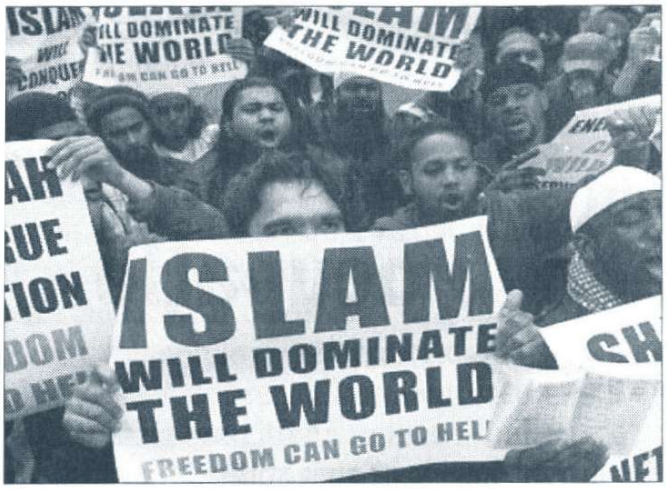

Anumite moschei își folosesc stațiile de amplificare, pentru a-și difuza predicile și rugăciunile.

Acest spectacol săptămânal, numit și «ocupație fără tancuri și soldați», provoacă derută și mânie în rândul populației. În ciuda nenumăratelor plângeri, autoritățile locale refuză să intervină, deoarece se tem să nu provoace revolte ale musulmanilor.

Bruxelles, capitala ***Belgiei***, este deja în proporție de 20% musulmană. Multe cartiere locuite de musulmani au devenit zone interzise polițiștilor, aceștia fiind frecvent atacați atunci când pătrund în ele. În districtul Kuregem din Bruxelles, care seamănă adesea cu o zonă de război urban, poliția patrulează cartierul în două tanchete blindate: una pentru transportul echipei de polițiști și cea de-a doua, pentru escorta celei dintâi. În alt cartier bruxellez, Molenbek, polițiștii au primit ordin de a nu bea cafea sau a mânca sandwich-uri în public, în timpul Ramadanului.

În ***Germania***, Bernhardt Witthaut, comisar de poliție, a declarat la 1 august a.c., ziarului *Der Westen* că imigranții musulmani sunt în curs să impună zone interzise în numeroase orașe germane, cu o viteză alarmantă. Ziaristul l-a întrebat pe B. Witthaut: „Există zone urbane, de exemplu în Ruhr, unde cartiere întregi sunt zone interzise, iar poliția nu mai poate asigura securitatea?" Witthaut a răspuns: „Toți comisarii de poliție și ministrul de Interne vor nega această realitate, dar este evident că noi știm foarte bine unde ne putem deplasa cu o simplă mașină de poliție și unde este nevoie de un transportor blindat de trupe. Adevărul este că colegii noștri nu se mai pot deplasa în echipe de doi, fără a deveni, ei înșiși, victimele unei crime. Și ceea ce este mai grav: în aceste zone, autorii crimelor nu sunt nici măcar inculpați! Sunt lăsați de capul lor. Ar trebui cu adevărat un caz foarte grav, pentru ca noi, polițiștii, să fim auziți. Puterea statului este total absentă de pe această scenă!".

În ***Italia***, musulmanii au preluat controlul Pieței Veneția din Roma, pentru rugăciunile de stradă. La Bologna, musulmanii au amenințat în repetate rânduri că aruncă în aer catedrala San Pietronio care conține o frescă veche de șase secole inspirată din Infernul lui Dante, care înfățișează un Mahomed torturat de diavolii Infernului.

În ***Olanda***, un tribunal a cerut guvernului să publice o listă incorectă politic a celor 40 de zone interzise din țară. Cele mai problematice cinci cartiere musulmane sunt la Amsterdam, Rotterdam și Utrecht. Cartierul Kolenkit din Amsterdam este problema numărul unu a țării. În sfârșit, trei districte periculoase sunt Pendrecht, Het Oude Noorden și Bloemhof, în Rotterdam. Cartierul Ondiep din Utrecht ocupă poziția a cincea, urmat de Rivierenwijk (Deventer), Spangen (Rotterdam), Oude Westen (Rotterdam), Heechterp/Schieringen (Leeuwarden) și Noord-Oost (Maastricht).

În ***Suedia***, care are cea mai generoasă lege a imigrării din Europa, largi teritorii în sudul orașului Malmo, care are mai mult de 25% musulmani, sunt zone interzise nemusulmanilor. Pompierii și ambulanțele refuză să intre în cartiere musulmane ca Rosengard, fără o escortă puternică a poliției. Șomajul în rândul bărbaților în Rosengard depășește 80%!

Când pompierii au încercat să stingă un incendiu declanșat la moscheea principală din Malmo, au fost atacați cu pietre.

În orașul suedez Goteborg, tinerii musulmani au atacat cu cocktailuri Molotov mașinile poliției. În cartierul Angered, peste 15 mașini ale poliției au fost distruse, tinerii musulmani folosind lasere, pentru a-i orbi pe polițiști. În cartierul Backa, din Goteborg, tinerii au atacat cu pietre mașinile poliției, poliția având dificultăți în a stopa atacurile declanșate contra ambulanțelor și pompierilor în diferite cartiere ale orașului. Potrivit imamului Adly Abu Hajar din Malmo: «Suedia este cel mai bun stat islamic din lume». Comentariile sunt de prisos. Nu și reflecțiile.

AUREL I. ROGOJAN

Interviu

„Eu cuget, deci exist“ a fost precedat de „eu cuceresc, deci exist“ şi mai ales de „eu extermin, deci exist“

Interviu cu Ramón Grosfoguel, sociolog al Universităţii din Berkeley, Statele Unite

- Asistăm astăzi la o confruntare între Nordul şi Sudul Europei, cu un rol predominant al Germaniei?

- Da, e un fapt care a fost pus în evidenţă şi în cursul negocierilor cu Grecia. Dar această împărţire se produce încă din secolul al XVII-lea, când Sudul Europei este văzut ca un loc inferior după Războiul de 30 de ani, când Amsterdam deplasează Spania şi Peninsula Iberică din centrul sistemului-lume creat în urma expansiunii coloniale în 1492. Sudul Europei trăieşte un fel de alienare mentală, datorită faptului că aparţine unui spaţiu semiperiferic: pe de o parte este subordonat puterilor din Nord şi, pe de altă parte, are rolul de Nord al puterii în relaţie cu alte regiuni ale planetei. Se văd pe ei înşişi ca parte a unui Nord, deşi cu multe contradicţii.

Inclusiv după 20 de ani de iluzii referitoare la UE, Nordul Europei nu se uită spre Sud ca la o zonă egală. Această perioadă de douăzeci de ani a existat, pentru a stimula consumul de produse germane în Sudul Europei. În timpul acestei perioade s-au născut noi generaţii care chiar au crezut că erau consideraţi europeni, până când a venit criza din 2008 şi au început să se aplice politicile de austeritate dictate de Nord. Acum, în urma acestor politici, noile generaţii se întreabă: bine, dar suntem sau nu suntem europeni?

În Nord se folosesc termeni precum PIGS, se afirmă că ţările din Sud sunt cauza crizei, pentru că oamenii sunt leneşi si corupţi. Ca şi cum în Nord nu ar exista corupţie, ca şi cum corupţia ar fi un atribut al Sudului european....

Nu se recunoaşte jaful produs de capitalul financiar internaţional drept cauză a crizei. Dar nu e nimic nou în acest discurs. Este acelaşi discurs care a fost pronunţat de-a lungul timpului, acelaşi discurs folosit de Occident, pentru a explica sărăcia în Africa, America Latină şi Asia. Este un discurs absolut rasist care a existat mereu, de peste 400 de ani şi care apare din nou cu putere în urma crizei.

Ori Sudul Europei va intra într-un proces de decolonizare şi se va asuma ca Sud o dată pentru totdeauna, îmbrăţişând Sudul global şi intrând în alt proiect geopolitic şi economic dincolo de capitalismul occidental ori va continua să stea în genunchi în Europa.

- În UE avem trei regiuni cu un nivel de trai absolut diferit: Europa de Nord, de Sud şi de Est...

- Da, pentru că în secolul 21, capitalul financiar german are nevoie de periferie. Germania a fost un imperiu care mereu a pierdut bătălia periferiilor în Africa, Asia şi America Latină. De aceea se uită spre Europa de Est care este periferia sa istorică şi spre Europa de Sud, noua sa periferie pentru secolul 21. Fără a avea anumite zone de periferie, nu poate concura în faţa ascensiunii Chinei şi faţă de SUA.

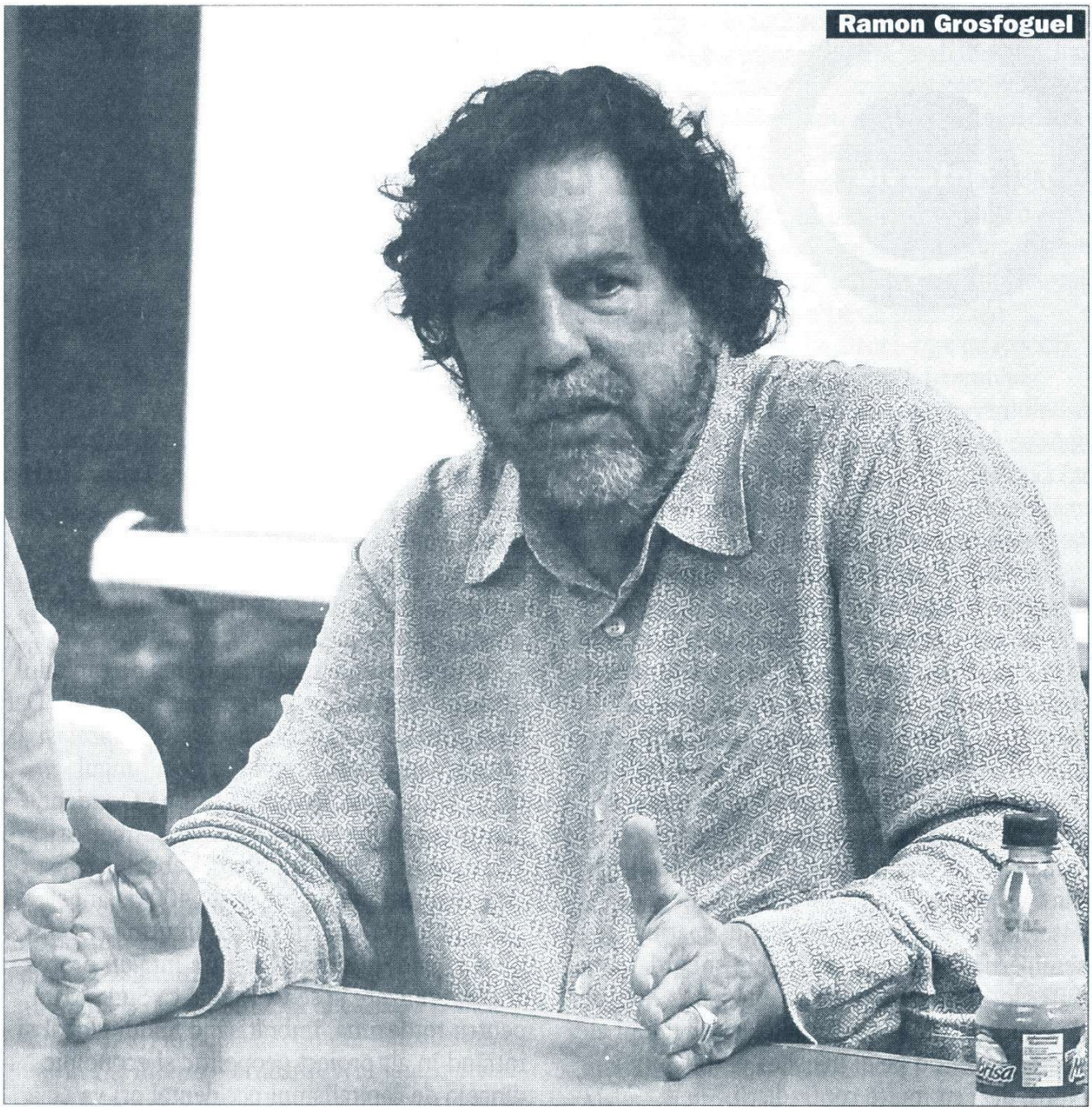
Ramon Grosfoguel

Dar ce se întâmplă acum? Sudul Europei în ultimii 20 de ani a devenit foarte scump în privința costurilor de producție și în privința costului forței de muncă, în comparație cu concurența reprezentată de China. De aceea se impune politica de austeritate prin Troika, pentru a sărăci sudul Europei și pentru a produce astfel o forță de muncă ieftină. În actualele negocieri, Grecia cedează și în această situație i se impun și mai multe restricții. Vor transforma Grecia într-o mare periferie a forței de muncă ieftine, același lucru pe care încearcă să-l facă în Spania, proiect deja realizat în Europa de Est.

- În recentul referendum din Grecia, pe buletinul de vot figurau opțiunile NU/DA, dar în interiorul UE. De ce nu a existat nicio opțiune în afara UE?

- Ceea ce mi se pare incredibil este faptul că liderii greci au mers la negociere cu Troika fără să știe că agenda germană urmărea scoaterea lor din Zona euro și, ceea ce e și mai rău, au mers fără să aibă o foaie de drum pentru ieșirea din Zona euro, un plan B în cazul eșecului rămânerii în interiorul zonei Euro în condiții demne. Cel puțin asta e ceea ce Varoufakis a recunoscut public acum câteva zile.

Ceea ce s-a întâmplat a pus în evidență faptul că o țară care luptă împotriva instituțiilor Troikăi trebuie să aibă o foaie de drum pentru ieșirea din Zona euro și reintroducerea ei în alte blocuri economice și geopolitice din lume.

După ce am văzut ce a impus Germania Greciei și după capitularea lui Tsipras, este imposibil să ne gândim la o politică de stânga care să nu mizeze pe posibilitatea ieșirii din Zona euro. ***În interiorul Zonei euro și al Uniunii Europene este imposibil să se realizeze o politică în afara logicii austerității dictate de Troika. Acesta este mesajul pe care l-au transmis, în urma negocierilor cu Grecia, și nu se gândesc să-l modifice.***

Pe de altă parte, datorită ascensiunii dreptei și extremei drepte în Nordul Europei, o politică de stânga anti-troika și împotriva neoliberalismului trebuie să-și asume ieșirea din Zona euro și acest lucru se realizează doar printr-o perspectivă decolonială, când te asumi ca o parte a Sudului, renunțând la iluzia europeană pentru totdeauna.

- În Europa de Est, trăim decenii de austeritate salarială, lucrătorii câștigă chiar mai puțin de 300 euro pe lună... Nu sunt considerați lucrători europeni?

- Binențeles că nu. Europa de Est deja a fost cucerită. Acum e rândul Europei de Sud. De ce? Pentru că față de provocarea pe care o reprezintă China, capitalul financiar german are nevoie de o mână de lucru periferică în Europa, de reproducerea condițiilor de lucru din China în interiorul Europei.

- Ați vorbit de rasismul Europei de Nord împotriva Sudului. În Europa s-au înmulțit partidele de extremă dreapta. În Spania, nu avem o Marie Le Pen. Credeți atunci că există mai puțin rasism?

- Asta e fals. Extrema dreaptă spaniolă se găsește în Partidul Popular. În cadrul Partidului Popular, definit de centru-dreapta, există toate discursurile lui Marie Le Pen, dar sunt camuflate, ca și cum ar fi un partid de dreapta clasic. Și, dacă există îndoieli asupra acestui punct de vedere, trebuie doar să se arunce o privire asupra politicilor aplicate în ultimii patru ani. La nivel practic, ei sunt extremă dreapta, în politicile lor există rasism, austeritate, logici neoliberale sălbatice. Partidul Popular camuflează extrema dreaptă și, în acest sens, e mai periculos decât partidele de extremă dreapta.

- Cum afectează rasismul viața de zi cu zi a unei persoane?

- Rasismul este mereu instituțional. În actualele societăți, atunci când se definește rasismul se crede că este vorba de prejudecăți și stereotipuri. Ideea conform căreia rasismul este limitat la un grup de persoane cu prejudecăți este foarte problematică, pentru că reduce totul la niște extremiști minoritari în cadrul societății. Astfel, trebuie să-i educăm pe acești extremiști, pentru a-i schimba, dar restul societății nu are probleme. Dar lucrurile nu stau așa. Rasismul reprezintă o practică instituțională. Pentru ca rasismul să existe nu este suficient faptul că există oameni cu prejudecăți, trebuie să existe instituții care pun în practică aceste prejudecăți.

Să luăm exemplul poliției: dacă se face un examen de toleranță, poate că mulți polițiști vor trece acest examen. Dar, atunci când ne uităm la funcționarea poliției ca instituție, detectăm că, în funcție de cartierul din oraș, se folosesc metode diferite de intervenție. Problema nu este extremistul cu prejudecăți, ci faptul că instituțiile normative ale societăților occidentalizate sunt construite în baza unor practici rasiste împotriva imigranților și minorităților. Aceste practici sunt întâlnite pe piața muncii, se identifică în lipsa drepturilor cetățenești, în lipsa de acces la resurse etc.

Rasismul este un cancer terminal al civilizației occidentale, pentru că organizează din interior și în mod transversal toate formele de dominație ale existenței umane.

- Care sunt indicatorii rasismului?

- Există mai mulți indicatori. Culoarea pielii, identitatea religioasă, etnică, națională... Culoarea pielii este cea mai frecventă, datorită istoriei sechestrării masive a persoanelor din Africa de către imperiile europene și deplasării lor forțate spre America, pentru a fi

transformate în sclavi. Dar rasismul nu este determinat doar de culoarea pielii. Este foarte important să avem în vedere acest aspect, pentru a ne putea explica ceea ce se întâmplă azi în Europa cu islamofobia, de exemplu.

Una dintre strategiile folosite azi în Europa constă în reducerea rasismului la una dintre formele sau expresiile sale, pentru a minimaliza sau ascunde toate celelalte forme de rasism. Islamofobia este o formă de rasism în care indicatorul inferiorității este identitatea religioasă. Grupurile care suferă rasismul instituțional sunt supuse în orice moment violenței sau politicilor de deposedare de resurse.

Represiunea de clasă se trăiește diferit dacă cineva aparține unui grup care suferă rasismul. Într-o companie aeronautică din Statele Unite sau Franța, un lucrător poate câștiga în jur de 150 de euro pe oră, lucrează opt ore pe zi și, dacă există un conflict în cadrul companiei, poate apela la un tribunal sau poate organiza un protest și știe că noaptea se va întoarce întreg acasă. În schimb, lucrătoarele unui grup care suferă represiune rasială - și spun *lucrătoare*, pentru că 90% din proletariatul mondial e format din femei din *Lumea a treia* - câștigă un dolar sau doi dolari pe zi. Și nu lucrează opt ore, ci 14 sau 16 ore pe zi. Aceste femei, dacă încearcă să facă o grevă sau să prezinte o plângere la un tribunal, știu că-și pun viața în joc, pentru că, în această zonă a neființei, a celor care nu sunt tratați ca oameni, cei care suportă rasismul, sistemul gestionează conflictele prin violență și deposedare. Un exemplu sunt fabricile din sudul Statelor Unite sau din Asia. Dar acest lucru nu se întâmplă doar în Mexic sau în Maroc sau în ceea ce se numește *Lumea a treia*. Acest lucru se întâmplă și în Occident, în marile orașe globale, unde există zone de producție cu o forță de muncă formată din imigranți, zonă de producție care încearcă să reproducă costurile de muncă din China.

- Considerați că Universitatea occidentală și cunoașterea produsă și transmisă de aceasta sunt rasiste, sexiste și eurocentriste...

- Întrebarea mea este următoarea: ***cum este posibil ca doar gândirea unor bărbați din cinci țări ca Franța, Anglia, Germania, Statele Unite și Italia să formeze bazele epistemologiei actuale?*** Cum am ajuns în acest punct? Nu este rezultatul unui proces natural. Într-un anumit moment al istoriei, persoane din cele cinci țări au monopolizat gândirea. Cunoașterea modernă este rasistă și sexistă din punct de vedere epistemologic, deoarece privilegiază bărbații din cele cinci țări și inferiorizează sau reduce la tăcere întreaga cunoaștere a celor care nu fac parte din acele țări, inclusiv a femeilor din aceste cinci țări.

Această cunoaștere modernă se bazează pe patru genocide-*epistemicide* care s-au produs în secolul al XVI-lea. Între anii 1450 și 1650, atunci când se forma lumea modernă, s-au produs patru genocide care stau la baza privilegiilor omului occidental din aceste cinci țări: cucerirea sudului Al Ándalus din Peninsula Iberică; cucerirea Americilor contra autohtonilor americani; cucerirea Africii și sclavia masivă a africanilor, sechestrul lor în masă în Africa și transportarea lor pentru a fi sclavi în America și arderea vrăjitoarelor, a femeilor care erau acuzate de vrăjitorie. ***Aceste patru genocide-epistemicide sunt constitutive structurii rasiste și sexiste a lumii moderne occidentale.***

În momentul în care Descartes spune «eu cuget, deci exist», după cele patru genocide-*epistemicide*, conform epocii, acest «eu» de care vorbește Descartes nu putea fi un evreu, un musulman, un african sau un aborigen. După arderea vrăjitoarelor, nu putea fi o femeie.

Acest «eu cuget, deci exist» este precedat de 150 de ani de «eu cuceresc, deci exist», mediat de «eu extermin, deci exist». Nu este vorba doar de «eu cuceresc» și impun o structură a puterii, în plus «eu extermin» persoanele și cunoașterea, distrug ființe umane și cunoștințele acestor ființe umane, pentru a distruge memoria lor și a mă erija în unica autoritate de gândire.

A consemnat Corina Tulbure
(Critic Atac)
Redactor Ioan Românu

Secolul XXI

Pentru bunăstarea celor puţini şi bogaţi

Ţările se îndatorează tot mai mult

Motto:

„Cu toţii ştim ce trebuie făcut. Nu ştim însă cum să mai ajungem la putere după ce facem ceea ce trebuie"

(Jean-Claude Junker)

Structura socială şi economică a multor ţări din zilele noastre a ajuns să se bazeze pe un consum susţinut de un grad ridicat de îndatorare şi de garantarea unor drepturi multiple.

Şefii băncilor centrale au apelat la datorii publice şi instrumente monetare, pentru a genera creşterea economică, a ridica nivelul de viaţă al populaţiei şi a gestiona problemele de inegalitate socială, văzând în această metodă o cale lejeră de a stimula activitatea economică.

Rezultatul obţinut constă însă într-un grad excesiv de îndatorare şi un dezechilibru major al pieţei globale comerciale şi de capital, opinează fostul bancher Satyajit Das, într-un articol publicat de *Market Watch*.

Angajamente costisitoare

Guvernele îşi au partea lor de vină în jocul politicilor populiste promulgate pentru acapararea sau păstrarea puterii.

În mediul privat, marile companii au recurs la acordarea unor beneficii extrasalariale pentru angajaţi, ca să reducă presiunea pe fondul de salarii, concomitent cu creşterea profitului şi majorarea valorii de piaţă a firmelor.

Însă aceste angajamente costisitoare rar au găsit fonduri directe pentru o finanţare totală.

În locul identificării disfuncţionalităţilor fundamentale din cadrul unei economii, s-a mers pe varianta folosirii bugetelor publice, finanţate de datoriile publice ale guvernelor sau de băncile centrale, pentru creşterea cererii. Autorii acestei politici au sperat că o creştere economică puternică şi un grad ridicat de inflaţie vor corecta problemele.

Situaţia actuală se aseamănă cu cea descrisă de arheologul Arthur Demarest într-un studiu dedicat civilizaţiei Maya:

„Societatea a evoluat în prea multe clase elitiste, toate solicitând produse exotice: jad, obsidian, blănuri de animale. Nobilimea a devenit costisitoare, neproductivă şi parazită, sifonând o mare parte din energia societăţii, pentru a-şi satisface poftele frivole".

Probleme ascunse

După şapte ani de criză financiară, nivelul datoriei publice în economiile dezvoltate este în creştere. Dezechilibrul global nu mai este atât de accentuat, dar asta şi ca urmare a unei încetiniri în creşterea economică.

Mari puteri economice, precum Germania şi China, se arată reticente în reluarea unui ritm susţinut de creştere economică, schimbând din mers modelul economic bazat pe export.

Marii datornici, precum Statele Unite, refuză să scadă cheltuielile şi să pună ordine în sistemul financiar public.

Entuziasmul pentru reformele financiare fundamentale s-a dizolvat, lăsând loc temerii că un nivel scăzut de îndatorare poate reduce ritmul de creştere economică.

Până în prezent, actorii principali ai acestei piese nu dau semne să conştientizeze că măsurile fiscale şi monetare de care dispun nu rezolvă problemele fundamentale ale economiilor acestor ţări.

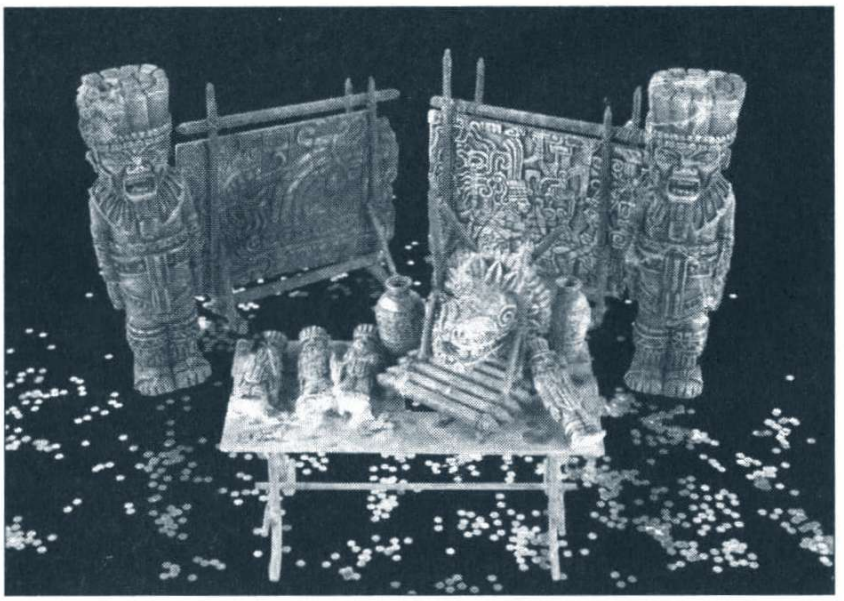

În încercarea de a masca eşecurile şi limitele lor, aceştia îşi împănează discursul cu acelaşi jargon complex, calcule obscure şi ideologii obosite, evoluând pe un model descris de G.K. Chesterton: „Nu este ca şi cum nu ar găsi soluţia problemei. Ei nu văd problema!".

Politicile lor, acum axate pe dobânzi reduse şi programe de relaxare cantitativă, pot avea efecte secundare distrugătoare.

Risc moral

Rezultatul efectiv al achiziţiei puterii executive se traduce în impozite mai mari şi o creştere a datoriei publice. Procesul este unul de transfer al resurselor de la deţinători către marii datornici şi emitenţii de monedă, în final ajungându-se la o diminuare a bogăţiei.

Monetizarea datoriei creează şi riscuri morale majore. O dobândă scăzută şi accesarea uşoară a creditelor reduc disciplina în piaţa bancară. Datornicii întâmpină o opoziţie tot mai mică în reducerea gradului de îndatorare.

Costurile reduse ale împrumuturilor menţin în piaţă investiţiile nerentabile şi reduc stimulentele guvernelor, pentru ţinerea sub control a sectorului financiar public.

În cele din urmă, politicile de gestionare a crizei datoriilor pedepsesc consumul moderat şi răsplătesc îndatorarea, excesul şi risipa.

Adevăruri ţinute sub cheie

Politicile monetare actuale încep să dea semne de eşec, susţine Satyajit Das. Banca Reglementelor Internaţionale şi alte bănci centrale deja forţează limita acestora în încercarea de a restarta motoarele economiei globale, fără a trata problema în profunzime.

Populaţia se teme de un adevăr dureros şi de efectul acestuia în viaţa fiecăruia, făcând reacţia politică şi socială să fie una incendiară în cazul unei dezvăluiri.

Până la urmă, teama, furia şi pierderea economiilor clasei de mijloc în timpul marii Crize Economice au pus bazele fascismului.

Guvernele nu sunt doritoare să împărtăşească cetăţenilor dimensiunea reală a problemelor economice, lipsa soluţiilor sau costul real al ajustărilor necesare. În schimb, rămâne în vogă constatarea istoricului Simon Schama, conform căruia nimeni nu ar mai avea vreo şansă în alegeri, dacă ar anunţa sfârşitul epocii de consum.

Într-un moment de sinceritate, Jean-Claude Junker, pe atunci prim-ministru al Luxemburgului, admitea: *„Cu toţii ştim ce trebuie făcut. Nu ştim însă cum să mai ajungem la putere după ce facem ceea ce trebuie".*

Un capital economic şi politic a fost între timp risipit pe politici inadecvate, care prezintă efecte secundare şi diminuează şansele de redresare economică.

Politicienii de pretutindeni par să fie ghidaţi de vorbele lui Soljeniţin: „Minciuna continuă este cea mai sigură formă de supravieţuire", încheie Satyajit Das.

Sursa: Business24

Economie

„Să vă pregătiţi pentru cea mai severă criză financiară din istorie!“

Miliardarul Rupert Murdoch avertizează că omenirea se află în faţa unei „crize globale majore“, însă, spre deosebire de criza financiară din perioada 2008-2009, în acest moment băncile centrale nu mai au „muniţie“, scrie *Business Insider*.

Murdoch, 84 de ani, a scris pe Twitter că preţurile tuturor activelor scad, nu doar în cazul acţiunilor şi se întreba dacă este o corecţie sau semnul unei crize majore în viitorul apropiat. Ulterior, el a revenit cu un alt tweet şi a scris că, „dacă o nouă recesiune apare, marile naţiuni mai au puţine unelte la dispoziţie pentru a lupta împotriva ei“, el notând că există „munţi de bani peste tot, dar nimeni nu investeşte“.

Acesta se referă la reducerea puternică a dobânzilor şi la „tipărirea“ de bani, operaţiuni efectuate de marile bănci centrale ale lumii în ultimii ani, precum Rezerva Federală a SUA, dar şi băncile centrale din Marea Britanie, Japonia sau Banca Centrală Europeană (BCE).

Acestea însă au ajuns la niveluri foarte mici ale dobânzilor, iar, dacă o nouă criză ar izbucni, nu ar mai avea unde să scadă, intrând pe dobânzi negative. Acest lucru înseamnă că investitorii îşi parchează banii la bancă şi primesc mai puţin chiar decât au depus, numai cu condiţia să fie siguri că îi mai iau. Acest lucru marchează frica de a investi, dar şi faptul că economiile oamenilor simpli sunt penalizate.

În acest moment dobânzi negative sunt practicate în Elveţia şi Danemarca, ţări percepute ca fiind sigure. Numai că intrarea dobânzilor pe teritoriu negativ presupune mari riscuri, atât ca oamenii să-şi scoată economiile din bănci, cât şi să formeze bule imobiliare din cauza creditelor ieftine.

Cele mai expuse ţări la deprecierea monedelor sunt în principal producătorii de mărfuri, precum Brazilia, Peru sau Africa de Sud, dar şi statele care au legături economice puternice cu China, cum ar fi Coreea de Sud, Taiwan şi Thailanda.

America Latină este afectată din două unghiuri, atât din cauza preţului mai mic al petrolului, cât şi din cauza problemelor din China, principalul cumpărător de materii prime. De la începutul anului, peso-ul columbian a scăzut cu 21% faţă de dolar, peso-ul mexican cu 10%, iar cel chilian cu 12%. Realul brazilian s-a scufundat cu o treime faţă de dolar, conducerea ţării şi gigantul petrolier Petrobras fiind angrenate într-un scandal colosal de corupţie în ultimele luni.

Băncile Centrale, o forţă pervertită

„Asistăm la pervertirea băncilor centrale? Observăm noi oare că puterea de a crea bani a băncilor centrale este folosită pentru a creşte preţul acţiunilor pe bursă, în beneficiul celor megabogaţi?“, scrie Paul Craig Roberts, fost asistent al secretarului Trezoreriei în timpul administraţiei Nixon, cunoscut apoi pentru colaborarea cu *Wall Street Journal* şi pentru criticile aduse politicii SUA în perioada post-Război Rece.

„Banca centrală elveţiană, Banca Naţională Elveţiană, a cumpărat 3 300 000 de acţiuni Apple în primul trimestru al acestui an şi apoi

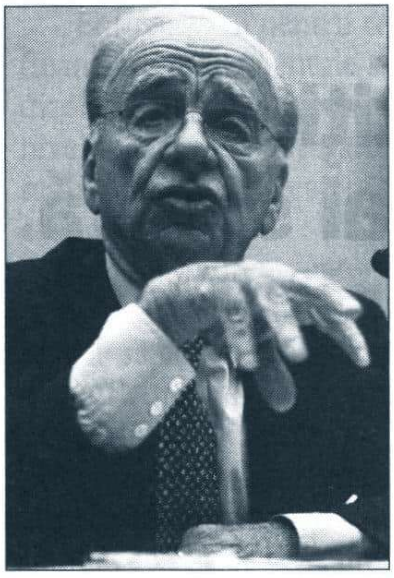

Rupert Murdoch

încă 500 000 în al doilea trimestru. Cei bine informaţi ar fi vândut în loc să cumpere. Se pare că banca centrală elveţiană mai are, pe lângă acţiunile Apple, acţiuni în valoare ce merge de la 250 de milioane de dolari şi până la 637 de milioane de dolari la Exxon Mobil, Microsoft, Google, Johnson&Johnson, General Electric, Procter&Gamble, Pfizer, Chevron, Merck, Facebook, Pepsico, Coca Cola, Disney, Valeant, Gilead, Amazon.

Scopul unei bănci centrale este de a fi creditor de ultimă instanţă pentru băncile comerciale care se confruntă cu retragerea numerarului de către deponenţi. Băncile vor cere un împrumut, în încercarea de a-şi mări rezervele de cash. Afacerile ar avea de suferit, la fel şi băncile care nu vor putea plăti deponenţii atunci când aceştia doresc.

Cu timpul, acest scop al băncilor centrale a fost depăşit, pentru că s-au creat depozite asiguratorii de către guverne. Este momentul în care băncile centrale şi-au descoperit şi alte meniri. Rezerva Federală din SUA, spre exemplu, a fost însărcinată să menţină redusă cota şomajului şi a inflaţiei, prin legea Humphrey-Hawkins.

Nici legea de funcţionare a Rezervei Federale, nici legea Humphrey-Hawkins nu spun că banca centrală ar trebui să stabilizeze bursa cumpărând acţiuni. Rezerva Federală ar trebui să vândă obligaţiuni, pentru a descuraja şomajul şi a menţine inflaţia la cote reduse.

Dacă băncile centrale cumpără acţiuni pentru a stabiliza bursa, atunci de ce mai există bursă? Capacitatea băncilor centrale de a crea bani, pentru a menţine preţurile pe bursă este o negare a funcţiei burselor.

Problema cu băncile centrale este că oamenii sunt slabi, inclusiv preşedintele Federal Reserve şi toţi membrii conducerii. Milton Friedman şi Anna Schwartz au arătat că marea criză economică a fost consecinţa eşecului Rezervei Federale de a avea o politică expansionistă. Când o bancă intra în faliment, în perioada de dinaintea depozitelor guvernamentale asiguratorii, masa monetară se reducea cu echivalentul banilor din conturile acelei bănci. În timpul marii crize, mii de bănci au falimentat şi au evaporat astfel puterea de cumpărare a milioane de americani.

Federal Reserve nu are dreptul să cumpere acţiuni, aşa stabileşte legea de funcţionare. Însă un amendament din 2010 a permis Rezervei Federale să cumpere acţiuni AIG. Acest amendament a creat o portiţă, pentru ca Federal Reserve să împrumute bani unor entităţi care să-i folosească, pentru a cumpăra acţiuni. Astfel, Banca Centrală Elveţiană ar putea opera ca un agent sub acoperire al Federal Reserve din SUA.

Dacă băncile centrale nu pot avea o politică monetară ca lumea, atunci ne putem întreba cum se descurcă cu celelalte operaţiuni?

Unii observatori mai perspicace cred că Banca Naţională Elveţiană este un agent al Federal Reserve şi cumpără acţiuni importante pentru SUA în momente critice, pentru a opri căderea preţului lor şi pentru a da impresia că economia SUA merge bine.

Actuala scădere a bursei este de bun augur?

În acest moment nu se poate da un răspuns exact. Pentru a menţine sus fundamentul puterii SUA - dolarul -, Federal Reserve a promis să crească dobânzile, însă a rămas mereu o promisiune. Ultimul termen a fost în septembrie 2015. Ideea că Federal Reserve ia în calcul creşterea dobânzilor face ca dolarul să nu piardă în raport cu alte monede, fapt care convinge lumea să nu renunţe la dolar, pentru că, în caz contrar, marea putere s-ar trezi cu un statut de Lume a Treia." ■

Societate

Germanii şi pamfletul lui Hitler

O trupă de teatru prezintă fragmente din cartea lui Hitler, „Mein Kampf", în cadrul unui festival din Weimar. Controversele din jurul acestui volum nu contenesc, mai ales că, începând din 2016, acesta va ajunge în librăriile germane, menţionează Heike Mund pentru *Deutsche Welle*.

Trupa de teatru Theaterkollektiv Rimini Protokoll şi-a propus să joace, pe roluri, fragmente dintr-o „partitură" istorică datând din anii timpurii ai nazismului. Este vorba despre opul „Mein Kampf" al lui Adolf Hitler, o carte a cărei răspândire este interzisă în Germania postbelică. Premiera spectacolului care vrea să elucideze în ce constă aura mitică a militantei cărţi va avea loc la începutul lunii septembrie, la Weimar.

Volumul „Mein Kampf" este aşadar interzis în Germania de la finele ultimei conflagraţii mondiale. Cei mai mulţi dintre germani nu au citit niciun rând din această carte de căpătâi a ideologiei naziste.

Mai constituie tiradele încărcate de ură ale lui Hitler o primejdie pentru cineva în ziua de azi? Părerile sunt împărţite. Dar şi istoricii şi oamenii de ştiinţă recunosc că este vorba despre o carte importantă în epocă, de mare impact. Despre reeditarea ei se discută de mai multă vreme. În 2014, de pildă, miniştrii de Justiţie ai landurilor germane s-au pronunţat, de pildă, împotriva reeditării în scopuri ştiinţifice. Drepturile de autor aparţin încă statului Bavaria, dar termenul-limită expiră la 31 decembrie a.c. După aceea, Institutul pentru Istorie Recentă (IfZ) va publica, pentru prima dată după 70 de ani, o ediţie comentată.

Drepturile de autor - o procedură controversată

După terminarea războiului, drepturile de autor au fost preluate de statul liber Bavaria, la ordinul ocupanţilor aliaţi. De atunci, republicarea volumului şi distribuirea sa sunt interzise în Germania, motivul invocat fiind drepturile de autor.

Acum, că perioada în care acestea sunt protejate se apropie de sfârşit, autorităţile bavareze încep să manifeste dubii. Premierul bavarez, Horst Seehofer, s-a declarat într-o primă fază dispus să sprijine băneşte IfZ, pentru a putea republica volumul. Apoi a dat înapoi, spunând că nu poate să ceară, simultan, Curţii Constituţionale interzicerea partidului neonazist NPD, iar, pe de altă parte, să publice „Mein Kampf" sub egida statului bavarez.

O carte tradusă în numeroase limbi

În străinătate nu au existat niciodată probleme de acest fel. Volumul este tradus în aproape toate limbile pământului şi poate fi achiziţionat fără restricţii. Chiar şi în original, în limba germană. În Israel, cartea se poate cumpăra şi în germană şi în ivrit. Iar ediţia în limba turcă, prezentată ca „lucrare clasică a literaturii antimarxiste globale", a cucerit locul patru în topul vânzărilor, după ce autorităţile de la Ankara i-au permis apariţia, în 2005.

Mult patos şi stângăcii stilistice

Dar cererea mare nu poate fi justificată de conţinut. Autobiografia lui Hitler din cuprinsul primului volum debordează de patos. Este

vorba despre o „maree de cuvinte, obositoare şi indigestă", potrivit unei recenzii apărute în *The Daily Telegraph*. Iar istoricul Sven Felix Kellerhof a declarat pentru postul public german de radio *Deutschlandfunk*: „Este groaznic. Este o adunătură de propoziţii chinuite dacă nu incorecte gramatical. Din punct de vedere intelectual, este de valoare redusă". Totuşi, Kellerhof a recomandat lectura cărţii, pentru a se putea vorbi despre ea în cunoştinţă de cauză şi a criticat „interdicţia ei *de facto*" vreme de decenii.

Interdicţia a fost criticată şi de Horst Pöttker, expert în chestiuni de mass-media. „Este absurd că tocmai în Germania a fost împiedicată citirea cărţii cu ajutorul drepturilor de autor. Prin aceasta eşti tentat să crezi că unii consideră germanii mai uşor de sedus decât alte naţiuni". Totuşi, germanii care au ţinut morţiş să citească „Mein Kampf" au putut face asta. Cartea s-a putut procura în deceniile postbelice în anticariate şi în târgurile de vechituri. Mai nou, şi pe internet. Aceasta fiindcă justiţia nu a putut interzice decât reeditarea volumului şi nu cartea în sine. Totuşi, majoritatea populaţiei nu s-a interesat de această lucrare. În şcolile germane sunt studiate anumite pasaje şi discutate la orele de istorie şi, câteodată, în orele de religie.

Volumul „Mein Kampf" a văzut lumina tiparului în anii 1925/26. Ulterior, în al III-lea Reich, a devenit un bestseller, publicat în milioane de exemplare. Cartea a fost scrisă de Hitler în închisoare, în timp ce ispăşea o pedeapsă privativă de libertate după eşuarea puciului din 1923. Că drepturile de autor expiră la 70 de ani de la moartea autorului este un proces juridic firesc.

La începutul anului viitor, în Germania va fi publicată de către IfZ din München ediţia critică a „Mein Kampf". Două volume însumând 2 000 de pagini (din care 780 de pagini de text original), cu 3 500 de note de subsol şi 5 000 de comentarii ştiinţifice. ■

Special

Ipoteză incendiară

Criza refugiaţilor - o invazie musulmană organizată?

Dintr-o dată, ca din senin, sute de mii de musulmani din Africa de Nord şi Orientul Mijlociu iau cu asalt Europa, scrie Ionuţ Ţene pe *napoca.news.ro*.

„Se trece ca prin brânză prin graniţele maritime ale Greciei, prin graniţa Macedoniei şi prin gardul lui Viktor Orban, la frontiera cu Serbia. Nimeni şi nimic nu poate opri valul acesta uriaş de imigranţi musulmani porniţi într-un exod ca în vremea marilor migraţii, când s-a luat cu asalt Imperiul Roman.

De exemplu, turiştii români, ca să treacă din Grecia prin Macedonia, aproape toţi dau şpagă la vameşi, să nu fie controlaţi ca pe vremea comunismului şi să se poată întoarce acasă. Ei pun banii în talonul autoturismului la control.

Dar sute de mii de imigranţi din Orientul Mijlociu trec de vamă sau graniţă pe la „vama cucului", fără să-i întrebe nimeni de sănătate. Se aruncă de formă câteva grenade lacrimogene, ca să nu se spună că nu fac nimic grănicerii.

E ciudată această masă uriaşă de imigranţi pornită din senin spre Europa. Vinovatul moral ar fi politica externă americană din vremea Primăverii arabe, care a înarmat gherilele islamiste, pentru a introduce „democracy" în ţările conduse de dictatori laici.

Valul de imigranţi care asaltează Europa ar fi rodul politicii externe a SUA, care a destabilizat Africa de Nord şi Orientul Mijlociu cu Primăvara arabă şi a adus, indirect, la putere Statul Islamic şi gherilele jihadiste.

Toate aceste acţiuni americane au ca scop slăbirea puterii şi unităţii Uniunii Europene, aşa cum a fost afacerea Euromaidan din Ucraina, care a aruncat ţara în război, sărăcie şi subdezvoltare.

Deja serviciile secrete europene nu mai pot să tacă şi să ţină ascunsă cauza acestui val de refugiaţi musulmani care vor schimba structura etnică şi religioasă a Uniunii Europene, accelerând musulmanizarea bătrânului continent.

La televizor se văd reportaje cu refugiaţi musulmani scandând „Germany, Germany", lucru care arată că ştiu bine ce fac şi ce urmăresc. Între refugiaţi, aşa-zişi paşnici, se presupune că s-ar ascunde luptători ai Statului Islamic care vor încerca să arunce Europa în aer. La vama Negru Vodă, dintre România şi Bulgaria, deja refugiaţii sirieni au ameninţat poliţiştii români de frontieră că vor arunca ţara în aer şi-i vor ucide pe români. Poliţia, în loc să-i aresteze, s-a făcut că nu-i vede.

Deja serviciile secrete austriece nu mai pot să tacă şi acuză public SUA şi fundaţiile finanţate de Soros că organizează şi plătesc acest exod musulman în Europa, ca să lovească în UE. Ziarul austriac *InfoDirekt*, apropiat armatei, a publicat recent un articol, pe baza

unui raport al serviciilor de informaţii ale armatei (Österreichisches Abwehramt), conform căruia organizaţii neguvernamentale din SUA ar finanţa traficul de imigranţi către Europa. În special pe cel în care sunt aduşi imigranţi de pe coastele libiene spre Italia meridională.

Conform articolului publicat de ziarul austriac, serviciile secrete de la Viena estimează că, pentru fiecare persoană care ajunge în Europa ca refugiat, costul este mai mare de 3 000 de euro sau dolari, aşa cum se spunea până acum în unele publicaţii. „Cei care aduc refugiaţi în Europa cer sume exorbitante. Care pornesc de la 7 000 de euro şi ajung până la 14 000 de euro, în funcţie de zonele de unde se pleacă şi de diversele organizaţii de traficanţi. Dar imigranţii care vor să fugă din ţările lor sunt mult prea săraci, pentru a da aceşti bani", se spune în raport.

Spionajul austriac ar avea informaţii că „organizaţii din SUA au creat un model de co-finanţare şi contribuie substanţial la costurile cerute de traficanţi". Ar fi vorba de „aceleaşi organizaţii care, în 2013, au aruncat Ucraina în haos", aluzie la acele ONG-uri americane, aşa-numite „umanitare" şi „pentru drepturile omului". ONG-uri despre care, se ştie foarte bine, au fost create de Departamentul de Stat al SUA sau direct de speculatorul şi finanţatorul „revoluţiilor portocalii" din fostele state sovietice, magnatul american de origine evreiască George Soros, părintele cunoscutei Human Rights Watch. Aceşti refugiaţi musulmani nu sunt chiar aşa săraci precum par... Unii dintre ei au zeci de mii de dolari la ei să plătească călăuzele.

Românii nu pot trece în Schengen, deşi sunt cetăţeni europeni, dar islamiştii au culoar liber peste frontiere. Curios? De asemenea, nu înţeleg de ce aceşti refugiaţi musulmani nu emigrează în ţări arabe bogate ca Arabia Saudită, Dubai, Kuweit sau Emiratele Arabe Unite în care se pot integra mult mai uşor şi au aceeaşi religie. Nu! Ei doresc doar în Europa, ca să le plătească statul ajutoare sociale pentru a sta acasă şi a face mulţi copii? E aici şi o supapă etnico-religioasă la criza seculară din Orientul Mijlociu şi deturnarea atenţiei spre Europa. Aşa se pot explica şi finanţările unor ONG-uri americane pentru refugiaţii musulmani.

În acest context consider că actualul val masiv de imigranţi din Africa de Nord şi Orientul Mijlociu nu ar fi consecinţa unui crize umanitare, ci un exod bine organizat şi finanţat pentru o invazie musulmană a Uniunii Europene, care va duce la schimbarea structurii entice, religioase şi politice a bătrânului continent, chiar mai înainte de anul 2050, când scriitorul francez Houellebecq a profeţit „transformarea în Califat Islamic a Europei", se arată în articolul semnat de Ionuţ Ţene.

CRISTI ŞELARU
(Pe surse)

Serviciile secrete austriece acuză

SUA şi G. Soros finanţează fuga imigranţilor spre Europa

Ziarul austriac *InfoDirekt*, apropiat armatei, a publicat recent un articol, pe baza unui raport al serviciilor de informaţii ale armatei (Österreichisches Abwehramt), conform căruia organizaţii neguvernamentale din SUA ar finanţa traficul de imigranţi către Europa. În special pe cel în care sunt aduşi imigranţi de pe coastele libiene spre Italia meridională.

G. Soros

Poliţia din Austria, care primeşte solicitanţii de azil, cunoaşte aceste date de multă vreme, însă, scrie *InfoDirekt*, nimeni nu e dispus să vorbească. Nici măcar sub protecţia anonimatului.

Semnatarii articolului lansează un apel către toţi jurnaliştii, poliţiştii şi oamenii din serviciile secrete, cerându-le să participe activ la investigaţii şi la confirmarea acestor informaţii.

Într-un articol ulterior, *InfoDirekt* dezvăluia şi că, „în Austria, există un business al refugiaţilor", de care profită Barclays Bank, o puternică multinaţională cunoscută drept „Blindaţii de la Rothschild". Iar clanul Rothschild nu se dă în lături de la nicio afacere, nici măcar de la cea a „primirii şi îngrijirii refugiaţilor cu bani publici", subliniază ziarul austriac. ■

Refugiaţii şi schimbarea la faţă a lumii

Odată cu milioanele de refugiaţi revărsându-se asupra Europei, se schimbă nu doar chipul Bătrânului Continent. Se metamorfozează întreaga lume şi - nu în ultimul rând - Orientul Mijlociu. Dar UE se zbate singură. De ce? se întreabă şi răspunde Petre M. Iancu pentru *Deutsche Welle*.

În Europa, frica, până la un punct firească, de import terorist, a luat o amploare fără precedent chiar şi în ţări ca Germania, în care partidele politice parlamentare au realizat un consens antiislamofob şi pro-imigraţionist.

Dar e o lume şi dincolo de semnalele clare de umanitate, amabilitate şi civilitate, lansate de liderii Germaniei, în frunte cu preşedintele Joachim Gauck şi cancelara Angela Merkel. Şefa guvernului de la Berlin a recoltat huiduieli la scenă deschisă, pentru că i-a vizitat pe refugiaţii asediaţi recent, brutal, de gloata xenofobă din localitatea saxonă Heidenau. Deşi ignorat, în largă măsură, de mass-media, acest spaţiu extra-parlamentar musteşte de ostilitate, resentimente, furie şi angoase refulate.

N-ar trebui măturate sub covor spaimele, fricile şi temerile iscate unor largi segmente ale vechilor europeni de apariţia în masă a emigranţilor din lumea arabă şi islamică. Cresc văzând cu ochii idiosincraziile generate multora din păturile mai puţin educate de ciocnirea lor de un univers cultural străin, cu toate neplăcerile şi pericolele aferente, ca şi groaza de eventualitatea de a-şi pierde poziţiile sociale inferioare, cucerite cu eforturi mari.

E clar că o parte extinsă a Uniunii Europene, întinzându-se din Austria până în Normandia şi Scandinavia, icneşte din greu sub povara nou-veniţilor, care trebuie hrăniţi, adăpostiţi, şcoliţi şi îngrijiţi. Toţi ridică spinoase probleme bugetare, economice, tehnice, sociale şi psihologice. Trebuie depăşite obstacole din ce în ce mai redutabile la toate nivelurile administraţiei şi vieţii publice din ţările europene către care se îndreaptă refugiaţii. Toate aceste probleme sporesc sensibil tensiunile generate de actualul aflux.

Extrem de dificilă se prefigurează, ca atare,

Preşedintele Germaniei, Joachim Gauck, în vizită la un cămin de refugiaţi

prezervarea păcii interne în unele zone luate cu asalt, pe de o parte, de o imigraţie musulmană dificil de integrat şi în epoci mai blânde, iar pe de alta, de intoleranţa extremiştilor angrenaţi în lupta cu intoleranţa ideologilor corectitudinii politice.

Prinşi la mijloc, moderaţii, tot mai răzleţi şi timoraţi, dar şi tot mai perplecşi, se refugiază în izolare şi tăcere. Deşi e limpede că nu tot ce se petrece e catastrofal, de vreme ce ţări îmbătrânite, cu demografii negative, ca Germania, au nevoie ca de aer de imigranţi tineri, dornici de muncă şi de prosperitate, spre a-şi păstra, pe termen lung, forţa de muncă, şi deci vitalitatea economică, vocile moderaţilor se sting.

Mulţi dintre ei se tem să-şi vadă comunităţile prăbuşindu-se sub povara unei misiuni aparent sisifice de absorbire a maselor de străini. Pentru ai căror copii nu există nici destule şcoli, nici destui dascăli. Pentru ai căror bolnavi e greu să se găsească suficiente paturi de spital.

Pe de altă parte, Europa n-ar fi Europa dacă nu şi-ar lua în serios datoria umanitară şi spiritul legislaţiei, acordând prigoniţilor un drept de azil. Care numai pentru ultra-naţionalişti şi comunişti nu înseamnă absolut nimic.

În România se lărgesc cetele daco-romanilor şi securiştilor-autohtonişti ce rezonează puternic la alarmismul populist, anunţând cu nemiloasă stridenţă prăbuşirea intempestivă a Europei creştine sub greutatea valurilor de imigranţi.

Or, se ştie că de acordarea de azil ori drept de şedere au profitat şi generaţii întregi de români, mânaţi peste Dunăre şi graniţe de neomenia, inepţia şi corupţia regimului comunist, de ceauşism, de barbaria mineriadelor şi de sărăcia parcă fără leac a deceniilor de fesenism post-comunist.

Dar toate acestea nu înseamnă că Europa occidentală ar fi obligată ori bine sfătuită să primească străini în mod nelimitat. Căci dreptul la azil poate fi omorât şi prin abuz. Sau, după cum scria recent editorialistul german Stefan Aust, prin supraextinderea acestui drept, dacă, precum în aceste zile, paragrafele legii azilului, una sacrosanctă pentru o ţară ce-şi ia în serios despărţirea de trecutul nazist, nu mai fac faţă unui aflux de proporţii gigantice.

Dincolo de necesitatea coordonării pan-europene întru aplanarea crizei, Bătrânul Continent n-ar trebui să se complacă în a se confrunta cu ea fără ajutor extern. În fapt, deşi afectează acut Europa, e vorba de o problemă globală. Ca atare, Uniunea Europeană are dreptul şi datoria să ceară intervenţia de urgenţă a acelor guverne şi forţe care, prin erori, omisiuni, acţiuni şi inacţiuni au provocat criza indirect, favorizând extinderea flagelului terorismului islamist.

În cauză e, desigur, America, a cărei gestiune defectuoasă a conflictelor regionale a favorizat puternic exacerbarea extremismului și accelerarea procesului metastazării teroriste într-o regiune vulnerabilizată puternic, între altele, de retragerea prematură a trupelor SUA din Irak și Afganistan. În cauză sunt și regatele și emiratele din Golf, al căror export de islamism de sorginte wahabită, deci saudită, se află la originea actualei crize, una care depopulează galopant regiuni vaste și țări întregi.

În fine, în cauză sunt și sutele de milioane de musulmani moderați din întreaga lume. Care, după cum, pe drept cuvânt, reliefa, în aceste zile, regina Rania a Iordaniei, „nu fac destul să lupte contra jihadismului pretinsului Stat Islamic". Astfel că jihadiștii „au modificat", potrivit reginei, „percepția Orientului Mijlociu, continuând să-și răspândească doctrina diabolică", în timp ce „moderații nu se străduiesc suficient să învingă în lupta ideologică aflată în centrul acestei bătălii".

O Uniune Europeană cu un leadership competent ar trebui să țină seama de toate acestea. În fapt, ar fi trebuit să prevadă neajunsurile actuale și să le înlăture, prevenind apariția altora. ■

Mediterana, cimitirul idealului european

Criza refugiaților este o dramă umanitară. Dar criza refugiaților înseamnă și multă ipocrizie. Scriind despre intensificarea recentă a atacurilor în estul Ucrainei, presa de peste Ocean vorbea despre cum Vladimir Putin aplică strategia „șantajului umanitar" - sporind numărul victimelor, pentru a forța un nou acord la Minsk mai favorabil Moscovei.

Despre conflictul din Ucraina, presa de mainstream spune că poate schimba fața Europei, dacă UE nu va acționa. Aceeași presă spune despre valurile de imigranți că sunt o „criză umanitară" și că Europa nu are de ales decât să-i primească și să le acorde statut de refugiat. Nimic însă despre cum Europa poate acționa, pentru a nu deveni altceva. Asta ori e o fatalitate, ori nu mai este treaba presei de peste Ocean.

Pentru formatorii de opinie de acolo, Europa trebuie să-și respecte valorile umaniste și să primească milioane de refugiați, în timp ce ei sunt protejați de un gard la granița cu Mexicul și de două oceane și oferă vize cu mare parcimonie doar vârfurilor din universitățile europene.

Dacă președintele François Hollande sau premierul David Cameron nu sunt niște visători blocați în adolescența trăită în *les trentes glorieuses* (*glorioșii ani 30*), când economiile vestice duduiau, apăreau primele blocaje pe șoselele către Coasta de Azur și ținea de orgoliul național să aduci în țară cât mai mulți imigranți din fostele colonii, atunci și ei sunt ipocriți.

De la cancelarul german și președintele Franței și până la mereu omul de paie care a servit ca Înalt Reprezentant al UE pentru Politică Externă, toți știau despre bomba umanitară cu ceas care ticăie dincolo de Mediterana și că Europa nu va face față exploziei. Un deceniu a trecut de la revoltele maghrebienilor din Paris, fără să se miște ceva în politica europeană a migrației, fără ca UE să intervină, pentru a repara acolo unde stricase, ca în cazul intervenției NATO conduse de Franța și Marea Britanie în Libia.

Criza refugiaților este și o afacere. Dacă nu ar fi, nu am vorbi de un tsunami care vine peste Europa. În primul rând este o afacere pentru cei care organizează și conduc rețelele care îi transportă pe acești oameni. O serie de ONG-uri internaționale aproape că sar în apărarea acestor profitori, spunând că relația dintre ei și nenorociții ce iau calea Europei este una bazată pe consimțământ, nu pe coerciție și violență ca în cazul traficanților de carne vie. Mai, mai să

ajungem până acolo încât să legalizăm activitatea şi să propunem guvernelor africane şi europene să le impoziteze veniturile de miliarde de dolari.

Înainte de toate, aceşti indivizi sunt responsabili pentru morţile de pe Mediterana, ei sunt cei care îi îngrămădesc pe vase de „unică folosinţă" pe imigranţi, ei sunt cei care îi sufocă prin sala motoarelor, pentru că nu au avut mai mult de 2 000 de dolari pentru a sta pe punte.

Afacerea continuă în Europa, prin locotenenţi bine plasaţi în lumea interlopă şi nu o dată prin funcţionari corupţi ce oferă vize. Cu puţin timp în urmă, *Der Spiegel* scria despre cum Mafia a ajuns să controleze cea mai mare tabără de refugiaţi din Sicilia. Perfect legal, civilizat, la standarde europene, cu bani europeni şi oferind statului ocazia de a ascunde mizeria umană şi consecinţele unei politici europene proaste.

Este aproape imposibil ca acest gen de afacere să nu prindă şi în alte ţări europene, odată ce vor apărea centre de primire şi tabere de refugiaţi. Şi astfel se mai adaugă sute de milioane la cercul vicios al fenomenului.

Criza refugiaţilor este şi germenele unui naţionalism orb. O simplă privire la capacitatea UE de a primi aceşti oameni şi putem fi siguri că, în scurt timp, se va vorbi de o dramă umanitară nu numai pe Mediterana, ci şi în centrele de primire din lumea noastră civilizată. Cea mai bună formă de protecţie socială este un loc de muncă, însă ce economie europeană poate oferi asta unor sute de mii de azilanţi?

Ministrul de Externe al Germaniei crede că a găsit alternativa şi a cerut deja adoptarea unor standarde comune pentru primirea refugiaţilor. Ce să însemne asta? Pe site-ul guvernului Franţei stă scris că un solicitant de azil este îndreptăţit să primească din partea statului până la 340 de euro pe lună (aproape salariul mediu pe economie din România).

În mai săraca Irlandă, un solicitant de zil primeste 154 de euro pe lună, iar un copil, 120 de euro. Oricât de mult ar fi adaptate aceste cheltuieli la condiţiile economice ale ţării-gazdă, standardele europene ar putea face ca, în ţările estice membre UE, o parte a cetăţenilor să-şi dorească statutul de solicitant de azil... De aici, revoltele (de la mediul virtual, la forţe politice extremiste şi apoi la bâtă) se vor îndrepta mult mai uşor împotriva nefericiţilor de altă religie şi etnie, nu împotriva adevăraţilor vinovaţi pentru mizeria socială.

Criza refugiaţilor înseamnă criză de securitate, dar şi o mană cerească pentru serviciile secrete şi politica de înarmare. Este limpede că serviciile secrete occidentale nu-şi mai pot urmări eficient cetăţenii care se întorc de pe frontul jihadist din Africa şi Orientul Mijlociu. Va fi aproape imposibil pentru ele să identifice potenţialii fanatici care intră acum în Europa. Şvaiţerul informativ se va extinde şi spre mai liniştitele ţări din est. Pe de altă parte, accesul la datele personale, interceptările nu vor mai avea oponenţi.

Pentru ceea ce înseamnă privat în viaţa omului, criza refugiaţilor va fi un 9/11 pan-european, urmat de un Patriot Act pan-european. Viaţa personală pusă pe tavă în mediul virtual de noua generaţie va fi completată copios cu noi informaţii despre viitorii lideri politici, sindicali, formatori de opinie.

Până atunci, Europa se va înarma pentru a face faţă „responsabilităţii de a proteja", un eufemism al intervenţiilor militare pe faţă, de a împărţi cu aliaţii americani costurile intervenţiilor viitoare in Africa, Orientul Mijlociu şi nu numai. Sprijinul politic va fi garantat de această dată - se va spune că sunt operaţiuni şi războaie pentru eradicarea fenomenului migraţiei. Va fi oare „Europa umanistă" capabilă să intervină şi pentru a opri jaful economic în Africa, până la urmă principala cauză a actualului dezastru umanitar?

Actuala criză a refugiatilor este abia începutul. Previziunile ONU privind creşterea populaţiei până în 2050 arată astfel: Nigeria va depăşi SUA şi va trece pe locul trei în lume, cu 413 milioane de locuitori; Congo şi Etiopia (departe de top ten acum) vor ajunge pe locul 9 şi 10, cu circa 100 de milioane de locuitori, iar Egiptul (ţară în care se trăieşte cu doi dolari pe zi) aproape că va depăşi populaţia Mexicului.

CĂLIN MARCHIEVICI
(Cotidianul.ro)

Valiza diplomatică

Bilderberg sau conducerea secretă a lumii

În iunie 2015, în Alpii austrieci, a avut loc o nouă reuniune a Grupului Bilderberg. În zilele de 11-14 iunie, la Interalpen-Hotel Tyrol din Alpii austrieci, 140 de personalităţi din elita politică, diplomatică, dar şi din mediul economic şi financiar mondial au avut „un schimb de vederi" asupra marilor probleme cu care se confruntă omenirea în zilele noastre.

„Personalităţi proeminente ale lumii, să gestioneze evenimentele la scară planetară"

Când prinţul olandez Bernardt a iniţiat, în anul 1954, constituirea Clubului Bilderberg, nu se gândea probabil că pune bazele unei „asociaţii secrete", care se va implica tot mai mult în dezbaterea evenimentelor majore ale lumii şi că „interesul pentru o asemenea dezbatere va spori de la an la an" (Daniel Estullin, *Clubul Bilderberg. Conducerea secretă a lumii" - The True Story of the Bilderberg Group*, Dadio Head, S.L., 2005, p. 40).

Cercetările ştiinţifice efectuate au dezvăluit că această iniţiativă s-a conturat sub influenţa mai multor personalităţi care - în anii 1950 - considerau că „marile probleme ale omenirii nu pot fi soluţionate decât prin consultarea elitei mondiale", a tuturor liderilor proeminenţi din toate ţările lumii, capabili să caute şi să găsească cele mai indicate căi şi modalităţi pentru a depăşi situaţiile critice şi chiar conflictuale care apar în gestionarea problemelor politice, economice şi financiare şi pentru promovarea unor opţiuni strategice coerente (ibidem).

Prinţul Bernardt, sintetizând poziţiile celor mai mulţi lideri implicaţi în determinarea constituirii Clubului Bilderberg, a solicitat reunirea personalităţilor proeminente ale lumii „cu idei similare", aşa încât soluţiile propuse să vizeze progresul şi dezvoltarea armonioasă în toate domeniile, la nivel mondial.

În cele patru zile de dezbateri, între 29 mai şi 31 iunie 1954, la Hotelul Bilderberg, Oosterbeek, din Olanda, participanţii au constatat că experienţa acumulată în anii în care au deţinut poziţii în structurile de decizie naţionale şi internaţionale ale economiei, politicii şi chiar în domeniul militar „trebuie valorificată", pentru „a influenţa gestionarea cât mai inteligentă a evenimentelor la scară planetară. Personalităţile care au participat la reuniunea din mai-iunie 1954 au decis ca „asociaţia secretă" pe care au constituit-o să păstreze numele locaţiei unde s-au întâlnit: „Bilderberg" (ibidem).

Teme de maxim interes pentru comunitatea internaţională

Temele aflate pe agenda dezbaterilor din acest an ale Grupului Bilderberg sunt de maxim interes pentru comunitatea internaţională. Astfel, la reuniune s-au analizat: ***a.*** riscurile prezente în spaţiul cibernetic, în condiţiile în care confruntarea dintre Statele Unite şi China, dar şi dintre Federaţia Rusă şi Occident s-a accentuat în ultimii ani; ***b.*** dezvoltarea inteligenţei artificiale, în condiţiile în care descoperirile în acest domeniu se înmulţesc, iar valorificarea lor se impune a se face în scopuri utile pentru omenire.

Deosebit de importante au fost şi temele cu implicaţii politice şi strategice, între care:

alegerile prezidenţiale programate în 2016 în Statele Unite ale Americii; problemele generate de extinderea procesului globalizării; evoluţia crizei din Grecia; eventualitatea ieşirii Marii Britanii din UE, după poziţiile exprimate de mulţi englezi în timpul confruntării electorale de anul acesta, care au susţinut mesajul lui David Cameron privind organizarea unui referendum pentru precizarea poziţiei Angliei în Europa unită.

Sunt de maxim interes şi temele militare, care au un impact major asupra păcii şi securităţii internaţionale. Între acestea, Grupul Bilderberg şi-a propus să discute: situaţia din Ucraina; problemele generate de Statul Islamic; problemele multiplicării actelor teroriste; programul nuclear al Iranului; crizele din Orientul Mijlociu. Este indiscutabil că agenda reuniunii Bilderbergilor din perioada 11-14 iunie 2015 a cuprins principalele teme aflate în atenţia comunităţii internaţionale.

Dar nu numai oamenii politici şi diplomaţii - preocupaţi de găsirea unor soluţii viabile la aceste probleme -, ci şi cetăţenii sunt interesaţi să cunoască „conţinutul punctelor de vedere exprimate de puternicii lumii", în timpul dezbaterilor organizate la Interalpen-Hotel Tyrol, în Alpii austrieci. Cunoaşterea acestor puncte de vedere nu este posibilă, deoarece ar contraveni statutului Clubului Bilderberg, constituit ca „asociaţie secretă", în care fiecare participant să se bucure „de o libertate fără oprelişti" în exprimarea poziţiilor sale - inclusiv cele critice - cu privire la problemele supuse discuţiei.

Participanţii - „oamenii care conduc cu adevărat lumea"

Cu privire la personalităţile care participă la dezbaterile Clubului Bilderberg s-au emis mai multe puncte de vedere, dintre care două sunt dominante: ***a.*** lideri importanţi în conducerea afacerilor politice, economice şi militare ale lumii, a căror expertiză în soluţionarea problemelor s-a dovedit utilă în anii în care au deţinut poziţii de decizie în ţările lor sau la nivel internaţional; ***b.*** personalităţi înclinate să conducă din umbră afacerile naţionale şi mondiale, care au avut un asemenea rol în anii angajării active, dar şi după retragerea lor din „prim-planul sistemului decizional naţional şi internaţional". Aceste personalităţi sunt prezentate uneori în mod ironic drept „păpuşari" care se implică în sistemul decizional al lumii. (Elena Dumitru, *Conferinţa Bilderberg: păpuşarii din umbră se întrunesc în Austria*, în *Adevărul* din 11 iunie 2015, p. 15).

Constatăm că, în ambele accepţiuni, analiştii avizaţi ai Clubului Bilderberg recunosc că cei care participă la reuniunile acestui club select fac parte din elita mondială a decidenţilor politici, economici şi militari, fiind „oamenii care conduc cu adevărat lumea" (Daniel Estullin, *op. cit.*, p. 41; Elena Dumitru, *op. cit.* p. 15).

Pentru a înţelege posibilităţile Clubului Bilderberg de a îndeplini acest rol, influenţând politica mondială, amintim că toţi preşedinţii americani, începând cu Eisenhower, au aparţinut Grupului. Membri ai acestui club sunt şi Tony Blair, precum şi principalii miniştri din Cabinetul britanic. La dezbaterile Clubului au luat parte Richard Holbrooke, Henry Cravis, Marie-Josee Eolfensohn, George Soros, Edward Heath, dinastia Rothschild, Romano Prodi, Pascal Lamy, Javier Solana, Pierre Trudeau, Valèry Giscard d'Estaing, Claude Trichet şi multe alte personalităţi influente în sistemul internaţional.

La actualul summit din Alpii austrieci participă José Manuel Durao Barroso, fostul preşedinte al Comisiei Europene, George Osborne, care deţine portofoliul Finanţelor în Marea Britanie, directori de la Google, Shell şi Deutsche Bank. Iau de asemenea parte magnaţi industriali, precum şi personalităţi implicate în elaborarea opţiunilor strategice naţionale şi internaţionale.

Aşadar, personalităţile care participă la acest al 63-lea summit al Grupului Bilderberg sunt în măsură să ofere expertiza necesară pentru căutarea şi găsirea unor soluţii aşteptate marilor şi complicatelor probleme cu care se confruntă omenirea în prezent.

Implicarea în influenţarea opţiunilor politice şi diplomatice ale lumii contemporane

Cel de-al 63-lea summit al Clubului Bilderberg are loc în condiţiile în care tensiunile din estul continentului european, ca urmare a crizei din Ucraina, se menţin chiar şi după încheierea celui de-al doilea Acord de la Minsk.

Criza din Ucraina a generat puncte de vedere determinate de preocuparea participanţilor de a căuta şi găsi o soluţie corespunzătoare problemelor conflictuale existente. Opinia publică nu a avut acces la conţinutul acestor puncte de vedere, datorită constrângerilor impuse de statutul Bilderbergilor, dar participanţii la dezbateri şi-au precizat poziţiile înainte şi după summit.

Ca şi în cazul celorlalte reuniuni ale Clubului, participanţii, fără a vorbi în numele acestui grup select, au dat expresie viziunii lor asupra modalităţilor posibile de soluţionare a unora din problemele cu care se confruntă în prezent omenirea. De pildă, în privinţa crizei din Ucraina, unul din membrii Comitetului Director al Conferinţelor Bilderberg, la 10 iunie 2015, a făcut unele consideraţii cu privire la această criză. Este vorba despre Thierry de Montbrial care, într-un interviu acordat corespondentului special la Bruxelles, Cristina Unteanu, la *Adevărul Live*, a făcut unele precizări referitoare la criza ucraineană, „născută din greşelile Europei şi ambiţiile Rusiei".

Thierry de Montbrial este directorul Institutului francez de Relaţii Internaţionale; membru al Academiei Regale spaniole de Ştiinţe Financiare şi Economice; preşedinte al Academiei franceze de Ştiinţe Morale şi Politice şi membru al Comitetului Director al Conferinţelor Bilderberg din anul 1976.

Concluzia la care a ajuns Thierry de Montbrial este că actuala „criză ucraineană s-a născut din greşelile Europei şi ambiţiile Rusiei". Uniunea Europeană „nu este un actor pe scena politică internaţională". Sancţiunile impuse Rusiei „o împing pe drumul Orientului", iar, dacă UE va adopta noi sancţiuni, „veţi vedea cum rușii vor adopta sancţiuni împotriva ţărilor occidentale". În cazul Rusiei, „marea strategie" nu constă într-o idee de recucerire teritorială, de reconstituire a Imperiului", ci în recâştigarea „unei anumite puteri, a unui rol clar cel puţin în spaţiul continentului eurasiatic", este vorba „despre câştigarea unei influenţe în spaţiile unde, istoric, prezenţa rusă a fost foarte importantă" (*Adevărul internaţional*, 10 iunie 2015, p. 14).

Diplomaţia practicată de Bilderberg, ieşită din tiparele clasice

Cel puţin două modalităţi întâlnim în practicarea diplomaţiei de către personalităţile participante la reuniunile Clubului Bilderberg. Mai întâi este vorba despre: ***a.*** transmiterea unor mesaje, în spiritul orientărilor Clubului, cu prilejul deplasărilor în diferite ţări şi regiuni ale lumii; ***b.*** exprimarea unor opinii privind „soluţii posibile" unor probleme cu care se confruntă omenirea care au făcut obiectul dezbaterilor din cadrul Clubului.

Prin poziţiile importante ocupate în sistemul decizional sau în viaţa academică ori în mediul de afaceri, personalităţile respective, în cele mai multe cazuri, nefiind participanţi activi la adoptarea unor decizii politice, economice sau strategice, le pot influenţa, deoarece se bucură de prestigiul pe care l-au avut în calitate de şefi de stat, de prim-miniştri sau reputaţi oameni de afaceri.

Diplomaţia practicată de Bilderbergi nu este - şi nici nu poate fi - o diplomaţie clasică bilaterală sau multilaterală. Este o diplomaţie „ieşită din tiparele clasice"; o diplomaţie a transmiterii unor convingeri cu privire la opţiunile cele mai potrivite pentru soluţionarea unor probleme care preocupă comunitatea naţională sau internaţională, într-o anumită perioadă.

Diplomaţia practicată de Bilderbergi reprezintă o dovadă că liderii lumii ştiu să valorifice cu inteligenţă expertiza pozitivă a acelor personalităţi care au avut un cuvânt de spus în viaţa politică, economică şi strategică la nivel naţional şi internaţional.

prof. univ. dr. DUMITRU MAZILU,
membru al Academiei Diplomatice Internaţionale

Dosar

TREBUIE SĂ ŞTIŢI

Iată de ce Legea 217/2015, antilegionară, nu condamnă comunismul

Klaus Iohannis a promulgat Legea 217/2015, supranumită „Legea antilegionari", prin care oricine face o apreciere la adresa lui Constantin Noica sau Mircea Vulcănescu riscă trei ani de închisoare. Iniţiatorii acestei legi sunt Crin Antonescu (!!!), ministrul Andrei Gerea şi George Scutaru (*foto*), fost consilier al lui Iohannis.

Ce surprinde în mod absolut este că, din toţi cei aproape 600 de parlamentari, nu a existat nici măcar unul care să voteze împotriva acestui act normativ. La fel s-a întâmplat şi la Cotroceni, unde Klaus Iohannis, atât de grijuliu în privinţa Codului fiscal, nu s-a gândit nici măcar o clipă la consecinţele acestei aberaţii legislative. Parcă toţi vor să se pună bine cu cineva care dă certificate de bună purtare!

Dintre cei trei parlamentari ce au iniţiat Proiectul Legii 217/2015, cel mai mult surprinde Crin Antonescu, care este profesor de istorie şi ar fi trebuit să fie ceva mai prudent, ştiind că faptele istorice nu pot fi „îngurgitate" oricum, ci necesită o cercetare atentă, astfel încât adevărul istoric să nu fie acoperit de interese străine de o cercetare obiectivă. L-am avut invitat într-o emisiune TV pe Crin Antonescu şi mi s-a părut că este ceva mai „dezgheţat" în opinii, din moment ce am putut discuta despre Heidegger, pe care, într-o anumită perioadă, unii l-au considerat simpatizant al ideologiei fasciste doar pentru că a fost numit rector în vremea lui Hitler (în mod penibil, într-o intervenţie telefonică, Antonescu a spus că Heidegger era *„hitlerist cu acte în regulă"*, confundând, probabil, *„Sein und Zeit"* cu *„Mein Kampf"*)!

Nu aveam speranţe de la George Scutaru, pe care Klaus Iohannis l-a vrut consilier prezidenţial şi care ulterior a ajuns să fie cercetat pentru fapte de corupţie. L-am auzit de câteva ori vorbind şi mi-am dat seama că limitele gândirii sale se opresc la uşa unei biblioteci comunale dezafectate. Pe Andrei Gerea, ministrul Economiei, nici măcar nu mi-l imaginam să fie în stare să emită o opinie în materie de istorie, nicidecum să-i treacă prin minte să iniţieze o astfel de lege.

În privinţa lui Klaus Iohannis, ce să mai spunem? Atunci când a fost vorba despre patrimoniul organizaţiei fasciste *Deutsche*

Volksgruppe, Iohannis a declarat *Forumul Democratic German* ca fiind succesorul acestuia, astfel încât tot patrimoniul organizaţiei declarate ca fiind naziste să treacă la *Forumul Democratic German*, pe care-l conducea chiar Iohannis, organizaţie în numele căreia a câştigat toate mandatele de primar al Sibiului.

Adăugăm faptul că nimic din patrimoniul legionarilor nu a trecut în patrimoniul vreunei organizaţii născute după Revoluţie, deşi Mişcarea Legionară nu a fost inclusă între organizaţiile naziste la Nürnberg, aşa cum a fost *Deutsche Volksgruppe*!

Înainte de a sublinia câteva lucruri periculoase, chiar ilegale din această lege, care încalcă şi Constituţia României şi Carta Drepturilor Omului, precum şi legislaţia Uniunii Europene, este nevoie să fac precizarea că nu am absolut nimic în comun cu vreo organizaţie de tip fascist, nu mi-a trecut prin cap să neg vreodată Holocaustul, pe care-l consider cea mai mare crimă din existenţa omenirii şi nu am făcut vreodată propagandă pentru vreuna din chestiunile la care face referire Legea 217/2015.

Toate aceste precizări sunt necesare, pentru că am observat în spaţiul public tendinţa extrem de periculoasă de a eticheta pe cineva că este antisemit, fascist, legionar, rasist sau xenofob numai pentru faptul că opiniile sale contrazic opiniile altora, iar acest lucru nu este deloc în regulă.

„Legea antilegionari“ nu conţine nici măcar o dată cuvântul „comunism“

Primul lucrul care a trezit reacţii împotriva acestei legi a fost faptul că ea ***nu condamnă comunismul***, alături de celelalte doctrine incriminate - fascism şi legionarism. Comunismul a căzut în România în urma unei Revoluţii sângeroase, şeful statului comunist fiind condamnat la moarte şi executat sub acuzaţia de ***„genocid“***, iar acest fapt este menţionat explicit în actuala lege! Să înţelegem din această observaţie că autorii acestei legi consideră legitim comunismul, din moment ce acest cuvânt nu figurează niciodată în Legea 217/2015, iar sentinţele date în timpul comunismului reprezintă baza juridică a sancţiunilor propuse?

Andrei Pleşu a sintetizat foarte corect această lipsă a legii: ***„Un fapt e cert: dacă e nevoie de condamnarea fascismului, e inadmisibil să nu vorbim, în textul legii cu pricina, şi despre sângeroasa catastrofă simetrică, aceea a comunismului“***. Pleşu a taxat şi formularea lui Andrei Muraru, alt consilier al preşedintelui Iohannis, pe care a numit-o cu blândeţe *„un comentariu neinspirat“*, în care acesta spunea: *„Păi, Ceauşescu a fost încadrat (la fel ca, de pildă, unii membri ai guvernului Antonescu) la rubrica „genocid“! Care va să zică e o ţintă proeminentă a legii!“*. Reacţia lui Andrei Pleşu merită, de asemenea, adusă în prim-plan: *„Să nu uităm că procesul lui Ceauşescu a fost calificat drept neîntemeiat juridic. Dar procesele orchestrate de „tribunalele populare“ din anii 40-50 erau?“*.

Şi, într-adevăr, aceasta este marea problemă a acestei legi, că permite presupuneri de genul celei formulate de Andrei Muraru (care a fost - culmea! - director al Institutului de cercetare a crimelor comunismului), ceea ce, ca principiu, anulează din start orice lege! Şi un copil de grădiniţă ştie că un principiu de drept spune clar: ceea ce legea nu interzice, este permis, deci exprimările de genul celei formulate de Muraru nu pot duce decât la demisia sa urgentă, pentru că tocmai acest personaj trebuia să-i atragă atenţia preşedintelui că nu e bine să promulge această lege aberantă.

Dar, adevăratul motiv pentru care această lege nu conţine cuvântul ***comunism*** este acela că reprezentantul Institutului Elie Wiesel, care a contribuit decisiv la redactarea acestei legi, este Alexandru Florian, fiul unuia dintre cei mai odioşi propagandişti ai comunismului,

Radu Florian! Şi, ca atâţia alţi fii de nomenclaturişti, ar face orice pentru ca nimeni să nu aducă vorba despre originile educaţiei sale comuniste.

Răutatea cu care acest Alexandru Florian vorbeşte despre Mircea Vulcănescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, Constantin Noica sau Petre Ţuţea te face să crezi că dumnealui urăşte din rărunchi cultura românească şi este total complice la tăcerea intelectualilor care, cu excepţia lui Andrei Pleşu, acum tac de parcă ar sta cineva cu pistolul la tâmpla lor!

Alexandru Florian vrea execuţia publică a marilor intelectuali, dar îşi apără tatăl stalinist

Cine crede însă că directorul Institutului Elie Wiesel, Alexandru Florian, este exponentul unei moralităţi totale se înşală, căci, în timp ce pune la zid tot grupul de mari intelectuali români din perioada interbelică, atunci cînd vine vorba de tatăl său, stalinistul Radu Florian, îl apără în faţa celor care l-au criticat!

În nr. 226 din iunie 2014 al revistei *Observator cultural*, Alexandru Florian a scris un articol imens, în care, practic, încearcă lamentabil să-l prezinte pe tatăl său, propagandistul stalinist Radu Florian, ca pe un mare disident anticomunist! În acelaşi timp, îi pune la punct pe Gabriel Liiceanu, Andrei Pleşu, Vladimir Tismăneanu, Mircea Dinescu sau Mircea Mihăieş care *„îl denigrau numai pentru că a fost şi a rămas de stânga"*! Acest intransigent *„călău"* al lui Mircea Vulcănescu, Emil Cioran, Mircea Eliade, Constantin Noica sau Petre Ţuţea mărturiseşte în articol că aştepta de la opinia publică să-i ia apărarea tatălui său, deşi acum se revoltă când cineva ia apărarea marilor intelectuali români din perioada interbelică: *„Mărturisesc că, de câte ori aflam de vreuna dintre manifestările detractorilor săi, speram că, în numele solidarităţii de breaslă, al sincerităţii sau corectitudinii, se va găsi un fost student sau coleg care să dea o replică normală. Nu a fost să fie"*.

Deci, ***când e vorba de tatăl lui, criticii sînt detractori şi ar vrea o solidaritate de breaslă cu stalinistul, dar, când e vorba de cei mai mari intelectuali ai României, aceştia trebuie puşi la zid, iar cei care sunt solidari cu ei trebuie băgaţi la puşcărie***!

Dar să trecem în revistă o parte din „monitorizarea" făcută chiar de către Alexandru Florian în articolul citat:

- „Invitat la Serata muzicală a lui Iosif Sava, *Gabriel Liiceanu*, nemulţumit de faptul că sub îndrumarea lui Radu Florian se editase *„Ideea care ucide", o antologie de articole legionaroide din presa interbelică semnate Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran, Radu Gyr, Petre Ţutea* ş.a., punea sentinţa: „La Facultatea de filozofie, prin anii 60, era un profesor de socialism ştiinţific, Radu Florian, care acum conduce un institut de politologie... (care) scoate o revistă sau o colecţie (!) care se numeşte „Idei care ucid"... ***Cine face asta? Radu Florian era cel care ne învăţa pe noi despre «etapa violentă» şi «etapa paşnică» a luptei de clasă.*** Prin minţile noastre de copii de 18-19 ani, el făcea să treacă «idei care ucid» şi care efectiv ucideau. *E chemat un asemenea om să publice textele care au ucis de partea cealaltă?* Nu cred".

- „Într-o emisiune TV, la începutul anului 1997, ***Vladimir Tismăneanu*** se arată şi el sincer îngrijorat de faptul ***că statul cheltuieşte bani de la buget pentru a ţine în funcţie, la un institut academic, un director ce editează o revistă deschisă valorilor stângii democrate***. El propunea mesianic, probabil în numele libertăţii de exprimare, ca astfel de oameni să facă institute private, pentru a-şi mediatiza ideile sau concepţiile".

- „În noiembrie 2003, *România literară* publică un articol semnat ***Mircea Mihăieş***, în care autorul spune, de o manieră categorică, fără să mă cunoască, că ***sunt „fiul unuia dintre cele mai sinistre personaje din aparatul filozofiei de partid bolşevic***".

- „La sfârşitul discuţiilor (de la CNSAS), ***Mircea Dinescu*** declara presei: „El *(Radu Florian)* considera că a făcut doar lucruri bune, că s-a ocupat mai mult de Învăţământ şi

Sănătate şi, ***în opinia lui, Securitatea nu a făcut ceva rău după 1965***".

Alexandru Florian face referire în acel articol la dosarul de urmărire al tatălui său de către Securitate şi face o sinteză corectă, însă concluzia pe care o trage este halucinantă: *„A fost considerat un potenţial analist politic ce ar putea furniza informaţii dincolo de Cortina de Fier.* ***A trecut rând pe rând drept evreu complotist, marxist liberal şi tendenţios, gata de un complot antiromânesc*** *pus la cale cu sprijinul Occidentului. Şi asta numai pentru că a vrut să gîndească singur"*!

Adăugăm aici o caracterizare a lui Radu Florian, făcută de Vladimir Tismăneanu pe site-ul *Contributors.ro*, care, fiind şi el evreu, nu poate fi bănuit de vreo nuanţă de antisemitism: *„Ion Ianoşi găseşte alibiuri pentru un Radu Florian, ideolog al PCR specializat în discursul de tip «eurocomunist».* ***Ce materie predă Radu Florian la Facultatea de Filosofie? Din câte ştiu (şi ştiu bine), era vorba de socialism ştiinţific.*** *Că nu repeta stupid lozincile oficiale, e adevărat.* ***Radu Florian era un apologet al fundamentelor bolşevismului****, nu trebuia să cânte osanale conjuncturale.* ***El era un zelot pe lungă durată****, cum s-a văzut şi după 1989"*.

Câtă ipocrizie! Când e vorba de tatăl lui, Alexandru Florian scrie că instituţiile statului comunist au greşit, dar când e vorba de sentinţele judecătoreşti ale aceloraşi instituţii de stat faţă de marii intelectuali, acestea sunt bune şi, conform legii pe care Florian a promovat-o alături de cei trei senatori inconştienţi, ele trebuie să fie baza interzicerilor, a scoaterii din manuale, din planul de edituri şi chiar din viaţa publică! Pe deasupra, în baza aceloraşi sentinţe date de justiţia stalinistă, oricine scrie pozitiv despre Noica, Cioran, Eliade, Vulcănescu trebuie băgat la puşcărie!

Şi acestui personaj lamentabil ni se impune prin Legea 217/2015 să-i ascultăm peroraţiile, ca şi cum în gura lui ar sta toată înţelepciunea lumii?

Alexandru Florian, în acelaşi articol, îl cita pe tatăl lui care, la rândul său, îl cita pe Hegel: ***„Ceea ce în genere pune în mişcare lumea este contradicţia"***! Şi atunci, de ce nu manifestă aceeaşi înţelegere şi faţă de marii intelectuali români pe care-i vrea scoşi din spaţiul public, aşa cum face cu stalinistul său tată? Sau contradicţia hegeliană este bună numai pentru a-i spăla păcatele tatălui său?

Legea Antonescu-Iohannis îngrădeşte libertatea exprimării libere a opiniilor

Să vedem însă care sunt, pe fond, aberaţiile acestei legi. Două articole duc la ***îngrădirea libertăţii de expresie***, încălcând unul dintre drepturile fundamentale garantate atât de Constituţia României, cât şi de toate documentele europene ce rezidă din Carta Drepturilor Omului: libertatea conştinţei.

Iată textul: art. 29 din Constituţia noastră:

Alin. 1 al art. 29 al Constituţiei nu lasă loc de interpretări: ***„Libertatea gândirii şi a opiniilor nu poate fi îngrădită SUB NICIO FORMĂ"***; iar ***al. 2*** al aceluiaşi articol GARANTEAZĂ această libertate a conştiinţei. Mai mult chiar, la ***al. 1*** se precizează că ***NIMENI NU POATE FI CONSTRÂNS SĂ ADOPTE O OPINIE CONTRARĂ CONVINGERILOR SALE***.

În ciuda acestor prevederi constituţionale foarte clare, Legea Antonescu-Iohannis ***interzice oricărui cetăţean să judece cu mintea lui evenimente consemnate în unele hotărâri judecătoreşti din perioada stalinistă***, chiar dacă istoria a condamnat acea perioadă neagră, definită ca adevăratul genocid împotriva poporului român!

Această lege, după cum se vede, este un atac la libera exprimare, căci presupune că ***orice referire*** la vreuna dintre persoanele care au fost acuzate de genocid, crime de război poate fi considerată ca infracţiune, deşi în sentinţele tribunalelor populare din perioada stalinistă întâlnim nenumărate cazuri de condamnări care ulterior s-au dovedit a fi false, cum este aceea a lui Nechifor Crainic! În sentinţă se invoca infracţiunea de *„crimă de război"*, sentinţa fiind ulterior anulată.

De asemenea, legea interzice promovarea ideilor *„fasciste, legionare sau xenofobe"*, însă nu ne spune care sunt aceste idei şi ce organism stabileşte dacă o anumită idee se încadrează în tiparele textului de lege! În acest fel se deschide uşa către posibile abuzuri, căci oricine poate să facă la fel ca în perioada stalinistă, acuzându-şi vecinii sau cunoştinţele că ar avea simpatii fasciste sau legionare, doar pentru că, de exemplu, ar spune că vrea o Românie care să strălucească ca soarele de pe cer sau, pur şi simplu, fără să dea vreun exemplu!

Sigur că numai un dezaxat mintal ar fi de acord cu promovarea unor ideologii fasciste, criminale, însă faptele la care s-ar deda un asemenea personaj îşi găsesc sancţiunile în Codul Penal! De ce mai era nevoie de încă o lege, destul de ambiguă, care să facă referire la astfel de chestiuni, mai ales că acest act normativ lasă loc unor interpretări abuzive?

Totul pare a se lămuri în ***art. 6, al. a*** al acestei legi, articol reprodus mai sus, în care se spune că ***„negarea, contestarea, aprobarea, justificarea sau minimalizarea în mod evident"*** a Holocaustului ori a efectelor acestuia poate duce la condamnarea cuiva până la trei ani de închisoare! Din punct de vedere juridic, un asemenea articol este inaplicabil, căci, potrivit ***Constituţiei*** şi ***Cartei Universale a Drepturilor Omului***, nimeni nu poate fi acuzat pentru opiniile sale, ci pentru faptele săvârşite! Ca să nu mai spunem că acea sintagmă ***„minimalizarea în mod evident"*** este atât de evazivă, încât orice opinie poate fi încadrată în acest „concept" arbitrar! Ce poate să însemne ***„minimalizare"*** şi mai ales ***„în mod evident"***, dacă nu după ***„bunul plac"*** al cuiva?

Între toate articolele Legii 217/2015 este unul care reprezintă un adevărat pericol la adresa democraţiei! Este vorba despre ***art. 2, al. a***, în care se defineşte ***„organizaţia cu caracter fascist"***, legiuitorul scriind că din această categorie ar face parte ***„orice grup format din trei sau mai multe persoane"***! Iar acestea sunt condamnate nu numai pentru că ar promova ideile fasciste, ci şi pentru ***„recurgerea la violenţă pentru schimbarea ordinii constituţionale sau a instituţiilor democratice"***!

Se vede cu ochiul liber că, sub incidenţa acestui articol, se încadrează perfect şi Revoluţia din decembrie 1989, precum şi orice miting, grevă sau protest! Lipsa de rigoare a acestor formulări nu face altceva decât să permită abuzul.

Dar consecinţa cea mai gravă a acestei legi este faptul că, potrivit **art. 2, al. c**, ea legitimează sentinţele judecătoreşti din perioada stalinistă pe care, în aceşti 25 de ani, excepţionalul serial ***„Memorialul durerii"*** le-a prezentat ca fiind abuzive, ducând la distrugerea intelectualităţii româneşti, generând consecinţe ireparabile asupra identităţii noastre naţionale!

Trebuie remarcat că, în timp ce se dădeau aceste sentinţe judecătoreşti, Radu Florian, tatăl lui Alexandru Florian, iniţiatorul acestei legi, preda, încă din 1949, socialismul ştiinţific, făcînd acest lucru fără întrerupere până în 1989!

Deci, *„orice persoană condamnată definitiv de către o instanţă judecătorească română ori străină sau prin orice hotărâre recunoscută în România potrivit legii"* pentru crime de război sau genocid este considerată de această lege VINOVATĂ!

În multe dintre sentinţele din anii 50, acuzaţiile erau de crimă de război sau uneltire contra statului, ori, după cum am văzut în ***art. 2 lit. a***, şi schimbarea ordinii constituţionale este considerată acţiune de tip fascist! În lipsa unor definiţii clare a termenilor, care să nu lase loc interpretărilor excesive, Corneliu Coposu şi toţi deţinuţii politici pot fi încadraţi între persoanele vizate de lege şi deci excluse din orice discuţie publică!

Ştie, însă, legiuitorul acestei legi pentru ce a fost condamnat tot lotul Noica? Ce are atât de periculos între coperţile ei cartea *„Povestiri despre om"* a lui Noica, eseu care este, de fapt, o carte despre *„Fenomenologia spiritului"* a lui Hegel şi care a fost proba condamnării întregului lot Noica, astfel încât acei intelectuali să fie puşi la zid şi după căderea comunismului?

Tipul de gîndire promovat de Alexandru Florian poate genera antisemitism

Oricine poate constata că, în România, nu există nici cel mai mic pericol pentru constituirea unor reale organizaţii de tip fascist sau ca doctrina hitleristă să câştige teren. Cu toate acestea, o lege de felul acesteia promovate de Alexandru Florian, în cârdăşie cu Crin Antonescu, Andrei Gerea şi George Scutaru, poate să provoace naşterea unui antisemitism ce ar putea deveni necontrolabil.

Este acelaşi efect ca într-o ceartă dintre doi prieteni, în care este de ajuns ca unul să-l înjure pe celălalt de mamă, pentru a se ajunge la crimă!

A-i pune astăzi la zid pe Mircea Eliade, Constantin Noica, Emil Cioran, Petre Ţuţea sau Mircea Vulcănescu poate fi mai mult decât o înjurătură de mamă, iar reacţia oricărui om întreg la minte este să se întrebe ce se ascunde, de fapt, în spatele unei asemenea campanii total neproductive? Mai ales când îl auzi pe un Alexandru Florian care spune că orice carte a acestor mari scriitori şi filosofi români poate să fie editată doar cu o etichetă pe care să scrie *„scriitori fascişti"*!

Înainte de orice discuţie, ar trebui să ne întrebăm dacă o asemenea lege există în Germania, Franţa sau SUA şi vom constata că acolo nici nu s-ar putea deschide o asemenea dezbatere, darămite să se legifereze un asemenea document absurd, căci oamenii ănătoşi la cap nu au nevoie de o lege pentru a condamna Holocaustul, crimele petrecute în lagărele naziste la adresa atâtor sute de mii de evrei fiind puse la zid în orice ţară civilizată.

Dar această lege nu are nimic de-a face cu Holocaustul, chiar dacă acesta este subiectul ei aparent, ci doar o formă prin care Holocaustul să devină pretext pentru parvenirea unor cetăţeni evrei neputincioşi să iasă la suprafaţă prin alte calităţi!

Poate părea dură formularea noastră, însă, văzînd zelul cu care unii îşi construiesc „opera" pe seama victimelor Holocaustului, nu putem să nu constatăm că tema aceasta dureroasă este exploatată de nişte impostori şi transformată într-o afacere personală profitabilă! Altfel, ce legătură are acest Alexandru Florian cu Holocaustul sau genocidul, când chiar tatăl său a susţinut ideologic genocidul comunist şi pe Nicolae Ceauşescu, cel condamnat de o instanţă română pentru acest fapt?

În lumea civilizată se discută şi se cercetează atent Holocaustul, uneori contestând mărturiile unor victime ale acestui flagel criminal. Însuşi **Elie Wiesel**, laureat al Premiului Nobel pentru Pace, este în centrul unor cercetări de acest fel, fiindu-i contestată chiar prezenţa în lagărele de la Auschwitz şi Buchenwald! Acest subiect de cercetare nu ne-a interesat niciodată, considerând că domnul Elie Wiesel însuşi este cel în măsură să lămurească toate semnele de întrebare puse asupra domniei sale, din moment ce beneficiază de susţinerea preşedintelui american Barack Obama sau al cancelarei germane Angela Merkel, iar notorietatea sa uriaşă îi permite să-şi facă cunoscute opiniile în orice publicaţie de pe planetă.

Totuşi, în faţa unei legi atât de periculoase, ne întrebăm cum a fost posibilă aprobarea ei în Parlament şi promulgarea de către preşedintele Iohannis, din moment ce ea poate duce la trimiterea unor oameni în puşcărie doar pentru că Alexandru Florian ar spune că sunt simpatizanţi ai legionarilor?

Holocaustul, ca orice alt eveniment din istorie, este un subiect de cercetare şi, ca orice altă cercetare, poate să nască diverse controverse. Legea 217/2015, practic, interzice astfel de cercetări dacă ele nu consacră ce vrea Alexandru Florian! Şi atunci îl întrebăm: cum se caracterizează opinia evreului **Samuel Jakubowits**, supravieţuitor din lagărul de la Buchenwald, care crede că acel **Lázár Wiesel**, născut la 4 octombrie 1928, cu care a împărţit camera în lagăr, nu este acelaşi cu **Elie Wiesel**, despre care ştim că este născut în 20 octombrie 1928? Iată fotografia care a născut numeroase controverse în presa occidentală, în care cei doi apar la doar câţiva metri distanţă în spaţiul acela inuman din lagărul de la Buchenwald.

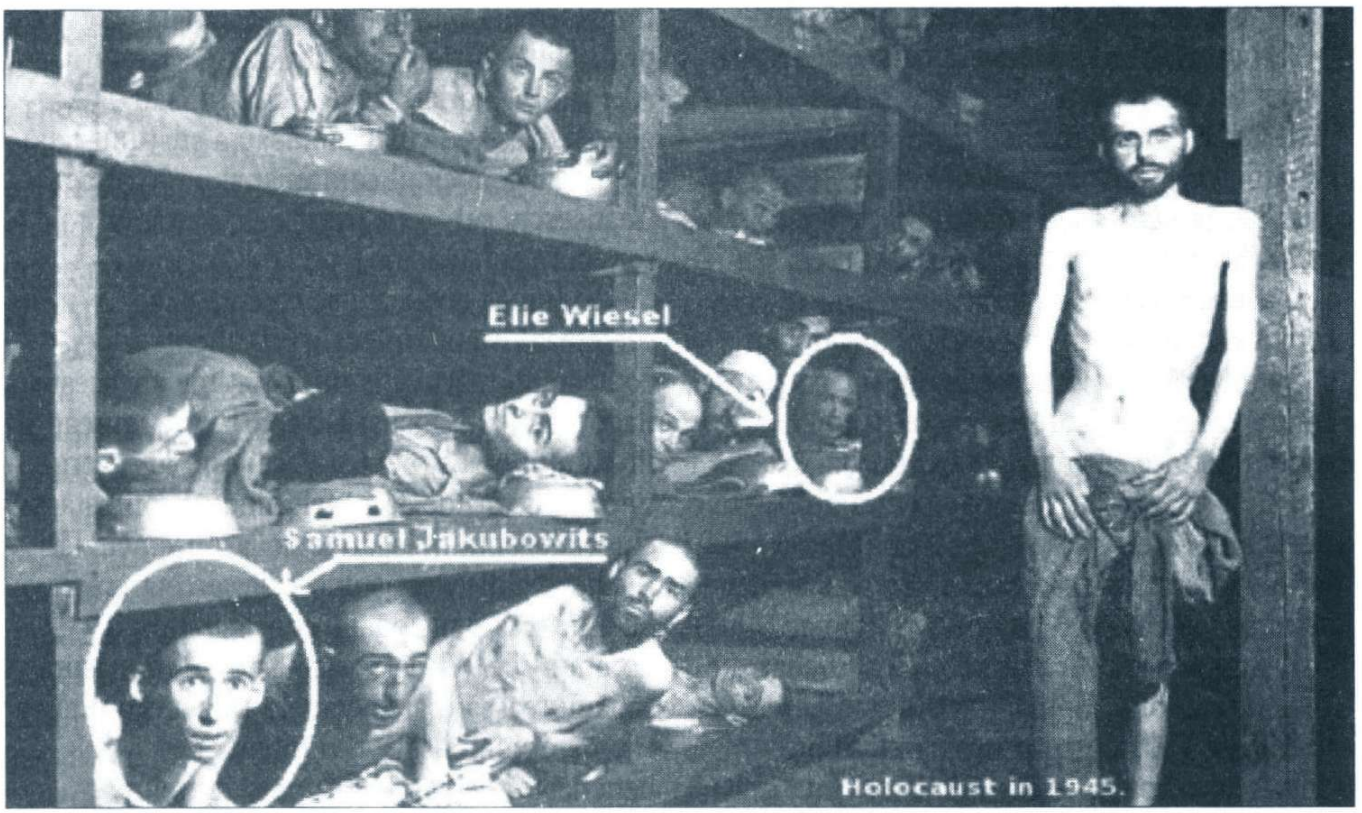

Şi iată şi documentul din care aflăm că şi Samuel Jakubowits era tot din Maramureş şi avea nr. matricol A 5763:

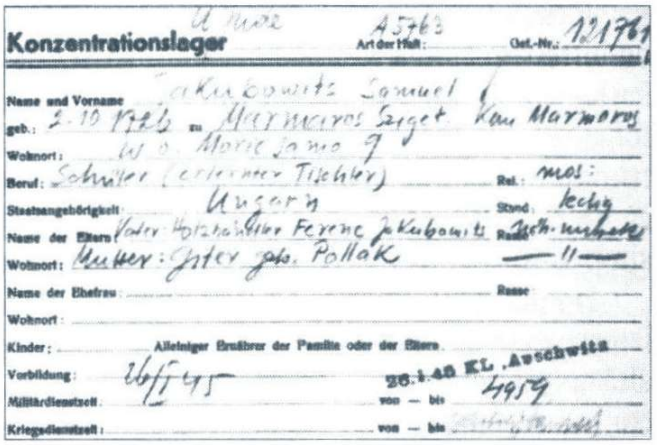
Konzentrationslager

A 5763

Name und Vorname: Jakubowits Samuel

geb.: 2.10 1926 zu Marmaros Sziget Kom. Marmaros

Wohnort: [illegible]

Beruf: Schüler (Zeichner Tischler) Rel.: mos:

Staatsangehörigkeit: Ungarn Stand: ledig

Name der Eltern: Vater Holzhändler Ferenc Jakubowits Rel.: mos. [illegible]

Wohnort: Mutter: Ester geb. Pollak

Name der Ehefrau: Rasse:

Wohnort:

Kinder: Alleiniger Ernährer der Familie oder der Eltern:

Vorbildung: 4 Kl. Gymn.

Militärdienstzeit: von – bis

Kriegsdienstzeit: von – bis

26.1.45 KL. Auschwitz 4959

Acest Samuel Jakubowits s-a întâlnit în urmă cu câţiva ani cu Elie Wiesel chiar în lagărul Buchenwald şi spune că Elie Wiesel nu este acelaşi cu acel Lázár Wiesel alături de care apare în fotografie!

Samuel Jakubowits mai vorbeşte şi despre faptul că, în fotografiile de acum (v. supra) ale lui Elie Wiesel, pe mâna lui nu apare tatuajul specific deţinuţilor din lagărele de concentrare! De altfel, după dezvăluirile lui Jakubowits, în presa internaţională au apărut multe articole în care s-a pus întrebarea: ***„Where is the tattoo, mr. Wiesel?“.*** Iată una dintre fotografiile prezentate ca exemplificare într-un articol apărut acum câţiva ani.

Nu am deschis acest subiect pentru a-l lămuri, ci pentru a demonstra că nimic specific cercetării nu este considerat în lume ca fiind interzis, nici măcar un astfel de subiect extrem de delicat care vizează una dintre cele mai cunoscute persoane despre care s-a spus că este supravieţuitor al Holocaustului! În mod cert, Elie Wiesel are explicaţii faţă de astfel de aserţiuni şi numai o cercetare corectă, ştiinţifică poate lămuri semnele de întrebare puse de unii contestatari. Nu are rost să mai reproducem aici opinile unor evrei despre Elie

Wiesel, care-l consideră - cu scuzele de rigoare - un *„impostor"*, care ar fi transformat Holocaustul într-o afacere personală! Însă aceste opinii există şi nimeni, în Franţa, Germania sau SUA, nu a fost băgat în puşcărie, pentru că le-a publicat în vreo revistă.

Nu în România au apărut astfel de articole şi nu la noi s-a încumetat cineva să facă astfel de anchete, ci în ţări unde libertatea de expresie este garantată şi respectată. De aceea, repetăm întrebarea: a îndrăznit cineva să propună o astfel de lege în acele ţări? Ori, la noi, simpla părere că Noica este cel mai mare filosof român, alături de Blaga, te poate băga în puşcărie! Vă daţi seama ce ni s-ar întâmpla nouă dacă, bazându-ne pe mărturia lui Jakubowits, am nega faptul că Elie Wiesel a fost deţinutul din fotografia făcută în lagărul de la Buchenwald?

Având în faţă toate aceste argumente, ar fi cazul ca, la iniţiativa cuiva, Curtea Constituţională să fie sesizată, pentru ca această lege neconstituţională să fie abrogată, căci aduce atingere gravă libertăţilor de expresie garantate de Constituţie!

Altfel, nimeni să nu se mai mire dacă, abia odată cu aplicarea ei, se va naşte un val antisemit pe care acum nu-l poate sesiza nimeni în spaţiul public de la noi.

Căci n-o să fie românii atât de tâmpiţi, încât să arunce în foc cărţile lui Eliade, Noica sau Cioran şi o să citească maculatura lui Alexandru Florian sau a bolşevicului său tată, Radu Florian, profesor de socialism între 1949-1989!

P.S.

Numai cuvinte de laudă pentru fosta noastră colegă Oana Stănciulescu (de la *Evenimentul zilei* din perioadele sale bune) pentru atitudinea din dialogul de acum câteva săptămâni cu Alexandru Florian, de la *Realitatea TV*.

ION SPÂNU
Sursa: Cotidianul

Datorită Legii 217/2015

Stalin a înviat din morţi „cu moartea pre moarte călcând"

Interviul cu criticul literar Alex Ştefănescu

Legea 217/2015, care interzice opiniile pozitive legate de personalităţi din România ce au fost acuzate de simpatii legionare, stârneşte reacţii în rândul intelectualilor români. Criticul literar Alex Ştefănescu ne-a oferit o scurtă prezentare a „calităţilor" legii respective.

- Domnule Alex Ştefănescu, cum vi se pare legea aceasta proaspăt promulgată, ce interzice opinii pozitive legate de personalităţi din România care au fost considerate la un moment dat simpatizante ale Mişcării Legionare?

- Ceea ce s-a votat în Parlament ca lege nu este lege. Este un text propagandistic, ridicol şi compromiţător din punct de vedere intelectual şi grotesc-înspăimântător din punct de vedere juridic. Pedepsele prevăzute sunt clare - de la trei luni, la trei ani închisoare -, dar faptele care urmează să fie pedepsite sunt descrise vag, astfel încât oricine, chiar şi cineva cu desăvârşire inocent, poate fi acuzat de săvârşirea lor.

În viziunea lui Alexandru Florian, directorul Institutului „Elie Wiesel", tribunalele care judecă asemenea cazuri trebuie

să consulte Institutul Elie Wiesel - adică pe Alexandru Florian - ca să stabilească vinovăţia unui inculpat.

Dacă eu, de exemplu, la o petrecere, la vederea unui prieten, ridic mâna dreaptă, Alexandru Florian va decide dacă acest gest trebuie considerat un salut fascist sau o exprimare spontană a entuziasmului faţă de apariţia unui prieten.

- Aveţi în minte câteva nume de mari români care ar putea fi cenzuraţi de legea aceasta şi pentru care aţi putea intra la puşcărie?

- Dacă eu scriu în Istoria literaturii române despre Petre Ţuţea şi Mircea Eliade, despre Emil Cioran şi Constantin Noica, despre Mircea Vulcănescu şi Radu Gyr, evidenţiind valoarea excepţională a operei lor, Alexandru Florian va decide dacă am practicat cultul unor fascişti sau criminali de război şi dacă trebuie să fiu condamnat la închisoare.

- Se aseamănă cu legile comuniste această lege?

- Da, se aseamănă. Mă miră că această lege (vizând, printre alţii, mari scriitori români) este susţinută tocmai de Alexandru Florian, care se exprimă greoi în limba română, în condiţiile în care tatăl lui, Radu Florian, a folosit o viaţă întreagă limba de lemn a marxism-leninismului.

- Ce le spuneţi acelora care vă vor cataloga drept fascist, antisemit, pe motiv că nu sunteţi de acord cu această lege?

- Nu m-aş apăra, pentru că trebuie să ai IQ-ul foarte scăzut, ca să-l consideri pe un om ca mine fascist, antisemit etc. Le-aş spune că aşa-zisa „lege" are şi alte „calităţi":

1. Este antidemocratică, pentru că limitează libertatea de exprimare şi pentru că pedepseşte anumite opinii cu închisoarea, făcând imposibilă o discuţie firească (n-ar fi exclus ca, din cauza ei, să ajungem să vorbim în şoaptă, aşa cum făceam pe vremea comunismului).

2. Este asimetrică, incriminând fascismul şi trecând sub tăcere comunismul (deşi s-a stabilit de multă vreme că ambele regimuri politice au fost dezastruoase pentru omenire, iar Parlamentul României a adoptat o declaraţie oficială care denunţă caracterul „ilegitim şi criminal" al regimului comunist).

3. Culpabilizează categorii întregi de oameni (de exemplu, pe toţi membrii unor organizaţii legionare), eludând caracterul individual al răspunderii în faţa legii. Tocmai din cauza unui asemenea mod de gândire primitiv au avut de suferit evreii în timpul fascismului.

4. Este dogmatică, străină de spiritul ştiinţific, întrucât pleacă de la premisa că anumite concluzii privind perioada dintre cele două războaie mondiale au valoarea unor adevăruri absolute, imuabile, că nimeni nu mai are dreptul să cerceteze şi să regândească pe cont propriu istoria.

5. Este sfidătoare, considerând corecte verdictele date de tribunalele comuniste care au dus la întemniţarea a două milioane de cetăţeni români (dintre care 200 000 au murit în închisori, supuşi unui regim de exterminare).

„Sunt grupuri de neo-legionari!"

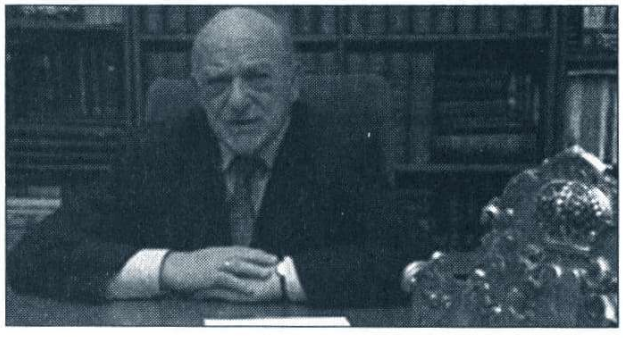

Deputatul Aurel Vainer afirmă că cei care se opun Legii nr. 217/2015, care pune semnul egalităţii între fascism şi „Mişcarea Legionară", sunt „neo-legionari".

Într-un comunicat de presă dat publicităţii, preşedintele Federaţiei Comunităţilor Evreieşti din România afirmă: „Menirea de fond a legii este de a contribui la apărarea democraţiei în faţa celor care se folosesc de democraţie, pentru a încerca să o distrugă. Campania virulentă desfăşurată de grupuri neo-legionare după promulgarea legii arată că problema există şi că statul român trebuia să-şi creeze instrumentele legale pentru a o gestiona".

- Şi vreau să vă mai rog ceva:
Transmiteţi-le un mesaj parlamentarilor care au făcut posibilă apariţia acestei aberaţii, unii propunând-o (de la PNL), alţii votând-o (de la toate partidele).

- Prin modul cum este concepută, ca un instrument de persecutare a oricui pentru orice, această lege este stalinistă. Datorită ei, Stalin a înviat din morţi cu moartea pre moarte călcând. Cei care au elaborat-o, ca şi cei care au votat-o sunt infinit vinovaţi faţă de ţara în care trăiesc.

A consemnat Alex Cautiş
Sursa: Christian Căpinaru

Ce idei legionare sunt interzise şi de ce?

M-am referit pînă acum la efectul legii 217/2015 asupra încercărilor de condamnare a autorilor genocidului comunist şi a celor care au împiedicat pedepsirea vinovaţilor după 1989 - protejând moştenitorii criminalilor care s-au îmbogăţit din pradă. Conex, am vorbit de efectul asupra încercărilor de recunoaştere şi reparare (măcar morală) a daunelor cauzate victimelor (sau eroilor înfruntării ocupantului sovietic). De faptul că pedepsirea „antisemiţilor", „naziştilor", „fasciştilor", „legionarilor" s-a făcut deja prin genocid juridic şi deci ni se impune azi să criminalizăm pe cei care îşi declară simpatia pentru nişte români vinovaţi (în majoritate zdrobitoare...) doar de patriotism activ/jertfelnic.

Am semnalat că legea încalcă flagrant Constituţia nu numai la nivelul individual al libertăţii de opinie, exprimare şi asociere, dar şi la acela colectiv al independenţei României democratice - condiţie incompatibilă cu dictarea legilor din afara cetăţii.

Pentru a nu periclita numitorul comun al revoltei faţă de încălcarea drepturilor cetăţeneşti şi interesului naţional, am lăsat deoparte până acum latura politică a problemei, potenţial generatoare de polemici.

Dar, ca să nu creadă adepţii prezentului fără adâncime că această dezbatere nu-i priveşte, trebuie abordată şi această latură, fără timidităţi impuse de corectitudinea politică pe cale de a depăşi în eficienţă teroarea practicată de regimul comunist.

Este important să cercetăm care idei, atitudini şi fapte ar putea fi reprimate în numele acestei legi, prin etichetarea lor ca „fasciste" sau „legionare" - ca să intuim un foarte posibil scop secund al legii, pe lângă acela de a impune agenda condamnării Holocaustului în dauna aceleia a pedepsirii genocidului comunist.

Aparenţa obsesiilor faţă de trecut camuflează agenda care ne vizează frontal prezentul şi viitorul. Pericolul real pentru alianţa răpitorilor ţării noastre este să adoptăm atitudini neconvenabile faţă de cotropitorii externi, combinaţi cu uzurpatorii interni ai statului român.

Sesizînd riscul ca naţionalismul să determine rezistenţă faţă de procesul colonizării devastatoare a României, inginerii coştiinţelor masei încearcă să ne intimideze, delegitimând/paralizând etosul naţional, instinctul comunitar, reflexul anticorpic.

Umbra legionarilor e doar o ţintă aparentă - adevăratul scop este combaterea acelor idei care ar putea deranja ocupaţia actuală a României, în numele faptului că sunt similare cu concepţii care au dus la tragedii - în interbelic.

Ca să revelăm această manevră a legiuitorilor, să pornim de la extrase din textul legii:

„(...) Art.2. () prezenta ordonanţă de urgenţă reglementează interzicerea organizaţiilor, simbolurilor şi faptelor cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob (...) Art.3 a) prin organizaţie cu caracter fascist, legionar, rasist sau xenofob se înţelege orice grup format din trei sau mai multe persoane, care îşi desfăşoară activitatea temporar sau permanent, în

scopul promovării ideilor, concepţiilor sau doctrinelor fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe, precum ura şi violenţa pe motive etnice, rasiale sau religioase, superioritatea unor rase şi inferioritatea altora, antisemitismul, incitarea la xenofobie, recurgerea la violenţă pentru schimbarea ordinii constituţionale sau a instituţiilor democratice, naţionalismul extremist. (...) Art.5 () Şi fapta de a promova, în public, idei, concepţii sau doctrine fasciste, legionare, rasiste sau xenofobe, în sensul art. 2 lit. a), se pedepseşte cu închisoare de la 3 luni la 3 ani şi interzicerea unor drepturi. (...) Art.6 () (3) Săvârşirea faptelor prevăzute la alin. (1) şi (2) prin intermediul unui sistem informatic constituie infracţiune şi se pedepseşte cu închisoare de la 6 luni la 5 ani."

Atenţie maximă la fragmentul ***„... schimbarea ordinii constituţionale sau a instituţiilor democratice, naţionalismul extremist"***. E un fel de lapsus, care trădează plenar intenţiile liberticide. Nu e vorba deci numai de combaterea xenofobiei şi urii etnice - obiectiv umanitar care ar fi de înţeles (deşi nu cu forcepsul trebuie apărat). Ci de cuminţirea plebei din colonie, ca şi cum lanţurile normelor existente nu ajungeau.

Dacă ne vom opune mafioţilor sau ocupanţilor care ne subjugă, satelizează, distrug sau umilesc vom dovedi eventual naţionalism extrem, prin trimitere la atitudinile similare ale legionarilor (manifestate într-un context istoric puţin înţeles de cei ce nu l-au studiat). Analogia cu prezentul putând fi considerată cum vrea de către fiecare, inclusiv de judecătorii care vor decide cine trebuie închis pentru un anume tip de fapte şi idei.

Să ne amintim deci câteva dintre ideile celor care sunt astăzi declaraţi în bloc criminali, împreună cu toate ideile lor, pentru că e foarte posibil ca de-abia unele dintre aceste idei să fie ţinta vie a promotorilor din umbră a legii:

1. Ideea că resursele ţării (pământul, în primul rând) nu trebuie să cadă în

„Nu vine cineva să ne spună pe cine să citim şi pe cine să păstrăm în istorie. Citiţi-l pe Goma, învăţaţi poeziile lui Radu Gyr"

***Preotul Calistrat Chifan**, de la Mânăstirea Vlădiceni, Iaşi, este binecunoscut pentru fermitatea cu care vorbeşte credincioşilor, acest lucru făcându-l foarte popular pe internet.*

Părintele nu s-a dezmin-ţit nici cu ocazia Prohodului Maicii Domnului, vorbind credincioşilor despre aşa-zisa Lege antilegionară. *Acesta le-a cerut enoriaşilor să ia atitudine şi să lupte pentru „ţară, neam, istorie şi popor".*

„Astăzi se doreşte să se demonstreze că românii care cred în Andronescu, Stăniloaie, Radu Gyr, Arsenie Papacioc, Iustin Pârvu şi în valorile lor sunt antisociali. Nu există aşa ceva. Avem vecini de orice fel, îi respectăm. Dar nu vine cineva să ne spună ce să citim şi pe cine să nu citim. În cine să credem şi în cine

Radu Gyr

să nu credem. Pe cine să aruncăm din istorie şi pe cine să păstrăm în istorie. Trebuie să fiţi vrednici mărturisitori, pentru că nu vor putea politicienii să bage în puşcărie 22 de milioane de români o dată, deoarece cred în poezia românească, în poezia închisorilor. Citiţi mărturiile lui Dumitru Bordeianu, Paul Goma, ale lui Iustin Pârvu, ale lui Arsenie Papacioc, ale lui Ogoranu, ale lui Marcel Petrişor. Veţi vedea că au luptat pentru libertatea ţării, nu ca să ucidă pe cineva. Trebuie să fim strâns uniţi în jurul corectitudinii şi omeniei. Trebuie să ne apărăm ţara, neamul, istoria şi poporul. Şi atunci Maica Domnului şi acoperământul ei vor rămâne peste noi. Dacă vom fi leneşi şi nepăsători şi ne vom mulţumi să privim la televizor, vom rămâne cu televizorul", a afirmat părintele Calistrat. ■

mâna străinilor şi că naţionalităţile conlocuitoare (îndeosebi cele venite de curând şi neasimilate) nu trebuie să domine viaţa socială, economică, culturală, politică. Aceasta fiind motivaţia principală a antisemitismului din epocă, legionarii declanşând un fel de război civil pentru această cauză. Şi l-au pierdut, cu mari pierderi pentru toate părţile beligerante.

Nu ştiu cât mai contează dacă le dăm sau nu (în vreo măsură) dreptate - pentru ce au gândit sau făcut atunci. Întrebarea actualizantă este: cui foloseşte azi ca ideologia naţionalistă să fie pusă la stâlpul infamiei (orice putând susţine că a devenit „extremistă"), ca „antisemitismul" să fie condamnat la Bucureşti în timp ce „antiromânismul" nu este (şi nici pomeneală să fie incriminat la Tel Aviv)?

2. Ideea că pătura politică a timpului era fatal coruptă, că lucra pentru interese proprii sau străine şi nu pentru cei pe care pretindea că-i reprezintă, deci că democraţia era o farsă.

Să presupunem că legionarii s-ar fi înşelat în evaluarea situaţiei din interbelic, că politicienii români cu care s-au războit atunci au fost nişte patrioţi, pe care legionarii nu i-au înţeles, încât i-au deranjat funest ctitorirea României Mari. Înseamnă asta că, pentru că a fost legionară, e veşnic greşită (azi, de exemplu?) ideea că democraţia/reprezentarea devine uşor farsă, că trebuie incriminată teza că politicienii capturează/uzurpă statul, pentru a controla eficace populaţia prinsă în capcană - în interesul păturii exploatatoare/profitoare?

3. Ideea că românii trebuie să fie sudaţi într-un stat organic, să definească un corp naţional coerent, sub polarizarea unui interes comun dominant, pentru a putea rezista disoluţiei şi cotropirii. Putem respinge această viziune ca gregară sau totalitară - mai ales dacă suntem adepţii libertăţii, alterităţii, nonconformismului (cum sunt eu, de exemplu). Dar interzicerea unei astfel de viziuni „integriste" nu poate decât conveni celor care ar dori dispariţia organismului românesc în magma „europeană" sau mondială. Culmea fiind că denunţăm „fascismul" într-o epocă în care dominaţia absolută a statelor asupra populaţiilor-victimă a devenit normă de civilizaţie...

4. Ideea că românul adevărat este obligatoriu creştin şi statul trebuie să susţină activ o credinţă de referinţă poate deranja pe aceia care vor să fie trataţi camaraderesţe de concetăţeni, indiferent de orientarea lor religioasă. Dar cine poate judeca - în contextul unei epoci rămase în urmă - aspiraţia la omogenitate metafizică a unui neam supus atâtor vicisitudini morale şi unei presiuni „progresiste" distrugătoare de identitate? Denunţarea „fundamentalismului creştin" de către cei care susţin „excepţionalismul evreiesc" fiind incongruentă şi dubioasă. Cine are interesul să stârnească antisemitism cenzurând cultul martirilor în bisericile în care românii îşi caută azi sensul/refugiul?

5. Ideea că marile cauze trebuie plătite cu sacrificii, că puterea trebuie înfruntată bărbăteşte, că eliberarea cere luptă, atunci când acţiunea antisistem se loveşte de aparatul juridico-represiv. Oricine poate deplânge/condamna ca inoportună/nocivă ridicarea legionarilor împotriva puternicilor vremii lor. Dar, dacă însăşi ideea de război contra uzurpatorilor statului, de mişcare de eliberare este pusă la stâlpul infamiei, atunci aşa-zisul reglaj al conturilor cu istoria are alt scop: criminalizarea revoltei faţă de mafiile care acaparează statul. Acesta este evident rostul pentru care în această lege este penalizată „recurgerea la violenţă pentru schimbarea ordinii constituţionale sau a instituţiilor democratice" - o atitudine pe care legionarii ar fi compromis-o în veci.

6. Ideea că România trebuie să se alăture imperiilor în ascensiune, aparent câştigătoare, aparent purtătoare a unor valori similare celor considerate benefice pentru noi. S-a dovedit deja cât a fost ea de perdantă - faţă de Germania lui Hitler sau URSS-ul lui Stalin. A incrimina azi acest tip de poziţie vasală ar însemna să nu ne mai gudurăm josnic pe lângă imperiul american - noul nostru stăpân vremelnic.

Cine vrea să prelungim capitularea din 1944, asumând în continuare, fără crâcnire propaganda învingătorilor noştri (până la pragul de a nu-i deranja, reproşându-le genocidul comunist) şi agenda lor imperialistă, trebuie să o lase mai moale cu aplecarea nazistă sau fascistă a legionarilor, zdrobiţi de un Antonescu - aliat cu Hitler şi apoi de un PMR/PCR - aliat cu Stalin.

7. Ideea muncii voluntare/patriotice, deşi grav compromise de regimul comunist, nu poate nici ea să fie incriminată - ca principial nocivă. Poate că e mai demn să munceşti un timp gratis decât să fii taxat sau inflat continuu. Pledoaria pentru disciplina excesivă ne poate irita, dar nu putem nega eficacitatea ei în gestiunea unor proiecte. Ca să nu mai vorbim de ideea cultivării muncii şi cinstei - drept criterii de promovare în societate, pe care aş vrea să văd cine o va declara vinovată.

Şi mai sunt multe „idei legionare", cum ar fi denunţarea individualismului, mercantilismului, speculei - care sunt manifest adecvate actualităţii - deci ar fi greu de justificat onorabil interzicerea lor.

8. În fine, „deasupra deasuprelor", să incriminăm poziţia consecventă a legionarilor faţă de comunism, plătită atât de scump? Nici pe acest subiect nu putem spune că au avut dreptate? Să dăm satisfacţie urmaşilor celor care i-au măcelărit pe legionari, pentru că au opus rezistenţă instalării comunismului? Pentru ce, pentru cine? Interesele pe care le putem presupune în spatele unei astfel de răsturnări a adevărului ne dau fiori.

Aşadar...

Păpuşarii lumii de azi încearcă să ne dicteze trecutul ca să nu scăpăm către un alt viitor. Cei care recomandă supuşilor să adere la ideologia stăpânilor pot fi presupuşi agenţi ai acestora.

Aş dori să ni se explice care sunt ideile legionare ce trebuie eradicate, încât să nu poată fi actualizate - pentru că sunt socialmente nocive (şi nu pentru că ar deveni arme contra sistemului care ne degradează patologic).

Explicitarea concepţiilor, ideilor şi faptelor incriminabile - ca legionare - este strict necesară nu numai pentru predictibilitatea juridică, ci şi pentru predictibilitate politică. Trebuie să ştim ce fel de concepţii, idei şi fapte doresc de la noi cei care au puterea să ne dicteze legile. Şi pentru a ne putea conforma precis şi pentru a ne putea opune precis.

IOAN ROŞCA

Sursa: activenews.ro

„Dacă voi veţi tăcea, pietrele vor vorbi"

Ziarul *Mesagerul de Neamţ* a transcris ce a avut de spus înaltul ierarh ortodox ***PS Ambrozie, Episcopul Giurgiului*** cu ocazia praznicului Schimbării la Faţă a Domnului. Iată câteva extrase din predica sa:

• „Să vorbim astăzi despre Doina şi Ion Aldea Teodorovici? Să vorbim astăzi despre Grigore Vieru?... Sau, poate, despre sfinţii închisorilor, care au fost condamnaţi zilele trecute. După ani şi zeci de ani de temniţă grea şi de reeducare la Piteşti, la Aiud, unde s-a ridicat un memorial la Râpa Robilor, la Balta Brăilei, la tăiat de stuf. (...)

• Ne dezbină astăzi străinii, pentru că nu mai avem oameni de conştiinţă şi de demnitate, cu frică de Dumnezeu şi cu dragoste faţă de poporul din care s-au zămislit.

Când am fost noi împotriva vreunui neam, împotriva vreunei etnii, împotriva vreunei religii? Când în cărţile noastre de slujbă vechi de la Putna... îmi arătau călugării aseară că ne rugăm (în rugăciunea lui Manase - n.n.) «Dumnezeului lui Avraam, lui Isaac şi lui Iacob

şi seminţiei celei drepte a lor».

• Când cărţile noastre de slujbă sunt pline de trimiteri la iudaism şi nu-l incriminează niciodată... Când am fost noi împotriva lipovenilor care au fugit în vremea lui Nikon şi s-au stabilit la gurile Dunării (...), a turcilor sau a tătarilor (din ţara noastră - n.n)?... Domnitorii noştri plăteau tribut la Înalta Poartă ca niciodată, dar NICIODATĂ să nu se ridice o moschee în ţară. Dar relaţiile erau atât de bune, încât, când domnitorii noştri mergeau la Înalta Poartă, nu erau îngenuncheaţi şi târâţi, cum vedem în filmele de mare audienţă făcute de turci astăzi, ci se duceau cu demnitate la Înalta Poartă. Dar niciodată nu ne-am vândut ţara. (...)

• E o mare povară să duci neamul pe umerii tăi, spunea părintele Iustin Pârvu. Pe unii îi lasă genunchii. Au lăsat şi pe unul, şi pe altul, s-au operat. Bine ar fi să nu ne lase mintea, cugetul nostru românesc. Nu se poate construi moschee în ţara voievozilor, a ighemonilor, pentru un popor atât de tolerant, atât de iubitor, atât de (filoxen), de iubitor de străini. Au moschee în Parcul Carol, este o foarte frumoasă moschee în Constanţa... Avem un Consiliu Consultativ al Cultelor, în care, prin rotaţie, cultele recunoscute au preşedinţia... (...) Avem prieteni de religie islamică, ne întâlnim cu ei... Şi, în treacăt fie spus, şi Ştefan cel Mare spunea: «Mai degrabă turbanul decât...» altceva... (...)

• Nu se poate să se scoată legi noaptea împotriva propriului popor. Nu se poate să se condamne intelectualitatea românească, (cei) care au pătimit atât de mult şi despre care Petre Ţuţea spunea că nu poate descrie atrocităţile petrecute în temniţele şi închisorile româneşti, când voiau să-i reeduce la Piteşti, când mureau şi îi îngropau în gropi comune, ca în vremea în care comunismul se instala în «Sfânta Rusie». Cum a păţit Sfânta Elisabeta Feodorovna, căsătorită cu prinţul Serghei. Nu putem să repetăm istoria pentru nişte epigoni, cum scria Eminescu. Până la urmă, la scara istoriei, ce rămâne după noi?

• Trebuie să pricepem vremurile pe care le trăim! Eu nu pot să accept, ca nepot de veteran de război - bunicul meu a luptat la Cotul Donului, a văzut români murind acolo şi eu am crescut pe genunchii lui - eu nu pot să accept că sunt nepot de bandit!

• Caraliii, torţionarii înşişi vedeau la un moment dat că, totuşi, sfinţii închisorilor sunt oameni educaţi, sunt oameni buni şi, la un moment dat, nu-i mai băteau.

Citiţi (despre) temniţele suferinţei! Cine condamnă astăzi Gulagurile, deportările de orice fel, în îndepărtata Siberie, unde copiii se jucau cu craniile părinţilor morţi, care n-aveau timp să putrezească... Sau cei deportaţi în Bărăgan, pe Vlaşca sau Teleorman. De lotul Arnăuţoiu, care se ascundeau în munţii Făgăraşului, de copiii care au rămas fără părinţi şi a căror minte a fost schimbată...

• Vedeti, iubiţi credincioşi, lucrurile acestea se repetă în istorie, ciclic, «roata vieţii, roată». În Balcanii despre care se spune că sunt «un butoi de pulbere», în Kosovo, în Serbia, cu care eram înrudiţi prin Sfântul Nicodim de la Tismana...

• Pe vremuri, domnitorii, ighemonii noştri,

pe vremea Postului mare, chemau arhiepiscopul la Curte şi se îmbrăcau în haine cernite, monahale. Ţineau pravila, ţineau postul. Şi Dumnezeu apăra ţara. Astăzi, cei care se joacă cu destinele acestei ţări pitoreşti vor fi condamnaţi la *damnatio memoriae* (ştergerea, dispariţia din istorie - *n.n.*)...

• Pământul ţării e sfânt, pentru că adăposteşte osemintele celor pe care nu mai pot să-i caute astăzi istorici ca Marius Oprea (pentru că nu li se mai dă voie). Cine mai are curaj să vorbească astăzi? Pentru că s-a dat lege care condamnă.

Noi nu vă îndemnăm la dezbinare, noi nu vă îndemnăm la ură, dar vă spunem din istorie ceva. (...) Dacă nu aveam un principe străin, din familia Hohenzollern, care să vină, să fie adus (în ţara noastră) într-un mod pe care-l cunoaşteţi, ca să nu fie oprit niciunde, nu am fi avut un rege precum Carol. Dacă, apoi, Carol, nu ar fi lăsat un nepot precum Ferdinand - «Nando» - soţul reginei Maria, nu am fi avut astăzi o ţară unită la 1918. Domnitori străini de neam, dar de cuget şi simţire românească...

V-aţi întrebat vreodată, citind cărţile reginei Maria – fiindcă e sărbătoarea Sfintei Maria astăzi - cât de greu i-a fost reginei Maria să-l convingă pe «Nando» să ia decizia corectă şi să părăsească dealul Cotrocenilor şi să fugă cu guvernul la Iasi, la jumătatea lui 1916, că au venit nemţii şi au ocupat Cotrocenii... Cât de greu i-a fost lui «Nando» să ia decizia să lupte... Cum am văzut la regii României, rând pe rând, ctitori de neam şi de ţară: au respectat credinţa poporului!

Poţi să fii străin de neam, dar nu poţi să fii străin de ţară! Poţi să fii de altă religie, dar nu poţi să promovezi o lege făcută noaptea, necitită, nestudiată, nedată la comisii de specialitate şi să nu consulţi o Biserică care se cheamă prin sintagma «Biserică naţională». Şi, dacă suntem «Biserică naţională», trebuie să fim consultaţi! Că niciodată Biserica n-a mers împotriva neamului! (...)

• Trebuie să avem demnitate! Trebuie să mărturisim, fiindcă strămoşii noştri se răscolesc în mormânt şi se va întampla cum s-a întamplat la Neamţ, unde «au explodat» caldarâmul şi

Lobby-ul evreiesc face presiuni asupra generalilor Armatei Române

Mircea Dogaru, istoric militar şi preşedinte al Sindicatului Cadrelor Militare Disponibilizate, sugerează că şefii organizaţiei B'nai Brith fac presiuni asupra unor ofiţeri ai Armatei Române, pentru ca aceştia să nu mai ceară contestarea Legii 217/2015.

„Dacă operează temerea externă că SCMD ar putea înfiinţa un partid al societăţii civile? Sau, dacă este vorba despre supărarea şefilor B'nai Brith? Care şefi au bunul obicei să convoace generalii armatei române la etajul VI al Camerei de Comerţ, prelucrându-i că, dacă vor să trăiască bine, să renunţe la contestarea Legii nr. 217/2015, admiţând că armata română şi Antonescu ar fi comis genocid peste genocid şi Holocaust în

al II-lea război mondial? Iar, dacă respectivii sunt patrioţi şi rezistă, îi calcă DNA-ul, inventându-le fraude de milioane de euro! Orice e posibil într-o ţară ai cărei locuitori, spălaţi pe creier de 35 de ani, îndopaţi cu lozinci şi etichete, având drept modele televizate curve siliconate şi gâinari, luptă la greu împotriva propriilor interese!", se arată într-o declaraţie postată pe site-ul oficial al SCMD.

B'nai Brith este o puternică organizaţie de lobby evreiesc, una dintre cele mai vechi din lume, înfiinţată în 1843. Conform *Wikipedia*, are un buget de 14 milioane de dolari, iar 95% din membri sunt rezidenţi în Statele Unite. ■

aleile şi a ieşit sfântul (necunoscut) din mormânt. Pentru că Mântuitorul spune: «Dacă voi veţi tăcea, pietrele vor vorbi». Cum să nu mărturisim astăzi?

• Toate religiile lumii trebuie respectate, toate cultele trebuie respectate. Unde este libertatea de exprimare a cultului? Suntem intimidaţi, ni se testează permanent vigilenţa... prin scoaterea religiei din şcoli.

De ce ne dezbină străinii? Mânca-le-ar inima... şi neamul nemernicia!

• O să vă spun un lucru pe care nu l-am spus niciodată... În 1989, când am văzut cum colegii noştri de liceu au venit la Bucureşti să pună umărul la «Revoluţie» sau ce a fost ea, au fost împuşcaţi la Otopeni toţi copiii curaţi care au fost ridicaţi la oaste după 18 ani... De câte ori mă duceam la aeroport şi primeam ierarhi, mă gândeam la ei, cei pe care nu-i mai pomeneşte nimeni. (Acum soldaţii nu mai sunt pomeniţi) decât când luptă pentru cauze străine, în ţări străine şi-i aduc morţi, cu tricolorul...

• Biserica Ortodoxă românească, Biserica neamului ar trebui întrebată... Ce e un om în faţa istoriei, când poate să dispară mâine-poimâine?

• NU SUNTEM ŞOVINI! Luaţi albumele din Bucovina scoase de stareţa Mihaela Cozmei, să vedeti lipoveni, evrei, turci, tătari, romi... N-am fost niciodată şovini şi nu suntem şovini! Suntem atât de primitori, încât străinului îi dai casa ta, masa ta, sufletul tău pe (tavă), (dar numai) până în momentul în care se leagă de credinţa copiilor tăi!

• O să murim într-o zi, credeti că suntem alfa şi omega, începutul şi sfârşitul?

• Ştefan cel Mare n-a islamizat ţara şi a suferit. Cui a spus of-ul său? La duhovnic. Vlad Ţepeş - nepotul lui Mircea cel Bătrân, occidentalii ni l-au făcut strigoi sau vampir, prin cartea lui Bram Stoker - a fost ctitor. Mihai Viteazul – orfan - a fost crescut de călugări, la Simonospetra.

• Domnitorii noştri au murit pentru neam şi pentru ţară... Trebuie să mărturisim credinţa, trebuie să avem atitudine. Pentru ce este folosită biserica? Doar pentru închinările mari?"

Ne-am săturat de obedienţă! Este vremea să vă apăraţi

• Suntem obligaţi de forurile europene să primim anual noi, România de astăzi, Dacia Felix - cât mai e ea Felix, nu ştiu! - 3 000 de refugiaţi, care intră în Europa pe la Lampeduza, iar cei pe care i-au descoperit că poartă cruciuliţe şi că sunt creştini sunt aruncaţi în mare. Şi se construieşte moschee în ţara voievozilor, în condiţiile în care noi cu turcii, cu tătarii, cu musulmani, cu lipovenii, cu toate etniile şi cu toate conaţionalităţile care au venit aici am trăit în pace. Alexandru cel Bun le-a făcut mănăstire armenilor. Mănăstirea de la Hagigadar, unde merg şi ortodocşii acolo şi întotdeauna am fost ecumenici.

Există un concept foarte frumos. Niciodată n-am năpăstuit pe cineva pe criterii de etnicitate, de naţionalitate şi mai ales de religiozitate. Dacă mitropoliţii noştri, ai Ardealului, au primit cele mai înalte distincţii de drept între popoare, salvând evrei de la deportări, astăzi cine mai vorbeşte despre Siberii, despre deportări, despre oameni care au fost deportaţi şi au înfundat închisorile şi au fost răpiţi în toiul nopţii de lângă copii şi nu le-au mai găsit osemintele şi nu ştiu dacă se odihnesc la groapa robilor lângă Aiud sau în altă parte, pe fundul ţării acesteia sau la Sighet...?.

• Când Înaltul Teofan mai scapă şi mai spune despre creştinii care sunt decapitaţi, nu poate, pentru că e mitropolit, dar eu pot şi am s-o spun până la sfârşitul veacurilor.

• Păstorii de suflete îşi fac datoria la parohie. Ieri, a hirotonit Mitropolitul Teofan un preot sărac şi l-a trimis la graniţă cu Rădăuţi, într-un sat sărac, unde nu mai sunt nici cadre medicale, nici învăţători, nici şcoală, darămite grădiniţe.

Satele noastre româneşti îmbătrânite, de unde ne pleacă părinţii la lucru în străinătate şi copiii îşi pun capăt zilelor şi au tendinţe de suicid. (De) unde bătrânii din satele româneşti

nu mai pot să aibă grijă de copii şi de nepoţi şi privesc cu multă speranţă la ziua în care românii s-or întoarce acasă.

Eu m-am ocupat, pentru o perioadă scurtă de timp, de românii din străinătate şi din jurul graniţelor ţării. Şi am mers şi am instalat episcopi în ţările nordice (...) şi am văzut românii cum se străduiesc să păstreze portul şi să vorbească româneşte şi să-şi crească copiii în cuget şi simţire românească, cum spunea vrednicul de pomenire Antonie Plămădeală al Sibiului, de la a cărui mutare la cele veşnice se împlinesc anul acesta 10 ani.

• Este bine să ştiţi astăzi că aveţi o Biserică pe care o formaţi dumneavoastră, cu preoţi care-şi pun viaţa pentru păstoriţii lor. Ne-am săturat de cuvinte din astea corecte politic, cum se spune în limba engleză! Ne-am săturat să tot facem obedienţă! Trebuie să spunem lucrurilor pe nume!

Când Apusenii erau exploataţi de romani - o spun cele mai grozave corporaţii londoneze, care spun că se plătea în epocă un fel de bir Daciei Felix. În Dacia lui Decebal per Scorilo, Dacia Felix, Dacia bogată. Când academicienii, alături de ierarhi şi de patriarhi, spun că nu trebuie să exploatăm toate zăcămintele petrolifere, spun că trebuie să mai rămână şi pentru generaţiile care vor veni după noi.

A ieşit România aia deşteaptă pe stradă, au ieşit intelectualii, tinerii cu copii în braţe, ca astăzi, pe Ceahlău şi s-a oprit acel proiect ucigaş, criminal, cu exploatare de cianură! Şi câte alte proiecte criminale împotriva ţării. (...) Şi noi nu avem curaj să spunem lucrurilor pe nume! Noi nu vă îndemnăm niciodată la revoltă, dar trebuie să ştiţi în ce lume trăiţi!

• Există şi o altfel de Românie, deşteaptă, inteligentă, care studiază în universităţile mari ale lumii, de pe continent, la Oxford, la Canterburry, la Stanford, dincolo de Ocean, o Românie cu care ne mândrim! Nici nu vă daţi seama ce tineri frumoşi creşte şi naşte ţara asta! Şi-i formează în credinţă şi ne fac să fim mândri când te duci în străinătate, că vezi că managerul, conducătorul celei mai mari instituţii, universităţi, este român!

• De ce să nu fim mândri că suntem români, de ce să nu purtăm tricolorul? De ce să ne dezbine alţii în propria noastră ţară, cu ungurii, cu maghiarii, când, uneori, sunt mai români decât românii?! Mergeţi în Covasna şi Harghita, să vedeţi că sunt respectuoşi şi s-au născut acolo şi au trăit acolo. *De ce ne dezbină străinii, mânca-le-ar inima...* şi neamul nemernicia, cum zicea Eminescu. Pe care, la Putna, un cleric venit de departe, atât de departe, încât ar fi putut să nu mai vină, la pomenirea Sfântului Ştefan cel Mare, a spus că Ştefan cel Mare se închina lui Lucifer, că a fost bolnav şi că s-a spânzurat. Aşa au făcut şi comuniştii, de ne-au discreditat geniul care, în realitate, pe cărţile sfintei şi marei Mănăstiri a Neamţului, era evlavios, din moment ce mătuşile dinspre mamă, Iurăşcu, toate, erau călugăriţe". ■

„Sunt grupuri de neo-legionari!"

Într-un interviu pentru *România Liberă*, profesorul Radu Preda (*foto*), directorul Institutului pentru Investigarea Crimelor Comunismului şi Memoria Exilului Românesc (IICCMER), spune că legea ar fi „procomunistă", întrucât i se pare „culmea cinismului" faptul că „trece cu vederea crimele comunismului comise sistematic şi atingând vieţile a milioane de români, unguri, nemţi, evrei, bulgari sau tătari".

Preda susţine că „această lege nu a scos la suprafaţă cohorte de extremişti, de «anticomunişti antidemocratici» sau de «antisemiţi», ci a pus în discuţie, fie şi indirect, absenţa unui consens minim istoriografic privind trecutul traumatizat al României din ultimul secol".

„În ansamblu, susţinătorii legii manifestă un radicalism care nu lasă loc de discuţii. Ceea ce este, să recunoaştem, foarte grav. România nu are nevoie, tocmai acum, de un asemenea război mental civil, de polarizarea ideologică şi afectivă. Pare un conflict artificial, un produs de laborator", afirmă Radu Preda în interviu.

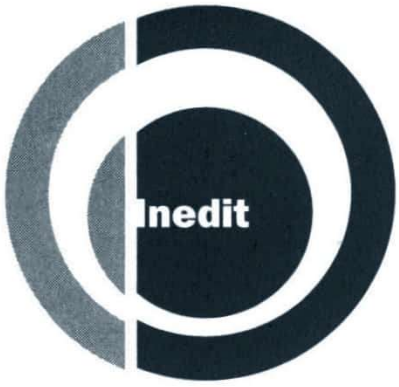

Să reflectăm la cugetările lui Socrate

A trece prin viaţă fără a da atenţie înălţării caracterului şi cultivării virtuţilor, dus de curentul societăţii moderne, nu pare să fie cea mai înţeleaptă decizie. Publicaţia *The Epoch Times* ne propune să cunoaştem câteva dintre cugetările unui om care şi-a dedicat viaţa căutării Adevărului şi a lăsat în urma sa multe lecţii importante la care merită să reflectăm - filosoful grec Socrate.

Vă prezentăm o colecţie de sfaturi şi cugetări transmise de Socrate posterităţii care, cu siguranţă, ne vor pune pe gânduri.

1. Cunoaşte-te pe tine însuţi.

2. Ca să te găseşti pe tine, gândeşte tu însuţi.

3. Lasă-l pe cel care ar vrea să transforme lumea mai întâi să se transforme pe sine.

4. Nu pot învăţa nimic pe nimeni. Pot doar să-l fac să gândească.

5. A te întreba este începutul înţelepciunii.

6. În copilărie fii modest, la adolescenţă fii temperat, când eşti adult fii corect şi la bătrâneţe fii prudent.

7. Cel care nu este mulţumit cu ce are nu va fi mulţumit cu ceea ce şi-ar dori să aibă.

8. Există doar un singur lucru bun - cunoaşterea şi un singur lucru rău - ignoranţa.

9. Natura ne-a dat două urechi, doi ochi, dar numai o singură limbă - astfel că, în final, ar trebui să auzim şi să vedem mai mult decât să vorbim.

10. Cuvintele false nu sunt doar rele în sine, ci infectează sufletul cu răutate.

11. Cea mai aprinsă dragoste are cel mai rece sfârşit.

12. Din cele mai arzătoare dorinţe adesea apar cele mai distrugătoare duşmănii.

13. Cea mai simplă şi sigură cale de a trăi onorabil în această lume este să fii cu adevărat ceea ce pari a fi şi, dacă observăm, vom descoperi că toate virtuţile omeneşti cresc şi se întăresc singure practicându-le.

14. Foloseşte-ţi timpul în a te îmbunătăţi pe tine însuţi prin scrierile altor persoane, pentru ca astfel să câştigi uşor ceea ce alţii au trudit pentru a afla.

15. Nu uita că nicio condiţie umană nu este stabilă, aşa că evită să fii exaltat când eşti prosper sau să fii depresiv când dai de adversitate.

16. Cel mai bogat este cel care este mulţumit cu cel mai puţin, pentru că mulţumirea este bogăţia naturii. Mulţumirea este bogăţia naturală, luxul este sărăcia artificială.

17. Oamenii nesemnificativi trăiesc doar ca să mănânce şi să bea, oamenii valoroşi mănâncă şi beau doar ca să trăiască.

18. Nu fac decât să încerc să vă conving pe toţi, bătrâni şi tineri de asemenea, să nu vă ataşaţi de interesul pentru persoana sau avuţiile voastre, ci cel mai mult să vă pese de îmbunătăţirea profundă a sufletului vostru. Vă spun că virtutea nu este dată de bani, dar din virtute vin banii şi toate celelalte proprietăţi ale omului, cele publice cât şi cele private. Asta este ceea ce vă învăţ, iar dacă asta este doctrina care corupe tineretul, sunt o persoană dăunătoare.

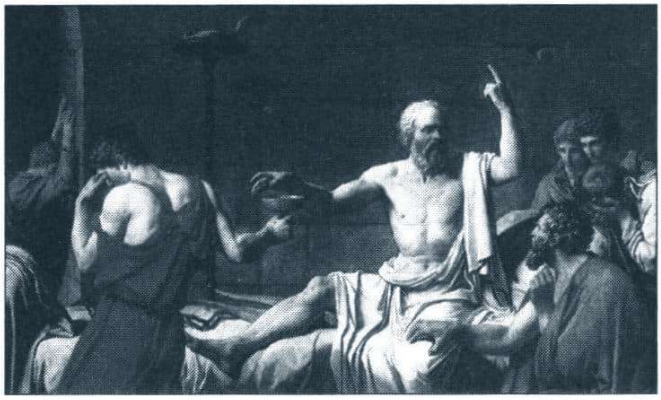

Marele filosof grec Socrate

19. Cel care a fost nedreptăţit nu ar trebui să întoarcă nedreptatea, pentru că în nicio circumstanţă nu poate fi echitabil să faci o nedreptate. Şi nu este echitabil să întorci o nedreptate sau să faci rău vreunui om oricât de mult am fi suferit din cauza lui.

20. Important cu adevărat nu este să trăieşti, ci să trăieşti bine. Şi să trăieşti bine ar însemna, alături de multe lucruri de care să te bucuri în viaţă, să trăieşti potrivit principiilor tale.

21. Dacă nu obţii ceea ce îţi doreşti, suferi. Dacă obţii ceea ce nu îţi doreşti, suferi. Chiar şi când obţii exact ce îţi doreşti, tot suferi, pentru că nu îl poţi avea pentru totdeauna. Mintea ta îţi face situaţia dificilă. Vrea să nu fie constrânsă de schimbare, de durere, de obligaţiile faţă de viaţă sau moarte. Dar schimbarea este o lege şi oricât de mult ar pretinde altfel (mintea - *n.r.*), această realitate nu se va schimba.

22. A şti înseamnă să ştii că nu ştii nimic. Acesta e înţelesul adevăratei cunoaşteri. Adevarata înţelepciune apare la fiecare dintre noi atunci când realizăm cât de puţin înţelegem despre viaţă, despre noi înşine şi despre lumea din jurul nostru.

23. Ei bine, sunt categoric mai înţelept decât acest om. Este foarte probabil ca niciunul dintre noi să nu aibă vreo cunoştinţă cu care să se fălească; dar el crede că ştie ceva ce de fapt nu ştie, în timp ce eu sunt destul de conştient de ignoranţa mea. Se pare că sunt mai înţelept decât el în această mică măsură, pentru că nu cred că ştiu ceea ce nu ştiu.

24. Nu sunt nici atenian, nici grec, ci un cetăţean al lumii întregi.

25. Războaiele, revoluţiile şi luptele sunt datorate numai şi numai trupului şi dorinţelor sale. Toate războaiele sunt întreprinse pentru dobândirea bogăţiei, iar motivul pentru care vrem să dobândim bogăţia este trupul, deoarece suntem sclavi în folosul lui.

26. Niciun om nu-şi însuşeşte o îndeletnicire pe care nu a învăţat-o, nici cea mai jalnică; cu toate acestea toţi se consideră suficient de calificaţi pentru cea mai dificilă dintre toate îndeletnicirile, aceea de a guverna.

27. Cea mai apropiată cale către glorie este să faci tot posibilul să fii ceea ce îţi doreşti să fii considerat că eşti.

28. Comicul şi tragicul stau inseparabil de aproape, precum lumina şi umbra.

29. Cu cât avem mai puţine dorinţe, cu atât ne asemănăm mai mult Zeilor.

30. Sufletele tuturor oamenilor sunt nemuritoare, dar sufletele persoanelor drepte sunt nemuritoare şi divine.

31. Ora despărţirii a sosit şi fiecare o ia pe drumul său. Eu o să mor, iar tu o să trăieşti. Ce este mai bine? Numai Dumnezeu ştie.

32. A ne fi teamă de moarte, prieteni, înseamnă doar că ne considerăm înţelepţi, fără să fim înţelepţi: înseamnă să credem că ştim ceea ce nu ştim. Moartea ar putea să fie cel mai bun lucru pe care îl experimentează oamenii, dar ei se tem de ea ca şi cum ar şti foarte bine că este cel mai rău dintre rele. Şi nu reprezintă acest lucru nimic altceva decât ignoranţa ruşinoasă de a crede că ştim ceea ce nu ştim de fapt.

33. Moartea poate fi cea mai minunată dintre toate binecuvântările omeneşti.

34. Rugăciunile noastre ar trebui să fie pentru binecuvântări în general, pentru că Dumnezeu ştie cel mai bine ce e bun pentru noi.

35. Mă rog Ţie, Doamne, să pot fi frumos pe dinăuntru. ■

Vederi de pe prispă

„Made by Hohenzollern“

Cine l-a ales pe Dumnezeu ca deviză a realizărilor sale în viaţă se va bucura de mântuirea Lui. Respectul faţă de Atotputernic este mai mare decât trufia viţei nobile din care se trag monarhii români din Casa Hohenzollern de Sigmaringen. N-am de gând se fac concurenţă mediilor mondene pe care le răsfoim prin diverse anticamere sau săli de aşteptare. Ele ne dau o impresie a Caselor regale de genul „uită-te, ca să-ti scalzi ochii!“. Chiar dacă unele Case regale îşi concep existenţa după acest mod ilustrat de paginile lucioase ale revistelor, mondenitatea face din ce în ce mai mult loc pragmatismului şi unui accept - e drept, cam şovăielnic - al realităţii civice, de care în trecut se fereau în virtutea sângelui albastru moştenit la naştere. „Nihil sine deo“, deviza Casei de Hohenzollern are însă un substrat românesc pur, deoarece au fost chemaţi să fie „Vodă“ acestui popor în care n-au fost născuţi, dar cu care, în timp, s-au identificat perfect.

România modernă fără constructul „Made by Hohenzollern“ este de neconceput. Chiar în timpul societăţii comuniste, toate statisticile se raportau la perioada anilor 1930-33, ani de glorie şi apogeu economic, urmare a unei politici înţelepte şi eficiente a Casei Regale de Hohenzollern în ţara noastră. Am găsit în acest sens în internet o pagină referitoare la Bucureşti, capitala ţării: *http://stiri.tvr.ro/doua-decenii-de-prosperitate-bucurestiului-interbelic_ 49646.html*.

Saltul de la sapa de lemn la tractor, un Max Ausschnitt sau un Malaxa nu pot fi concepuţi decât ca „Made by Hohenzollern“. România Mare, cu Basarabia şi Balcic, cu castelul şi capela unde s-a odihnit inima reginei Maria, poeta noastră Carmen Sylva, sunt fapte ce se datorează fie direct, fie intervenţiei acestor oameni din viţă de Hohenzollern, care şi-au pus sufletul şi viaţa în slujba neamului ce i-a chemat să le fie regi.

Fac parte din generaţia care a învăţat despre abolirea monarhiei. Azi vorbim însă de abdicarea regelui. Noţiunile se deosebesc fin, dar izvorăsc istoric dintr-o ideologie străină ce ne-a dominat ţara jumătate de secol. De n-ar fi fost Ialta şi domnii Churchill, Roosevelt şi, mai ales, Stalin, care timp de 50 de ani au distrus tot ce au construit Hohenzollnernii pe aceste meleaguri! Nu ştiu cine şi câţi au bătut din palme la abdicarea regelui din 1947, dar ştiu că au fost destui români care s-au bucurat nespus de moartea „Geniului Carpaţilor“ şi mai mult de întoarcerea Casei de Hohenzollern înapoi, pe meleagurile de unde a fost izgonită de sovietici.

Ca un plumb greu şi cenuşiu, atârnă peste istoricul Casei Regale Române perioada dictaturii militare antonesciene şi întoarcerea armelor împotriva aliaţilor iniţiali din ultimul război mondial. Chiar şi opinia publică din ţara dintre Rin si Dunăre nu a „digerat“ şi comentează încă şi azi nefavorabil aceste fapte istorice. Aceste comentarii istorice sunt ale învingătorilor de atunci şi se complac în uitarea cu desăvârşire a altor evenimente precedente, toate datorate atât aliaţilor de atunci cât şi celor de azi: dictatul de la Viena, cedarea Basarabiei, pactul Molotov-Ribbentrop şi conferinţele de la Teheran şi Ialta.

Cine caută însă adevărul istoric, fără să facă un comentariu (dacă mai e nevoie!) al acestor aşa-zise „faupas“-uri ale Casei Regale Române, va trebui să-şi revizuiască integral

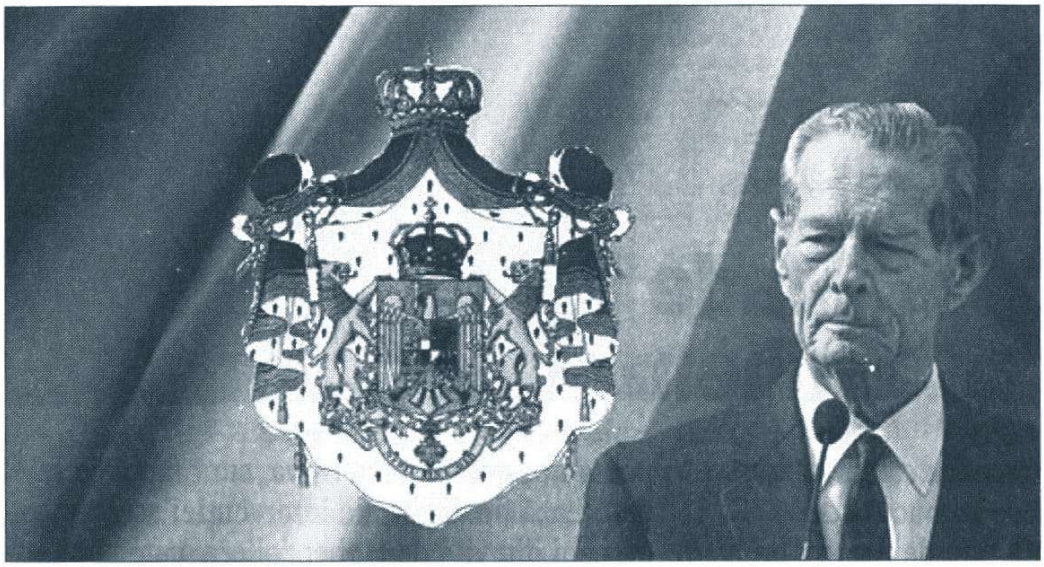

cunoştinţele dobândite cu privire la ultima conflagraţie mondială şi mai ales cu privire la străduinţele României de a încheia o pace onorabilă între beligeranţi. Recomand pentru aceasta internetul sau cărţi ca *„Războiul inutil"* a lui Patrick Buchanan şi *„Spărgătorul de gheaţă"* a lui Suvorov.

Vreau de asemenea să subliniez că documentele conferinţelor de la Teheran şi Ialta nu sunt date nici azi integral publicităţii, dând astfel naştere multor teorii şi teze conspirative iritante.

Astfel, un geniu militar de talia Mareşalului trebuia să ştie că o armată poate trece de la est spre vest prin maximum cinci trecători carpatine ce puteau fi apărate cu o mână de oameni şi o tehnică militară chiar mai rudimentară. Era de datoria sa ca om al armelor să cunoască aceste detalii de tactică şi strategie militară şi să le prezinte adecvat clasei politice şi mai ales Casei Regale şi opiniei publice româneşti din acea vreme.

Las deci fiecăruia dreptul să-şi facă propria opinie despre aceste timpuri şi rolul jucat de Casa Regală atunci, fără să depreciez faptele istorice menţionate anterior. Ar fi însă binevenit ca cei care discută azi aceste evenimente să gândească precum stă scris în Biblie: „Cine e fără de păcat să arunce primul piatra!".

Descoperirea tăbliţelor de la Tărtăria şi multe alte cercetări istorice încearcă din răsputeri să rescrie şi să reinterpreteze istoria falsă ce ne-a fost servită timp de aproape 50 de ani. Mai mult ca oricând, e cazul să înregistrăm mai întâi istoric corect faptele monarhiei române şi să le repoziţionăm adecvat. Actul capitulării, ziua de 23 august şi marii eliberatori ce ne-au supus ideologia lor timp de jumătate de veac, întoarcerea armelor sunt fapte ce le ştim din manualele istorice pline de comentarii inventate intenţionat de trufia aşa-zişilor *eliberatori*. Doar prin reconsiderarea adevărului istoric renaşterea Casei Regale Române şi va îndeplini scopul de catalizator şi de garant principal al tradiţiilor istorice şi datinilor româneşti.

„Made by Hohenzollern" devine din ce în ce mai intens un simbol naţional, o conştinţă patriotică mult mai înaltă decât tot ceea ce şi-au înscris partidele şi organizaţiile din ţară pe steagul lor politic.

Nu vreau să convertesc la regalism pe nimeni. Chiar dacă sângele nobil mai strigă uneori *„Quod licet jovis not licet bovis" (Nu tot ce-i e permis lui Jupiter îi e permis şi unui bou)*, omul de rând se simte azi ocrotit şi la adăpost sub însemnele regale.

Casele regale au devenit un factor garant de stabilitate şi mai ales de echilibrare chibzuită a etniei, într-o epocă când totul a pornit de-a valma. Ele îţi conferă motivul să te închini în faţa datinilor şi tradiţiilor, iar noţiunea regalităţii ocupă cel mai înalt rang în meniul patriotic al cetăţeanului de rând.

Leagănul copilăriei şi amintirile ce mă leagă de părinţii mei sunt strâns legate de Casa Regală Română. Magazinul de coafură „ARTA"

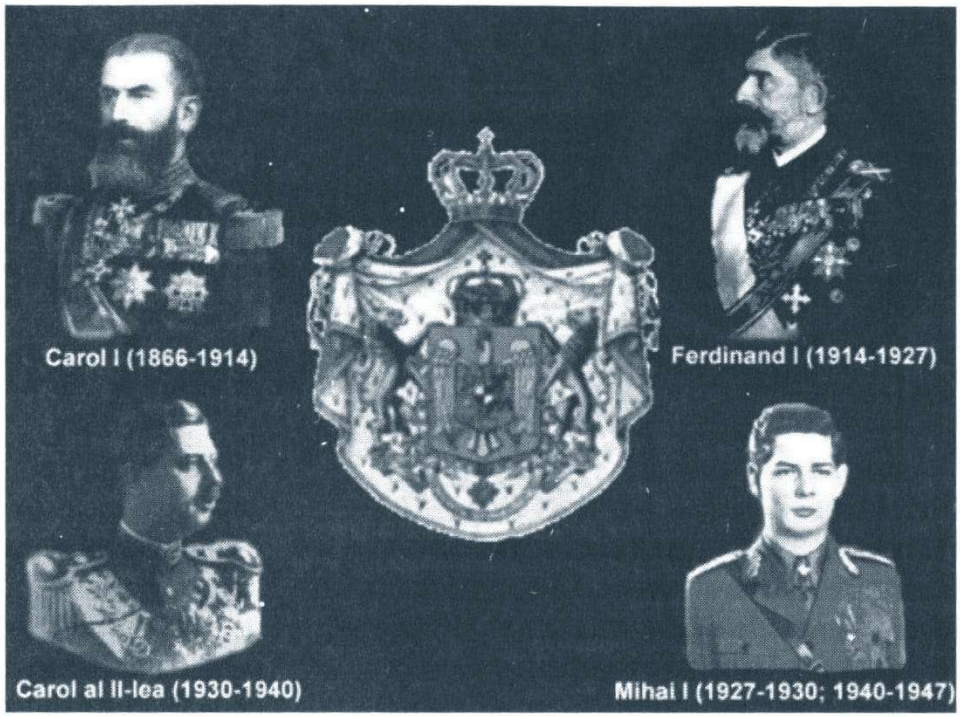

din pasajul Kretzulescu, Calea Victoriei 45, este zălogul acelor timpuri. Soldatul rus l-a mitraliat, cu portar de noapte cu tot, la „eliberare", în august 1944. Nu i-au plăcut poate păpuşile expuse în vitrina magazinului, emblema Casei Regale de pe geamurile imense şi nici portarul în livrea. Aşa le ştiu de la tata. Mai ştiu că, la sucursala din Sinaia, Str. Spătar Cantacuzino nr.5, erau ascunse în beciul de sub magazin, o mulţime de aparate de radio pe care vroia să le rechiziţioneze stăpânirea din acea vreme. Am salvat un „TELEFUNKEN", combină cu Pick Up, care a fost ani de zile radioul nostru pentru dans şi clare audiţii ale postului „Europa Liberă". Toţi voiam să ştim când vin o dată americanii...

Au venit, în fine, după cincizeci de ani. Nu aveam nici măcar un an când guvernul Rădescu l-a dat pe tata pe mâna ruşilor, care l-au dus în lagărul din Makajewka, în Donbas. De magazinul „ARTA" s-a ales praful! A fost naţionalizat în 1948 de către guvern. Sub semnătura falsificată a lui tata care era în acea vreme deportat. Casa Regală Română şi-a pierdut un juvaer de magazin ce avea în interior peste 200 metri pătraţi de oglindă de cristal de Murano şi alte dotări de valoare.

Din Donbass s-a întors un om de soarta căruia nimeni n-a ştiut nimic vreme de cinci ani. Magazinul, averea, aproape şi familia erau distruse. Atunci am auzit de „ARTA", de Casa Regală, de excursiile la Vărbilău, cu regele Mihai şi şoferul său Nicu Moldovan. De Elena (Lenuş), soţia sa, asociată cu părinţii mei şi care locuia, în timpul cât a existat „ARTA", la Palatul regal. Aveau un copil, de vârsta mea, pe Alexandru. Unde este oare azi? Poate mă ajută Casa Regală să-l reîntâlnesc, dacă mai e în viaţă.

Aceste timpuri ce au succedat celor „Made by Hohenzollern" şi au durat aproape jumătate de secol nu le pot şterge cu una cu două din memorie. Ele mă leagă empatic de Casa Regală Română. Aştept de la ea mai mult decât societăţi şi acţiuni de binefacere. Mi-aş dori s-o văd implicată mai activ, nu doar contemplativ, în viaţa politică românească.

Născut pe aceste meleaguri, plecat în lumea largă, dar cu inima încă caldă de Carpaţi, Marea Neagră şi de Dunărea ce leagă, de la vest la est, un continent întreg, ştiu ce înseamnă şi ce poate un rege şi doresc Înaltei Sale Majestăţi viaţă lungă şi multă sănătate, sperând să-şi pună puterea ce i-o mai dă Dumnezeu cât mai mult în slujba ţării şi poporului său.

ROBERT PUGLER
24.08.2015, Fürth, Germania

Yitzhak Rabin, victima unui atentat programat să eşueze?

La 20 de ani de la atentat, întrebarea «cine l-a asasinat pe Yitzhak Rabin» persistă: a fost într-adevăr acţiunea independentă a unui «justiţiar» de extremă dreaptă, o conspiraţie internaţională sau opera unor cercuri de interese interne, sprijinite de forţe oculte cu conexiuni în rândul serviciilor secrete israeliene?

Premisele atentatului

Prima tentativă de soluţionare a istoricului conflict israeliano-palestinian, demarată la Conferinţa de la Madrid (1991), s-a încheiat odată cu semnarea *Declaraţiei de Principii privind Aranjamentele Interimare de Autoguvernare*, mai cunoscută cititorilor sub sintagma *Acordurile de la Oslo* (negocierile secrete s-au desfăşurat sub umbrela Institutului Fafo din capitala Norvegiei). Semnat oficial la Washington, la 13 septembrie 1993, acordul stipula înfiinţarea Autorităţii Naţionale Palestiniene, anunţa posibilitatea retragerii Israelului din Cisiordania şi Fâşia Gaza şi lăsa porţi deschise negocierii unor probleme la fel de sensibile: statutul Ierusalimului, refugiaţii palestinieni, coloniştii israelieni sau securitatea frontierelor.

Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei recunoştea «dreptul statului Israel de a exista în pace şi securitate», în timp ce guvernul israelian recunoştea OEP ca «reprezentant al statului palestinian». Pe acest fond de aparentă toleranţă, în mai 1994, Autoritatea Naţională Palestiniană preia controlul Fâşiei Gaza şi al oraşului Ierihon, în urma Acordului de la Cairo. În acelaşi an, s-a semnat Tratatul de pace israeliano-iordanian.

Începutul dezgheţului în relaţiile israeliano-palestiniene nu a beneficiat însă de o conjunctură regională favorabilă şi nici de suportul necondiţionat al celor două părţi. Ca urmare, sprijinul opiniei publice israeliene pentru implementarea prevederilor Acordurilor de la Oslo s-a diluat treptat, îndeosebi după seria de atacuri sinucigaşe palestiniene, iar entuziasmul ţărilor arabe a scăzut în intensitate, pe fondul continuării colonizării israeliene şi al menţinerii punctelor de control.

Premierul Yitzhak Rabin, venit la putere în urma alegerilor din 1992, ***era principala ţintă a atacurilor conservatorilor religioşi şi a forţelor de dreapta***, care percepeau Acordurile de la Oslo ca o cedare impardonabilă a unor părţi din teritoriile ocupate. Cel mai vehement critic era liderul Likud - actualul premier Benjamin Netanyahu - care acuza guvernul că ar fi uitat nepermis de tradiţiile şi valorile evreilor.

Detalii interesante despre premisele tragediei aduce şi Leah Rabin, văduva fostului premier, în memoriile sale *„Rabin: Our Life, His Legacy"* (Editura Putnam, New York, 1997), care îşi aminteşte de atmosfera tensionată din Israel şi ameninţările la adresa familiei sale: *„Sunteţi mai răi decât Elena şi Nicolae Ceauşescu... tu şi soţul tău veţi fi spânzuraţi de picioare, în piaţa publică, precum Mussolini şi amanta lui...»* Toate acestea în timp ce, la fiecare intersecţie, pe stâlpi, pe coloane, pe garduri sau felinare erau postere care îl înfăţişau pe Yitzhak purtând *kaffieh* (basmaua arăbească a lui Yasser Arafat) sau în uniformă nazistă.

Atmosfera explozivă era întreţinută de liderii ultrareligioşi care, acuzând cedările guvernului

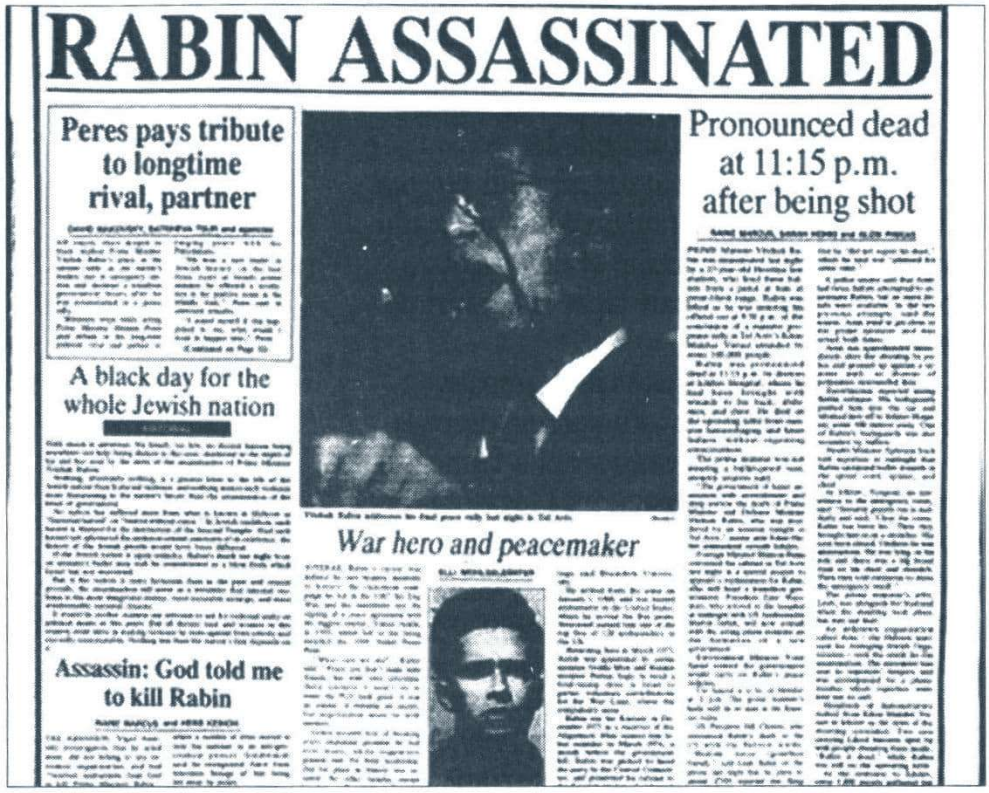

RABIN ASSASSINATED

Peres pays tribute to longtime rival, partner

A black day for the whole Jewish nation

Assassin: God told me to kill Rabin

War hero and peacemaker

Pronounced dead at 11:15 p.m. after being shot

în fața palestinienilor, aduceau în atenție pedepsele aspre ale *Din Rodef (Legea Persecutorului)* și *Din Mosher (Legea Trădătorului)*, dar și de discursurile acuzatoare ale politcienilor de dreapta, care inflamau spiritele aflate aproape de punctul critic. Cel mai vocal politician era charismaticul Benjamin (Bibi) Netanyahu, care îl acuza pe Yitzhak Rabin că și-a ales o „proptea putredă" (Yasser Arafat, *n.n.*) și lansa zvonuri despre toleranța tacită a guvernului față de posibile atacuri teroriste palestiniene.

Versiunea oficială a tragediei

În seara de 4 noiembrie 1995, în timp ce părăsea marea manifestare pentru pace din Piața Malchei Israel (Regii Israelului), prim-ministrul ***Yitzhak Rabin a fost împușcat de un evreu religios, extremist de dreapta, Yigal Amir.*** Cu câteva momente înainte de atentat, Shimon Peres (la acea vreme, ministru de Externe) a părăsit scena, în timp ce premierul s-ar fi întors la microfon, pentru a mulțumi organizatorilor manifestării în favoarea păcii israeliano-palestiniene. Aceasta este versiunea oficială a tragicului eveniment.

Comisia de anchetă condusă de Meïr Shamgar, președintele Curții Supreme, nu a reținut niciun indiciu privind existența unei conspirații de stat în asasinarea lui Yitzhak Rabin și a acceptat, fără rezerve, declarațiile presupusului ucigaș care și-a mărturisit crima.

Odiosul asasin a ajuns... erou de film!

Yigal Amir s-a născut la 23 mai 1970 la Herzliya, într-o familie de evrei cu opt copii. Tatăl, Sholmo, era șofer, iar mama, Geula, educatoare. A urmat cursurile școlii primare în localitatea natală și apoi Școala Superioară *yeshiva* (centru de studiere pentru Talmud și Torah) în Tel Aviv. A efectuat stagiul militar obligatoriu ca *hesder student* (formulă ce combină studiile religioase cu serviciul militar).

În 1992, Yigal Amir a fost trimis la Riga, în cadul Programului *Nativ* - structură subordonată direct premierului, creată inițial pentru a ajuta repatrierea evreilor din fosta Uniune Sovietică. Misiunea oficială consta în predarea limbii ebraice în cadrul comunității evreiești din Letonia, însă Amir a lucrat și pentru serviciul israelian de imigrări, fiind instruit la plecare de agenți ai Shin Bet

(Shabak – serviciul israelian de securitate internă).

După o perioadă petrecută în Lituania, Yigal Amir şi-a început studiile la Universitatea Bar Ilan, în cadrul unui *Program kollel* - formulă de învăţământ axată pe studii aprofundate ale Talmudului şi literaturii rabinice. În paralel, a participat la cursuri de drept şi IT.

În 1994, s-a îndrăgostit de frumoasa blondă Nava Holtzman, studentă la drept la aceeaşi universitate, descendentă a faimoasei familii religioase ashkenazi, însă legătura lor nu a durat decât câteva luni, din cauza opoziţiei părinţilor fetei. Aceasta s-a căsătorit apoi cu unul dintre prietenii lui Amir, provocându-i o depresie severă.

În cartea *„Ils ont tué Rabin »* (Editura Robert Laffont, Paris, septembrie 1999), Jacques Derogy şi Hesi Carmel prezintă cititorilor «cronica unei morţi anunţate», insistând pe activitatea lui Yigal Amir înainte de comiterea atentatului şi legăturile acestuia cu agenţi sub acoperire ai Shabak, care ştiau din timp despre intenţiile teroriste ale autorului atentatului din 4 noiembrie 1995.

Prieteni apropiaţi de la Universitatea Bar Ilan susţin că Yigal Amir vibra din tot corpul când vorbea despre integritatea Israelului şi că se inflama la orice aluzie privitoare la beneficiile Acordurilor de la Oslo, pe care le considera inadmisibile pentru poporul evreu. Era indignat de afirmaţiile premierului Yitzhak Rabin, care îi comparase pe naţionaliştii de dreapta cu teroriştii Mişcării Hamas. *«Când poporul este în pericol, nu este suficient să ne lamentăm şi nici să protestăm. Este nevoie de acţiune»*, afirma deseori tânărul student.

La 14 iunie 1995, Yigal Amir a mărturisit unei studente (Hila Frank) de la aceeaşi universitate intenţiile sale: *«Nu există altă soluţie decât asasinarea lui Yitzhak Rabin şi eu sunt cel ce o va face... Am şi arma execuţiei - pistolul meu. Mi-am făcut deja confesiunea...»*. A doua zi, Hila Frank l-a informat despre discuţie pe prietenul său, Shlomo Halevy, ofiţer în rezervă al *Aman* (informaţii militare). Acesta a făcut ulterior un raport detaliat, însă a dorit să-şi protejeze

sursa şi a menţionat că a surprins discuţia între doi tineri necunoscuţi, în toaleta Autogării centrale din Tel Aviv.

Raportul a fost trimis la Shin Bet, de unde ofiţerul de permanenţă la comandă, considerând că nu prezintă interes pentru Shabak, l-ar fi dirijat spre Brigada poliţiei criminale, solicitând «verificarea şi completarea informaţiei».

La începutul lunii iulie 1995, Yigal Amir, fratele său Hagay şi alţi opt tineri *(unul dintre aceştia era agentul «Champagne», căruia îi dedicăm un capitol separat!,* n.n.*)* s-au deplasat în colonia Barkan, în nordul Cisiordaniei, îndemnând coloniştii evrei la nesupunere şi lansând zvonul că *Tsahal* (armata) se va retrage din centrele urbane, puterea urmând a fi preluată de Autoritatea Naţională Palestiniană.

Cu o zi înainte de atentat, când Yigal Amir «a primit confirmarea prezenţei lui Yitzhak Rabin (*foto*) la mitingul de pace din Piaţa Regilor», fratele său, Hagay ar fi încercat să-l determine să renunţe, însă mezinul l-a repezit înfuriat: *«Nu pot rata o asemenea posibilitate... Acum, ori*

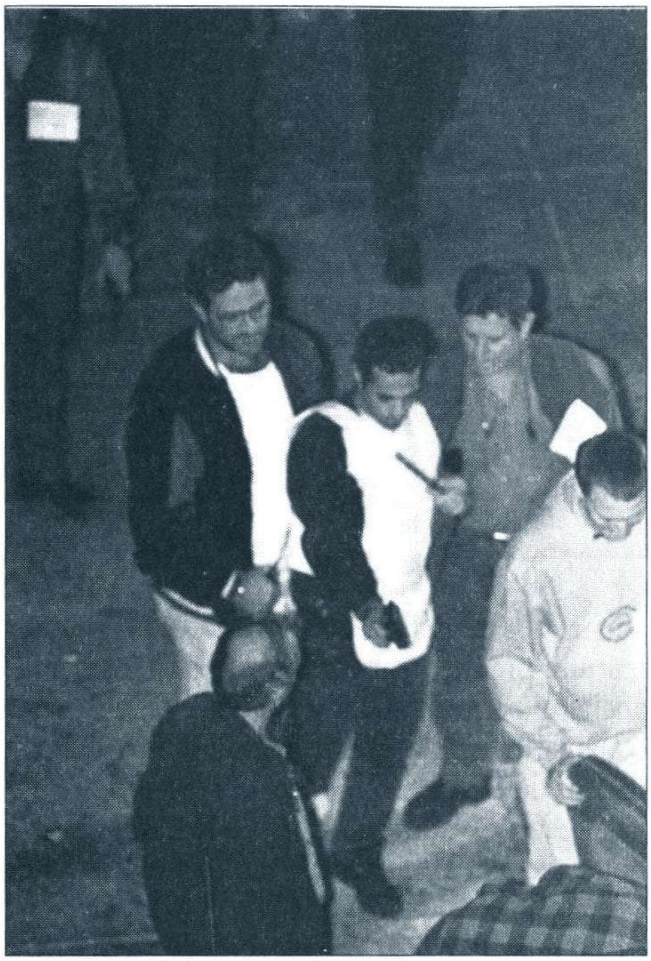

niciodată!». Nici sfatul fratelui mai mare de a folosi o armă cu lunetă, pentru a nu risca să fie doborât de gărzile de corp ale premierului, nu a fost luat în seamă: *«Îţi repet, nu risc nimic. Dumnezeu veghează asupra mea... Acum este momentul. Nu pot să-l ratez şi sunt sigur că voi scăpa. Mâine sau niciodată!»*

Yigal Amir a fost condamnat la închisoare pe viaţă. Cei doi complici (fratele său, Hagay, şi Dror Adani), condamnaţi la 16 şi respectiv 7 ani de puşcărie, sunt în prezent în libertate.

S-a căsătorit, în închisoare, cu *Larisa Trembovler*, pe care a cunoscut-o în Letonia. Aceasta a emigrat în Israel şi, împreună cu soţul Benjamin (cu care are patru copii), l-a vizitat pe Amir în închisoare. În 2004, aceasta a divorţat şi s-a recăsătorit cu asasinul, cu care are un băiat, născut în octombrie 2007.

Cel mai mediatizat prizonier din închisorile israeliene a devenit, în 2015, şi erou de cinema. Astfel, la 28 aprilie a.c., în Canada, a fost lansat filmul documentar *«Beyond the Fear»*, coproducţie israeliano-letonă, având ca subiect viaţa din închisoare a presupusului asasin al premierului Yitzhak Rabin.

Documentarul, care a rulat deja la Montreal, Riga şi Moscova, a fost interzis în Israel, ministrul Culturii şi Sportului, Miri Regev, blocând difuzarea acestuia la Festivalul internaţional de Film de la Ierusalim (9-19 iulie 2015).

Shin Bet, Yigal Amir şi... agentul «Champagne»

Primele manifestări ostile faţă de Acordurile de la Oslo au determinat o intensificare a supravegherii informative a activităţilor grupărilor de extremă dreapta, context în care conducerea Shabak a dispus activizarea reţelei informative implantate în Hebron - fieful naţionalismul mesianic. În zonă, serviciul israelian de securitate internă dispunea de un agent valoros, recrutat în 1985: Avishay Raviv, nume de cod *«Champagne»*, discipol al rabinului rasist Meir Kahane. Informatorul a sugerat, iar directorul Shin Bet a aprobat, crearea unei grupări ultranaţionaliste, *«Mişcarea Eyal»*, care să atragă cele mai extremiste elemente, pentru a le putea controla din interior şi a dejuca astfel preconizatele acţiuni de sabotare a implementării procesului autonomiei palestiniene.

Yigal Amir a aderat la Mişcare, iar cel mai bun prieten al său era chiar... Avishay Raviv, adică agentul infiltrat de Shin Bet tocmai pentru a preveni organizarea de acţiuni extremist-violente. Putem specula că Yigal Amir lucra şi el pentru acelaşi serviciu, în responsabilitatea căruia intra şi protejarea prim-ministrului.

Iniţial, Poliţia a propus acuzarea agentului pentru complicitate, însă şeful Brigăzii criminalistice a primit un telefon de la superiorii săi, iar ancheta s-a blocat pentru mult timp. Protecţie la nivel înalt? Abia în 1999, sub presiunea unor parlamentari din Knesset, Procurorul General a admis anchetarea lui Avishay Raviv, sub acuzaţia că «nu a împiedicat asasinarea lui Yitzhak Rabin. Procesul a fost amânat de nenumărate ori, fără

justificări rezonabile, ceea ce induce în opinia publică israeliană ideea că autoritățile fac orice, pentru a evita aflarea adevărului privind asasinarea fostului premier.

«Champagne» era un informator, nu agent și, ca orice sursă, nu ne spunea întotdeauna totul», afirma, sub protecția anonimatului, un fost cadru al Shin Bet.

Prezent la o parte dintre audierile în procesul agentului «Champagne», jurnalistul canadian Barry Chamish, stabilit în prezent în SUA, dezvăluie pe blogul *http://www.redmoonrising.com/* unele detalii despre poziția judecătorilor, procurorilor și a avocaților, constatând că:

- judecătorii au respins unul dintre capetele de acuzare, respectiv cel privind dirijarea unei grupări ilegale - Mișcarea Eyal - și nu au admis audierea mai multor martori-cheie la asasinat;

- Eitan Peleg, avocatul lui Avishay Raviv, care a lucrat anterior la serviciul juridic al Shabak, a susținut că procurorul de caz urmărește să împiedice anumite persoane să aducă în discuție conspirația care a dus la asasinarea lui Yitzhak Rabin;

- atât procurorul, cât și judecătorii au fost avertizați, pe diferite căi, să nu forțeze lucrurile, pentru că altfel vor atinge puncte sensibile, cu consecințe imprevizibile pentru stabilitatea internă și scena politică israeliană.

Pe blogul amintit, Barry Chamish invocă afirmațiile unui anume Michael Raz, fost anchetator de poliție, conform cărora copiii fostului premier ezită să solicite redeschiderea anchetei pentru asasinarea tatălui lor, deși sunt convinși că este vorba despre un scenariu regizat de Shabak.

Rezervele sunt motivate de teama că o nouă anchetă ar putea aduce în fața națiunii unele aspecte nedorite din viața personală a ex-premierului și ***ar putea dovedi că acesta ar fi acceptat să participe la simularea unei tentative de atentat împotriva propriei persoane, pentru a-și atrage simpatia populației și a discredita oponenții Acordurilor de la Oslo.***

Se mai afirmă că Yitzhak Rabin și-ar fi dat girul pentru folosirea agenților provocatori, cu scopul de a incita coloniștii evrei din Cisiordania și a argumenta astfel măsurile de strămutare a acestora.

Același anchetator de poliție, citat de Barry Chamish, face și unele dezvăluiri senzaționale pe care, în lipsa confirmării lor din alte surse, le receptăm cu rezervele cuvenite: acțiunile ilegale ale Shabak sunt acoperite de Procuratura Generală, iar agenții care au acceptat astfel de misiuni sunt gratificați ulterior cu posturi importante în diplomație. Este invocat, în context, cazul «agenților Carmi Gillon, numit ambasador în Danemarca și al lui ***Sando Mazor, responsabil cu interogatoriile și tortura, trimis ambasador în România***» (și-a încheiat mandatul în august 2003, *n.n.*).

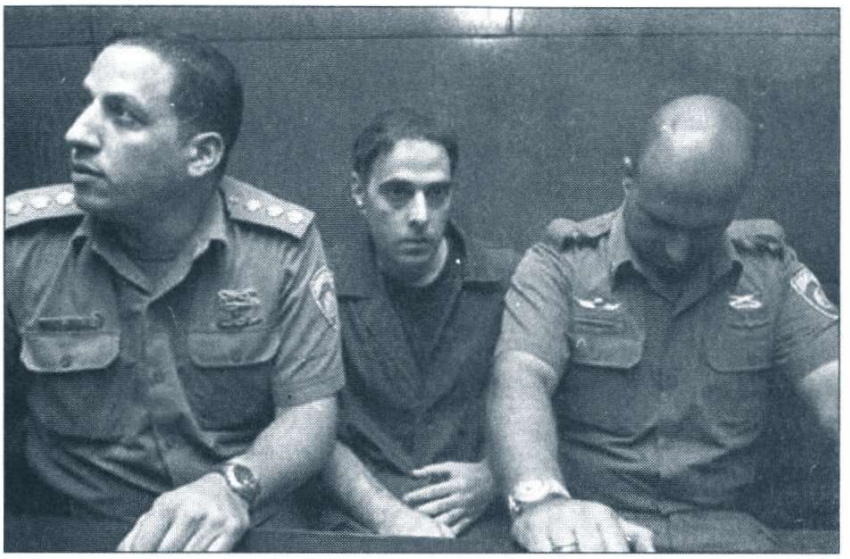

Inadvertenţe suspecte în ancheta asasinatului

Pornind de la o întrebare aparent simplă (cine i-a şoptit la ureche premierului că a uitat să mulţumească organizatorilor, determinându-l să revină pe scenă?), comentatori politici şi ziarişti de investigaţii au continuat cu următoarea: de ce Shimon Peres a plecat înaintea premierului, sfidând astfel nu doar regulile de protocol, dar şi pe cele ale bunului simţ?

Lipsa unor răspunsuri pertinente la asemenea întrebări, ambiguitatea comunicatelor guvernului şi secretomania anchetatorilor au stimulat zvonurile privind o posibilă conspiraţie, adepţii acesteia aducând cam aceleaşi argumente, prezentate sub diferite forme, astfel:

- Rapoartele poliţiei judiciare au relevat reziduuri metalice pe hainele şi corpul victimei, ceea ce conduce la ipoteza că asupra premierului s-a tras de la mică distanţă... (Yigal Amir ar fi tras de la 20-50 metri, dar pe mâinile sale nu s-au găsit astfel de urme!!!).

- Dacă Yigal Amir a tras trei focuri, cum de gărzile de corp ale premierului nu au reacţionat imediat după prima împuşcătură?

- Rapoartele echipei de chirurgi vorbesc despre o rană în piept cauzată de pătrunderea glonţului... (Yigal Amir a tras din spatele premierului!!!)

- Prim-ministrul s-a deplasat spre limuzină pe picioare şi fără răni vizibile... (împuşcat şi cu coloana vertebrală atinsă???)

- Deplasarea victimei la spital a durat 22 de minute... (cu şofer profesionist experimentat, pe străzi cu acces blocat circulaţiei publice, pe o distanţă ce putea fi parcursă, pe jos, în cinci minute!!!)

- Niciun martor nu a văzut curgând sânge din corpul victimei şi nici la locul crimei nu s-au găsit astfel de urme... (martori oculari susţin că, la intrarea în spital, victima sângera abundent!!!)

- Zgomotul produs de împuşcăturile asasinului părea mult mai mic decât cel provocat de un foc de armă letală... *(cineva ar fi strigat că sunt gloanţe oarbe, iar agenţi ai Shin Bet ar fi încercat să calmeze mulţimea, afirmând acelaşi lucru!!!)*. Unul dintre ofiţerii din garda premierului i-ar fi spus, atunci, soţiei acestuia - Leah Rabin - să stea liniştită, că *totul este un scenariu nepericulos* (sic!!!).

Yitzhak Rabin - victima unui atentat programat să eşueze?

Semnele de întrebare ridicate de unii ziarişti în legătură cu aspectele controversate privind asasinarea lui Yitzhak Rabin au alimentat zvonurile potrivit cărora ***fostul premier* nu *ar fi fost victima* unui extremist de dreapta, ci a *manevrelor de culise ale unor ofiţeri ai serviciului de securitate internă - Shin Bet.***

De altfel, potrivit unui recent sondaj de opinie, aproape 30% dintre israelieni nu mai cred în versiunea oficială în legătură cu responsabilii tragicului eveniment.

- Cel mai fervent susţinător al teoriei complotului este, fără îndoială, Barry Chamish, evreu canadian, autor al unei cărţi incendiare şi controversate în acelaşi timp, «*Who Murdered Yitzhak Rabin?*», apărută în 1998. Acesta îl acuză pe Shimon Peres, ministru de Externe la acea vreme şi fost preşedinte al Israelului (iulie 2007-iulie 2014), de a fi autorul moral al asasinării lui Yitzhak Rabin. Conform teoriei autorului canadian, atentatul ar fi făcut parte dintr-un scenariu diabolic, în care Yigal Amir ar fi *acarul Păun* dintr-un puzzle ce urmărea discreditarea dreptei israeliene, principalul critic şi oponent al Acordurilor de pace de la Oslo.

Barry Chamish este cunoscut cititorilor pentru teoriile sale conspiraţioniste, de la implicarea serviciilor secrete israeliene în atentatele teroriste de la 11 septembrie 2001, până la invocarea legăturilor familiei Rothschild cu căpeteniile naziste în timpul celui de-al doilea război mondial. Autorul pare a avea o aversiune particulară faţă de Shimon Peres, pe care îl acuză că ar mai fi orchestrat şi alte «operaţiuni murdare», cum ar fi: prăbuşirea avionului lui John Kennedy Junior, infectarea cu virusul HIV a cântăreţei israeliene Ofra Haza sau asasinarea deputatei americance Wayne Owens, decedată în urma unei crize cardiace suspecte, în timpul unei vizite în Israel.

Barry Chamish susţine, pe baza unor imagini video ale atentatului din 4 noiembrie 1995 din Piaţa Regilor (în prezent Piaţa Yitzhak Rabin) şi a declaraţiilor unor martori oculari, că fostul prim-ministru israelian nu a fost rănit de focurile trase la finalul manifestării pentru pace şi că uşa din spate a limuzinei premierului s-ar fi deschis din interior, înainte ca acesta să fi fost urcat în autoturism.

Pornind de la aceste premise, Barry Chamish lansează o serie de întrebări incitante, multe rămase fără răspunsuri oficiale:

• Cine îl aştepta pe Yitzhak Rabin în propria limuzină?

• Ce s-a întâmplat pe traseul nejustificat de lung până la spital? Declaraţia iniţială a medicului care a constatat decesul şi care menţiona că premierul a încetat din viaţă în urma unui glonţ care i-a atins pieptul şi că avea coloana vertebrală fracturată a fost ulterior schimbată, pentru a concorda cu versiunea oficială: Y. Rabin a fost împuşcat din spate şi de la distanţă!

Pe baza rapoartelor poliţiei şi ale Spitalului Ichilov, Barry Chamish susţine, în comentariile publicate pe blogul *http://www.redmoonrising.com/*, că Ygal Amir nu este asasinul premierului.

Deşi Comisia de anchetă a stabilit că Yitzhak Rabin a fost lovit, împuşcat din spate, cu două gloanţe şi de la o distanţă de 20-50 metri, toate examenele medicale demonstrează că asupra premierului s-au tras, de la mică distanţă, trei focuri, două în spate şi altul în piept. De altfel, examinarea legistică a hainelor şi mâinilor lui Yigal Amir efectuată de poliţia judiciară israeliană la o jumătate de oră după atentat nu a relevat urme de pudră sau reziduuri metalice.

- În aceleaşi coordonate se înscriu şi concluziile lui Gordon Thomas în cartea sa «*Gideon's spies - The Secret History of the Mossad*» (1999): «Teoria unui asasin, acceptată de Comisia de anchetă a guvernului, este falsă şi are scopul de a acoperi un atentat regizat, cu acordul prim-ministrului, atentat proiectat să eşueze, dar să refacă cota de popularitate, în scădere, a premierului Yitzhak Rabin.

Yigal Amir, care a acceptat faţă de stăpânii săi din comunitatea de informaţii să joace rolul

de unic asasin, a fost dotat cu gloanţe oarbe şi a tras un singur foc, nu trei cum se credea... Yitzhak Rabin nu avea sânge pe el, a mers fără sprijin pe propriile picioare la automobilul care îl aştepta.

În timpul cursei stranii spre spital, Rabin a fost împuşcat de două ori cu gloanţe adevărate, care au fost trase din pistolul bodyguardului său, Yoram Rubin. Arma sa a dispărut la spital şi nu a mai fost găsită vreodată, iar Rubin se va sinucide ulterior».

De notat că Yoram Rubin a pretins că el însuşi ar fi fost atins de un al treilea glonţ tras de Amir, fapt imposibil având în vedere unghiul din care ar fi trebuit să provină împuşcătura şi poziţia celor doi în timpul evenimentului. Chiar şi documentele medicale vorbesc despre o zgârietură la subraţ, iar infirmierele care l-au îngrijit în spital pe Yoram Rubin susţin că i-au administrat doar tinctură de iod (sic!).

În aceeaşi carte, Gordon Thomas mai susţine că, independent de ancheta lui Barry Chamish, există depoziţii sub stare de jurământ care susţin teza conform căreia „ce s-a întâmplat acolo este profund ascuns şi conspiraţionist". De altfel, la proces, Yigal Amir a declarat: «*Dacă vă spun adevărul, întregul sistem se va prăbuşi. Cunosc destul pentru a distruge această ţară*»!

- În cartea sa, «*Rabin, un assassinat politique : religion, nationalisme, violence en Israël*» (Paris, 1996), Amnon Kapeliouk acreditează ideea conform căreia imaginea lui Yigal Amir nu este cea prezentată de autorităţile israeliene - un asasin susţinut doar de fratele său şi de un prieten comun. Acest tânăr îngâmfat şi arogant era un integrist influenţat de părinţi (care nu regretă crima!), de prieteni (care-i cunoşteau intenţiile şi-l aprobau!), de lideri spirituali şi rabini care i-au inoculat ideea că Dumnezeu l-a binecuvântat să salveze poporul evreu.

Autorul face o descriere a conjuncturii politice interne şi internaţionale tensionate, înainte şi după semnarea Acordurilor de la Oslo, iar, în legătură cu responsabilii asasinatului din 4 noiembrie 1995, aduce în atenţie patru posibile scenarii, fără a pronunţa însă un verdict :

- Rabinii integrişti, coloniştii evrei din teritoriile ocupate, grupările extremiste, dar şi unii politicieni «onorabili» au încurajat, prin acţiuni şi discursuri atentatul. În aceste medii, premierul Yitzhak Rabin era etichetat drept «Pétain sau Quisling al Israelului» pentru că ar fi pactizat cu «Hitler al palestinienilor» (Yasser Arafat, *n.n.*) şi cereau condamnarea la moarte pentru înaltă trădare;

- Serviciile secrete nu ar fi conspirat împotriva şefului guvernului, deşi multe cadre cu responsabilităţi înalte în structurile israeliene de *intelligence* au afinităţi cu mediile politice de dreapta sau lideri religioşi ultranaţionalişti.

În opinia lui Amnon Kapeliouk, pasivitatea surprinzătoare a serviciilor de securitate, atât înainte cât şi în timpul atentatului, ţine de trei factori: unul *tehnic* (lipsă de rigoare, neglijenţă, lejeritate comportamentală şi chiar neprofesionalism), altul *de natură politică* (încurajarea militanţilor Mişcării Hamas în anii 80, considerând, greşit, că astfel vor slăbi forţa şi coeziunea Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei) şi ultimul din sfera *supraevaluării patriotismului autohton* (ridicarea la gradul de axiomă a opiniei conform căreia *«un evreu nu va ucide niciodată un alt evreu»* (sic!); nimeni nu luase în calcul primejdia extremismului evreiesc, toate resursele fiind concentrate în lupta împotriva terorismului palestinian);

- Partidul Muncii, aflat la guvernare, are şi el o anumită doză de responsabilitate, prin lipsa de reacţie la violenţele coloniştilor împotriva arabilor, la acţiunile nedemocratice ale extremei drepte sau la manifestările extremiştilor religioşi, care controlau un mare număr de instituţii de învăţământ. O asemenea atitudine lăsa impresia că guvernului condus de Yitzhak Rabin i-ar fi fost ruşine de compromisurile făcute pentru semnarea Acordurilor de pace de la Oslo;

- Dorinţa explicită sau disimulată a majorităţii liderilor politici autohtoni de extindere a frontierelor statului evreu în detrimentul palestinienilor. Acest «cancer al ocupaţiei» a diseminat şovinismul, rasismul şi violenţa în societatea israeliană.

- Cu prilejul unui simpozion organizat în 2001 la Ierusalim, Yosef Doriel, fost trăgător de elită al Tsahal (Armata israeliană) şi fizicianul Nahum Shahaf au susţinut că ar deţine proba nevinovăţiei lui Yigal Amir. Cei doi susţin că filmul asasinatului, predat autorităţilor de un «amator», ar fi un fals şi că fostul premier ar fi fost împuşcat de lunetişti.

- Yaakov Werker, expert contabil şi preşedinte al Organizaţiei Economice Israeliene, este convins că a fost vorba de un complot, invocând faptul că Yigal Amir nu a fost împuşcat de gărzile de corp ale prim-ministrului imediat după ce a tras primul foc de armă şi că mulţi martori ar fi auzit strigându-se (cine?) «sunt gloanţe oarbe, gloanţe oarbe!»

Mai mult, faptul că, după numai câteva săptămâni, trei agenţi ai Shabak au fost asasinaţi în condiţii misterioase, încă neelucidate, îi întăreşte o asemenea supoziţie.

- Moshé Shahal, ministrul Poliţiei la acea perioadă, a susţinut, iniţial, aceeaşi idee a conspiraţiei, fiind convins că a fost vorba despre o grupare organizată, care a planificat minuţios atacul. Fostul demnitar şi-a nuanţat, în mod inexplicabil, poziţia după numai câteva săptămâni, afirmând că, *«fără sprijinul unei infrastructuri logistice şi al unor persoane, asasinatul nu ar fi putut avea loc»*.

*

Erou de război şi laureat al Premiului Nobel pentru Pace, Yitzhak Rabin a trăit cu speranţa că mentalităţile din Orientul Mijlociu se vor schimba, că evreii şi palestinienii ar putea convieţui în pace şi bună înţelegere.

Cetăţean evreu modern (născut pe pământ israelian), Yitzhak Rabin a avut curajul să creadă că pacea este opţiunea strategică pentru viitorul ţării sale.

«Nu sunt un om politic... sunt un soldat, mai bine zis am fost 27 de ani. Am luptat atât timp cât nu exista nicio şansă de pace... Acum cred că această şansă există şi, de aceea, negocierile sunt absolut necesare», afirma Yitzhak Rabin cu câteva minute înainte de tragedia din 4 noiembrie 1995.

ALEXANDRU OMEAG

Religie

Întâlnirea Titanilor

Se spune că întâlnirea dintre oameni este precum contactul dintre două substanţe chimice: dacă există o reacţie, fiecare suferă o transformare. Întâlnirea dintre Oameni este altfel: dacă există o reacţie, noi, ceilalţi, suferim o transformare. Iar ÎPS Justinian, Marcel Petrişor şi Demostene Andronescu sunt nişte Oameni adevăraţi, cu majuscule. Nişte oameni care s-au înălţat, fie prin sfinţenie, fie prin eroism. Şi nu degeaba grecii folosesc acelaşi cuvânt pentru erou şi sfânt - heroes -, pentru că ei vorbesc aceeaşi limbă - cea a curajului şi sacrificiului.

Foştii deţinuţi politici şi scriitori Marcel Petrişor şi Demostene Andronescu l-au vizitat pe ÎPS Justinian la Rohia, în 13 iunie 2015. O întâlnire istorică şi un dialog monumental, pe care îl redăm integral şi care are rolul să ne transforme: să ne scoată din micisme şi mediocritate. Reacţia transfomării omului în OM.

Marcel Petrişor: Ştim că aveţi mulţi musafiri, dar am venit şi noi, în primul rând să vă vedem.

ÎPS Justinian: Mi-aţi făcut cea mai mare bucurie!

Marcel Petrişor: După câte bucurii vi se fac, cred că şi a noastră mai încape pe undeva, numai că ştim că e obositor.

ÎPS Justinian: Nu! Întâlnirea unui om cu un om este un mare eveniment.

Marcel Petrişor: Da, este adevărat! În cazul de faţă dumneavoastră sunteţi OM şi, presupunem că şi noi suntem „om", deşi noi avem şi aureolă de „bandiţi" (apelativ dat de comunişti, *n.r.*).

ÎPS Justinian: Este însă un titlu ce vă onorează, domnule Marcel Petrişor! Depinde cine vă spune „bandiţi" şi cine vă spune „OM"! De multe ori mi-e ruşine că unor oameni le spune „om". Dar să ştiţi că nici eu n-am scăpat de batjocuri, toată viaţa am avut parte de ele.

Marcel Petrişor: Ştiu, că ne-aţi povestit. Am venit să vă spunem că se pregătesc lucruri de mare prigoană împotriva naţionalismului şi a creştinismului. Aşa că, vă rugăm să puneţi gândul bun la Dumnezeu, că eu am pus, dar, ştiind de dumneavoastră, m-am gândit ca nu cumva rugăciunile mele să ajungă numai până în pod. De aceea venim la dumneavoastră, pentru că ale dumneavoastră se suie până mai sus.

ÎPS Justinian: Aşa voi face! Ştiţi de ce se întâmplă asta? Pentru că din stejar, stejar răsare, dar din drac răsare drac şi mai mare. Avem încă un examen de dat, dar să ne încredem în Dumnezeu! Mi-e teamă că răul rămâne rău. Noi nu avem răbdare, dar avem ceva: Speranţă! Speranţa este Cuvântul lui Hristos.

Marcel Petrişor: Da, am văzut asta, că eu mă apropii de 90 de ani, iar Demostene are 90.

ÎPS Justinian: Pentru om depinde cum trăieşti. Pentru că poţi să ai 100 de ani şi să nu aibă valoare nici un an sau poţi să trăieşti într-un an cum trăiesc alţii în 100 de ani. Nu depinde cantitatea, ci calitatea, cum îţi trăieşti

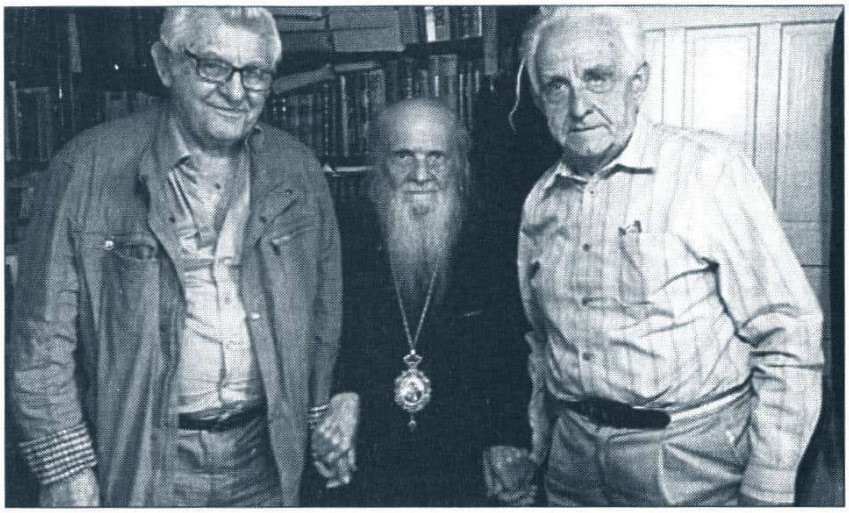

Marcel Petrişor,
ÎPS Justinian
şi Demostene Andronescu

viaţa. Dumneavoastră, slavă Domnului, aţi trăit cât pentru 1 000 de ani.

Demostene Andronescu: Nu avem niciun merit pentru asta.

ÎPS Justinian: Dar nici vină!

Marcel Petrişor: Dar nici nu aşa a fost să fie. Pentru că, dacă ai călcat legea, ai primit pedeapsa. De ce s-a călcat legea? Pentru că nu îmi plăcea. Nu ni se spune de multe ori că toate stăpânirile sunt de la Dumnezeu? Şi eu mi-am zis: auăleu, ba nu, numai cele care-s de la Dumnezeu, că nu toate sunt de la Dumnezeu! Şi aici a fost problema.

ÎPS Justinian: Frăţia ta, eu am avut discuţii cu tot felul de animale care umblă în două picioare. Că animalele care umblă în patru picioare sunt mai cuminţi decât cei care umblă în două picioare, dar au minte de animale.

Aşa că a venit un mare securist şi a zis: *De ce nu vă supuneţi stăpânirii, de ce nu vă ascultaţi legea voastră, de ce nu daţi Cezarului ce este al Cezarului?* I-am spus: *Am înţeles, domnule, dar am şi eu o întrebare: dumneata ai auzit vreodată de Socrate?* Şi el a zis: *Cred că e la noi, cred că lucrează la noi, la grajduri. Ei, atunci eşti documentat*, i-am spus. *Socrate răspundea la o întrebare cu o altă întrebare. Aşa că îţi răspund şi eu cu o altă întrebare: de ce nu spui cuvântul întreg? Pentru că acolo scrie „daţi Cezarului ce este al Cezarului şi lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu".* Adică, nu poţi să desparţi una de alta. Ei bine, comuniştii nu dădeau ce era al lui Dumnezeu, ba mai mult erau slugi ale minciunii. Credeţi-mă că şi acum, că-s mai bătrân decât voi, trăiesc drama pe care aţi trăit-o dumneavoastră. Zadarnic dormeam eu pe un pat, că mă gândeam la dumneavoastră. Tot mă mir cum m-a salvat Dumnezeu, că eu n-aş fi putut rezista în temniţele în care aţi fost voi.

Marcel Petrişor: Nu spuneţi asta, că nu ştiţi câte aţi fi putut îndura. Pentru că, cu ajutorul lui Dumnezeu, treci şi prin foc!

ÎPS Justinian: Just! Dar eu sunt un neputincios şi un păcătos!

Marcel Petrişor: Asta poate fi conştiinţa personală, dar nu ştiţi ce spune Dumnezeu, aşa că nu spuneţi asta. Că de multe ori grăjdarul poate-i mai sus decât preotul. Credeţi că, fără ajutorul lui Dumnezeu, oricât am fi fost noi de grozavi, am fi ajuns până aici?

ÎPS Justinian: Sigur că da. Este ca şi munca de albine: sacrificiul îl faci tu, dar puterea ţi-o dă Dumnezeu.

Marcel Petrişor: Întrebarea este însă de ce ne-a ţinut Dumnezeu până acum? Ce să mai vedem? Un prieten mi-a spus: „Cred că pe mine mă mai ţine Dumnezeu, pentru că mai am de ispăşit".

ÎPS Justinian: Ştie Dumnezeu de ce! Înseamnă că „încă nu ne-am făcut plinul". Daţi-mi voie să vă spun că nu pot trăi fără să sufăr, pentru cât aţi suferit voi. Şi îmi permit să nu fiu nepăsător faţă de drama şi de crimele care s-au făcut în România în comunism.

Demostene Andronescu: Iarăşi spun, noi nu avem niciun merit, Dumnezeu ne-a ţinut. Noi nu am avut alternativă. A trebuit să trecem prin asta, pentru că am fost supuşi la asta. Eu

am un Psalm în care spuneam: atât de mult am blestemat... după care spun:

„Şi dacă Doamne Tu socoţi că-i bine / şi pentru slava Ta, şi pentru mine / Mă mai cufund o dată-n faptul serii / Ca la botez în apele durerii / Mai frânge-mă o dată ca pe-un vreasc, / Mai pune-mi sufletul din nou la teasc / Mai creşte-un spin în rană şi mai strânge / Chinga durerii roşie de sânge. / De-oi blestema tot ca şi-acum, nu-ţi pese, / Tu mai departe tainele Îţi ţese, / Cu mâini de sfânt deretică prin lume, / Aprinde stele, soarele-L apune, / Rodeşte ţarini şi sloboade ploaie, / Pe unii-nalţă-i, pe alţii-i-ncovoaie, / şi dac-o fi să-ţi pricine vreun rău, / Întoarce-asupra mea blestemul meu...“

Asta am scris-o în momente de deznădejde.

ÎPS Justinian: Nu ştim noi cât de complexă este viaţa noastră. Dar vreau să vă mai spun şi că nu există faptă fără răsplată. Eu nu am suferit ce aţi suferit voi, pentru că nu am fost vrednic. Îmi face aşa plăcere să vă aud!

Demostene Andronescu: Plus că nu este cale spre Dumnezeu fără spini. Şi nimic nu se face fără strădanie şi fără suferinţă.

ÎPS Justinian: Vă mulţumesc pentru ce mi-aţi spus! Domnule Andronescu, tot ce vedeţi aici sunt ale lui Dumnezeu, eu nu sunt decât servitorul lui Dumnezeu. Dar, pe lângă strădanie şi suferinţă, este şi jertfă.

Demostene Andronescu: „Durerea rupe hălci din tine / N-o alunga! Sporeşte-o-n sânge!/ În chinga ei te strânge bine / şi plângi dacă-ţi vine a plânge. / Iar lacrimile nu le şterge / Ci fă-ţi din ele nestemate / şi-nvaţă aur de culege / Din rănile-ţi însângerate. / Deschide-ţi sufletul furtunii / Să-l răscolească ca pe-un iaz / şi lasă tunetul să-l tune / Că doar aşa-l vei ţine treaz.“

Marcel Petrişor: Azi noapte am venit de la Bucureşti. Nu am găsit bilet decât la clasa a II-a, asta însemna să stăm pe scaun 12 ore. Şi, mergând la tren, am văzut vagonul de dormit şi mi-am zis: „Dacă Părintele Justinian ţine cu noi, atunci găsim locuri să ajungem odihniţi la el“. Aşa că am mers să vorbesc cu conductorul, să văd dacă ne dă două locuri, că noi avem bilete de clasa I. Şi conductorul a zis: „Cum să nu? Vă dau!“. Un vagon întreg era liber! Că dacă-i ajutor, merge totul. Aşa s-au potrivit toate, că m-am şi mirat!

„Toată creaţia are umbră. Deci, nu există fiinţă care să nu aibă scăderi şi neajunsuri. Mi-s dragi istoria şi viaţa. S-a găsit mormântul Împăratului Traian şi era doar cenuşă fină. Concluzia este ce rămâne după noi? Scânteie divină! Sufletul rămâne!“

ÎPS Justinian

ÎPS Justinian: Deci, aţi vrut să vedeţi dacă „e cu noi sau nu-i cu noi“, Justinian se roagă sau nu!

Marcel Petrişor: E totuşi inadmisibil ca, începând cu Codreanu şi continuând cu Antonescu şi Ceauşescu, să fie ucis conducătorul de stat! E o greşeală că l-au omorât! Deşi mi-a zis cineva că Ceauşescu a fost comandantul unui detaşament care a ucis, prin Argeş, 100 de ţărani. Toate crimele astea se plătesc.

ÎPS Justinian: Mi-a povestit părintele Stanciu, un om care a rămas orfan de micuţ. S-a căsătorit şi a ajuns inspector la Episcopie şi apoi consilier. El a lucrat în învăţământ şi de la el am auzit prima dată de Ceauşescu. Stanciu era învăţător într-un sat şi Ceauşescu a venit în inspecţie când se făceau colectivizările. L-a chemat pe Stanciu la Primărie, iar el nu s-a dus. L-a chemat şi a doua oară şi Stanciu nu s-a dus. A treia oară s-a dus Ceauşescu la el şi l-a felicitat: *„De astfel de oameni avem nevoie, care să nu cadă pe burtă când cineva spune Drepţi!“*, şi i-a spus că-l respectă. Din asta am tras concluzia că în Ceauşescu exista un strop de demnitate omenească, cu toate că a ucis mult.

Nu este om care să nu aibă umbre. Şi îngerii au umbră. Toată creaţia are umbră. Deci, nu există fiinţă care să nu aibă scăderi şi neajunsuri.

Mi-s dragi istoria şi viaţa. S-a găsit mormântul Împăratului Traian şi era doar cenuşă fină. Concluzia este ce rămâne după noi? Scânteie divină! Sufletul rămâne!

În 94 de ani am verificat tot, să găsesc logica şi temeiul existenţei şi am ajuns la concluzia că tot ce ne-a spus Hristos sunt cele mai mari adevăruri.

Stăteam zilele acestea pe terasă și reflectam: lumea vegetală, lumea animală, omul, minune peste minune. Toate acestea sunt fructul hazardului? Dar minunea este atât de mare, încât îți trebuie un cap de Dumnezeu, ca să poți înțelege Creația în totalitatea ei.

Creația este atât de miraculoasă, încât nu o putem noi cuprinde în capul acesta care-i o nimica toată. De aceea, ne trebuie credință și să credem în cuvântul lui Hristos, că El nu a venit pe pământ ca să puște din degete! El a avut ceva de făcut aici și a făcut! A lăsat aici ceva ce a trebuit să lase.

Domnule Andronescu, eu iubesc mult poezia, pentru că este un miracol. La fel am iubit și iubesc și acum muzica. Toate au farmecul lor.

Demostene Andronescu: Apropo de creația Universului, să vă mai spun o poezie:

„Într-o bună dimineață / Ars de dor, scârbit de viață / Am pornit, așa-ntr-o doară, / Să ies din FĂCUT afară. // și m-am dus, și m-am tot dus / Eu credeam că merg spre-n sus, / Dar mergeam Înspre Apus. / Atunci m-am întors din mers / și-am pornit în sens invers, / Spre trecut, spre început / Să ajung în NEFĂCUT. // Și am mers, și am tot mers / Până când, din Carte șters, / Am ieșit din UNIVERS, / Pomenindu-mă deodată / Într-o lume necreată / Unde Bunul Dumnezeu / M-a lăsat de capul meu / S-o creez cum voi vrea eu."

ÎPS Justinian: Asta înseamnă poezie! Mă simt ca la 25 de ani. La mine a îmbătrânit carnea și osul, dar sufletul mi-a rămas tânăr. Este bine să și glumim puțin.

Marcel Petrișor: Dacă viața-i fără glumă, murim de prostie.

Demostene Andronescu: Înaltpreasfinția Voastră, cum e cu lumile astea necreate, cu energiile necreate, că eu nu am prea înțeles?

IPS Justinian: Nimeni nu înțelege, pentru că este ieșit din comun. Problema este de credință.

Demostene Andronescu: Dacă sunt un număr nesfârșit de lumi necreate, înseamnă că Universul ăsta e în continuă prefacere...

ÎPS Justinian: Este INFINITUL, domnule. Energia necreată sunt forțele pe care le-am primit, creatul de la Necreat, de la Dumnezeu.

Demostene Andronescu: Și eu dacă am spus *„Pomenindu-mă deodată / Într-o lume necreată / Unde Bunul Dumnezeu / M-a lăsat de capul meu / S-o creez cum voi vrea eu"*, cum s-o creez? După chipul și asemănarea mea de om?

ÎPS Justinian: Nu. Ci de om iubit de Dumnezeu, pentru că suntem creația lui Dumnezeu. Energia necreată este din Dumnezeu.

„Azi noapte am venit de la București. Nu am găsit bilet decât la clasa a II-a, asta însemna să stăm pe scaun 12 ore. Și, mergând la tren, am văzut vagonul de dormit și mi-am zis: „Dacă Părintele Justinian ține cu noi, atunci găsim locuri să ajungem odihniți la el". Așa că am mers să vorbesc cu conductorul, să văd dacă ne dă două locuri, că noi avem bilete de clasa I. Și conductorul a zis: „Cum să nu? Vă dau!". Un vagon întreg era liber! Că dacă-i ajutor, merge totul. Așa s-au potrivit toate, că m-am și mirat!"

Marcel Petrișor

Demostene Andronescu: Până la urmă ajungem tot la idee. Am o altă poezie *„Geneză"*: *„Închipuit din marmur' de Carrar' / și dezvelit din ea doar ca idee, / În lume sunt prezent ca o scânteie / În cremenea neatinsă de amnar.// Deși n-am încă forme și deși / Conturul nimeni nu mi-l deslușește, / În mintea celui care mă gândește / Sunt viu și-ntreg așa precum voi fi.// Idee pură în azur tronez / La fel de rece ca și piatra dură / Simt însă cum materia mă fură / Și cum, în sânul ei, mă întrupez.// Ca un fluid alunec din înalt/ Cătându-mi formele închipuite / și-n miezul rece-al pietrei necioplite / Ca pruncu-n pântecele mamei salt.// Deodat-aud din lume-un ciocănit: / A dat pietrarul prima lovitură / Și mâine, dezghiocat din piatra dură, / Voi fi așa precum am fost gândit."*

IPS Justinian: Eu vreau să vă spun, domnule Andronescu, un cuvânt din Biblie. Vorbind despre o anumită societate decăzută, Hristos zice: „Aceștia vor fi aruncați în Întunericul cel Dinafară, unde-i plângerea și scrâșnirea dinților". Apoi repetă: „Întunericul cel

„Iarăşi spun, noi nu avem niciun merit, Dumnezeu ne-a ţinut. Noi nu am avut alternativă. A trebuit să trecem prin asta pentru că am fost supuşi la asta".

Demostene Andronescu

Dinafară". Deci, există un întuneric extramaterial, în care prezenţa lui Dumnezeu este absentă. Chiar prezenţa lui Dumnezeu! Eu cred că sunteţi de acord că Hristos a avut în vedere lumea de dinafara lumii create. Care este în afara spaţiului de care am luat noi la cunoştinţă.

De asta mă minunam eu pe terasă, în condiţiile în care eu sunt mai puţin decât o muscă în comparaţie cu marele tot. Dar, am cuvântul lui Dumnezeu, am Cuvântul lui Hristos. Şi el ne asigură că nu suntem singuri şi că viaţa noastră nu este finită.

Demostene Andronescu: Dar, ca oameni, ne putem îndoi de unele lucruri.

ÎPS Justinian: Este normal.

Demostene Andronescu: În goana vieţii de un veac sau de un ceas, lumina sau bezna e mai mare? După mine cantitatea este egală. Sunt perioade. De exemplu, acum bezna e mai mare în lumea noastră.

ÎPS Justinian: Categoric. Dar trebuie să ştim că sunt două lumi total diferite. Iar, când vorbim de Întunericul cel Dinafară, trebuie să ştim că este cu totul în afara Luminii. Iar Dumnezeu este Lumină.

Demostene Andronescu: Asta ce înseamnă, că înlăuntru va fi numai lumină? Cartea mea se intitulează *„Peisaj lăuntric".*

ÎPS Justinian: Acesta este aspectul subiectiv al problemelor. Noi nici nu ştim ce este Lumina, noi nici nu ştim ce-i întunericul, nu ştim ce-i viaţa. Suntem prea limitaţi. Dar ne este suficient să ascultăm de Cuvântul lui Dumnezeu.

Demostene Andronescu: Am o poezie care se cheamă *„Adâncime": „Atât de-adânc am coborât în mine / Că mare întuneric m-a cuprins / şi, Doamne, facla gândului s-a stins / şi mă-nfior de-atâta-ntunecime.// Prin tainiţa lăuntrică şi goală, / Prin cercuri tot mai strâmbe mă-nvârtesc, / Pe lespezi reci de marmură păşesc / şi paşii-mi sună ca-ntr-o catedrală.// Şi, ca-ntr-o catedrală-nfiptă-n bezne / Aud sobor de taine şi tresar, / şi vrând să pipăi sfinţii din altar, / Mă-ncurc în putrede catapetesme.// Pe zidul rece bâjbâi o fereastră, / Dar n-o găsesc şi m-a cuprins urâtul / Vecin cu veşnicia şi-nceputul, / Mă surp şi plâng pe lespedea albastră.// M-am rătăcit aici, departe-n mine, / Şi, Doamne, cât mai este până-n fund! / Cât nepătruns şi câte bezne-ascund! / Din candelabre ciungi, ţâşniţi, lumine!"*

ÎPS Justinian: Teribil! Asta este Revelaţie, domnule Andronescu! Am trăit momente deosebite şi dumneata ne-ai demonstrat că omul este capabil de lucruri inedite infinite. Mă gândeam la un moment dat ce mai are Dumnezeu de făcut?

Există o rugăciune care se spune la Liturghie: „Doamne, Doamne, caută din Cer şi vezi şi cercetează via aceasta pe care a sădit-o dreapta Ta şi o desăvârşeşte pe ea." Deci, lumea în care trăim noi încă nu este desăvârşită. Nici omul. Deci, încă Dumnezeu mai are suficiente planuri cu noi. Creaţia este încă în curs de desăvârşire. Nu ne putem închipui cum vom fi desăvârşiţi. Se vorbeşte de antimaterie, dar nimeni nu ştie ce-i aia. Deci, cum vom fi noi desăvârşiţi sunt lucruri care pentru om nu-s descoperite. Dumnezeu are un plan infinit şi cu omul, şi cu Pământul, şi cu România şi cu viaţa noastră.

Demostene Andronescu: Dar, ca să ajung la toate concluziile acestea, toate le-am scris în închisoare, în momente de disperare.

ÎPS Justinian: Ai fost stors ca o lămâie. Cu toată suferinţa, nu aţi pierdut vremea! Închisoarea a fost spaţiul care a fructificat talentul. Speranţa v-a ţinut în viaţă, pentru că altfel aţi fi murit în fundul temniţei. Speranţa este Cuvântul lui Hristos! Tot ceea ce am discutat noi aici sunt lucruri nemuritoare. Mi-aţi făcut mare bucurie!

MIRCEA CRIŞAN

Sursa: http://www.gazetademaramures.ro/intalnirea-titanilor-16609

Întâlnire secretă la Londra

Bancherii plănuiesc să elimine banii lichizi

Când banii nu vor mai exista decât în bănci, toate cumpărăturile şi plăţile vor fi cunoscute şi monitorizate de acestea, iar, pentru orice sumă pe care veţi dori să o achitaţi, veţi fi nevoiţi să „faceţi cerere" prin intermediul cardului către bancă, iar ea va fi aprobată sau NU de aceasta. Tot banca va putea dispune „suspendarea, anularea plăţilor sau a cardului", inclusiv a întregii sume pe care o aveţi în cont! Pentru a vă redobândi drepturile, va trebui să daţi banca în judecată, cu toate cheltuielile şi riscurile respective, dar nu veţi mai avea cum, căci nu veţi mai dispune de niciun fel de bani! Practic, „veţi fi terminaţi".

Economistul Martin Armstrong susţine că, în luna mai a acestui an, a avut loc la Londra o *„întâlnire secretă prin care se vizează eliminarea banilor lichizi"*, la care au participat reprezentanţi ai Băncii Centrale Europene şi ai Rezervei Federale americane.

Armstrong, care este cunoscut pentru faptul că a prezis cu succes căderea bursieră din 1987 cunoscută ca *Black Monday*, precum şi colapsul financiar rusesc din 1998, şi-a exprimat uimirea faţă de faptul că niciun canal de ştiri nu a anunţat populaţia asupra existenţei acestei conferinţe: *„Mi se pare şocant faptul că sunt singurul care scriu despre întâlnirea secretă de la Londra. Kenneth Rogoff, de la Universitatea Harvard, şi Willem Buiter, economist-şef la Citigroup, se vor adresa băncilor centrale, pentru a pleda în favoarea eliminării banilor lichizi, pentru a aduce mai aproape ziua în care nu vom putea cumpăra sau vinde nimic fără o aprobare din partea guvernului."*

„Când am căutat pe Google să văd cine a mai scris despre acest subiect, spre surprinderea mea, Armstrong Economics apare în fruntea listei de căutări. Alţii mă citează pe mine şi chiar am descoperit că vestea s-a răspândit până la Banca Centrală din Nigeria. Dar nu îmi trebuie să mai găsesc şi alte rapoarte care să-mi confirme despre întâlnirea care se va desfăşura la Londra, căci sursele mele sunt directe.", scria Armstrong în luna mai 2015, cu puţin timp înainte ca această conferinţă să aibă loc.

Armstrong a adus în atenţie respectiva întâlnire la începutul lunii mai a.c., atunci când a dezvăluit faptul că reprezentanţi ai Rezervei Federale americane, ai Băncii Centrale Europene, precum şi participanţi din partea băncilor centrale din Elveţia şi Danemarca vor participa cu toţii la o *„conferinţă de proporţii la Londra"* în cadrul căreia Kenneth Rogoff, de la Universitatea Harvard University, şi Willem Buiter, economist-şef la Citigroup, vor susţine anumite prezentări.

„Am face bine să dormim cu ochii întredeschişi, căci naşterea acestei societăţi fără bani lichizi se petrece mai repede decât s-a preconizat. Care este scopul acestei întâlniri secrete? Ceva nu este în ordine aici", conchide Armstrong.

În ultimul timp, au avut loc în mod repetat discuţii şi acţiuni în sensul eliminării banilor lichizi. Willem Buiter, despre care Armstrong spunea că va vorbi în cadrul acestei întâlniri secrete, a susţinut recent eliminarea totală a banilor lichizi, cu scopul de a *„rezolva problema băncilor centrale referitoare la dobânzile negative"*.

Anul trecut, Kenneth Rogoff a militat la rândul lui în favoarea „eliminării banilor în numerar", pentru a pune capăt „evaziunii fiscale şi activităţilor ilegale", precum şi pentru a-i împiedica pe oameni să retragă bani, atunci când dobânzile sunt aproape zero.

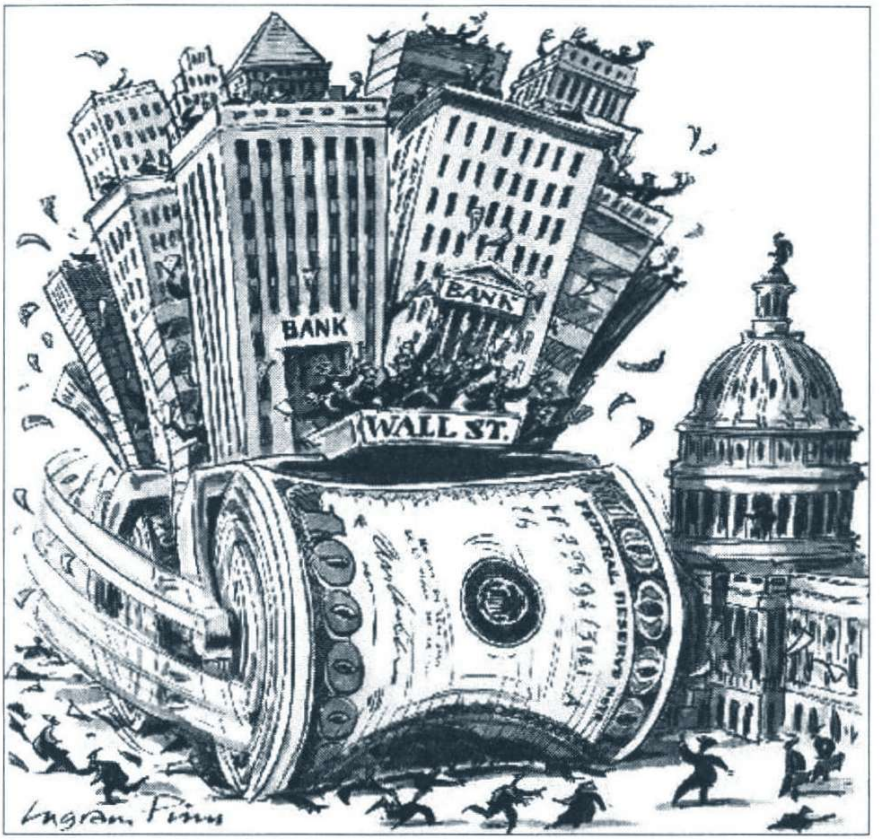

„Atunci când toți banii vor exista doar în conturile bancare - monitorizați sau chiar direct controlați de guvern -, autoritățile vor putea să ne încurajeze să cheltuim mai mulți bani, atunci când situația economiei se va îmbunătăți, sau să cheltuim mai puțin, atunci când ea este defectuoasă."

Folosind un ton asemănător, Jim Leaviss, fost economist din cadrul Băncii Angliei, a scris un articol pentru *London Telegraph* în decursul lunii mai a.c., în care a menționat faptul că o societate fără bani lichizi va exista numai *„atunci când toată lumea va fi forțată să cheltuie bani doar electronic, dintr-un cont aflat într-o bancă condusă de guvern", care va fi „monitorizată sau chiar direct controlată de guvern".*

Marile bănci din Marea Britanie, cât și din SUA deja consideră că retragerea sau depunerea de sume moderat de mari de bani este o activitate suspectă. În martie 2015 au apărut știri referitoare la faptul că Departamentul de Justiție le ordonă angajaților băncilor să cheme poliția atunci când întâlnesc persoane care retrag sume de 5 000 de dolari sau mai mari de atât.

Între timp, în Franța, au fost pregătite noi măsuri care vor intra în vigoare din septembrie a.c. și care îi vor limita pe cetățenii francezi să facă plăți de peste 1 000 de euro în bani lichizi. Armstrong sugerează că „poliția financiară" ar putea să pună în aplicare această nouă lege *„percheziționând persoanele din trenurile care sunt în trecere prin Franța, pentru a vedea dacă acestea transportă bani lichizi, iar, în cazul în care vor fi găsiți, le vor fi confiscați".*

După cum remarcă Armstrong, eliminarea numerarului cu scopul de a epuiza economiile micilor întreprinzători, pentru a evita efectele dezastruoase ale politicii de tip keynesian dusă de băncile centrale, reprezintă pur și simplu o dovadă de totalitarism economic.

„În mintea unui tiran economic, eliminarea banilor lichizi reprezintă obținerea Sfântului Graal", scrie Michael Krieger. *„Obligarea maselor de oameni, prin decret oficial, să folosească un sistem digital de tranzacții financiare, oferă un control total datorită posibilității de a controla toate tranzacțiile din cadrul economiei, precum și a posibilității de a bloca plățile, dacă un cetățean nefericit îndrăznește să depășească limita".*

Sursa: infowars.com

Operaţiunea *Fox Hunt*

SUA avertizează China în privinţa agenţilor care operează în străinătate

Administraţia Obama a avertizat Beijingul în privinţa prezenţei agenţilor guvernamentali chinezi care operează în secret în SUA, pentru a presa expatriaţi proeminenţi - unii căutaţi în China pentru corupţie - să se întoarcă imediat în ţara lor, conform *New York Times*.

Oficialii americani au declarat că agenţii guvernamentali chinezi care operează clandestin în Statele Unite fac parte dintr-o campanie globală de identificare şi repatriere a expatriaţilor chinezi care locuiesc în străinătate. Guvernul chinez a numit oficial această campanie, *Operaţiunea Fox Hunt*.

Avertismentul, care a impus o încetare a acestor activităţi, reflectă adâncirea nemulţumirilor Washington-ului faţă de tacticile de intimidare folosite de agenţi şi are loc într-un moment în care tensiunile dintre SUA şi China s-au accentuat tot mai mult, datorită unei game variate de chestiuni: de la furtul a milioane de date personale ale angajaţilor guvernamentali, despre care oficialii americani consideră că a fost direcţionat de Beijing, până la suprimarea libertăţilor civile în China şi devalorizarea intenţionată a yuanului de către autorităţile chineze.

Activitatea agenţilor chinezi reprezintă o deviere de la practica de rutină, de colectare secretă de date pe care atât SUA cât şi China o desfăşoară pe teritoriul celeilalte de câteva decenii. Dar, în acest caz, conform oficialilor americani, agenţii chinezi fac parte din Ministerul Securităţii Publice, care este însărcinat cu *Operaţiunea Fox Hunt*.

Campania, un element central al aşa-zisei bătălii purtate de Xi Jinping împotriva corupţiei, este populară în rândul publicului chinez. Începând cu 2014, conform Ministerului chinez al Securităţii Publice, peste 930 de suspecţi au fost repatriaţi.

Oficialii americani au declarat că au dovezi solide că agenţii chinezi - care cel mai probabil intră în SUA cu vize turistice sau comerciale - au folosit tactici dure, pentru a-i forţa pe fugitivi să se întoarcă în China. Campania de hărţuire, care include ameninţări împotriva membrilor familiei din China, s-a intensificat în ultimele luni, au declarat oficialii americani.

SUA au trimis la rândul său agenţi sub acoperire în alte ţări - uneori cu ordinul de a răpi sau ucide. În anii care au urmat atacurilor din 11 septembrie 2011, CIA a trimis echipe în străinătate, pentru a captura suspecţi Al-Qaeda, pe care fie i-a transportat în închisori secrete ale CIA, fie i-a predat altor guverne pentru interogare.

Atât Ministerul Securităţii Publice cât şi Ministerul pentru Afaceri Externe din China nu au răspuns la cererile de a comenta situaţia. Dar, conform mass-mediei chineze, Beijingul a trimis zeci de agenţi de securitate în străinătate, pentru a-şi „convinge" ţintele să se întoarcă acasă. Cum reuşesc acest lucru încă nu este clar.

Liu Dong, un lider al *Operaţiunii Fox Hunt*, citat de ziarul *The Age*, a declarat că agenţii chinezi trebuie să se conformeze legilor locale din străinătate şi că ei depind de cooperarea cu forţele de poliţie din ţările respective, conform unui raport publicat anul trecut în presa de stat chineză. Dar, a adăugat el, „principiul nostru este următorul: fie că există sau nu o înţelegere, atât timp cât avem informaţii că există un

suspect criminal, noi îl vom urmări până acolo".

Un oficial american a recunoscut că agenţii chinezi au încercat să-l depisteze pe Ling Wancheng, un om de afaceri bogat şi cu legături politice, care a fugit în SUA anul trecut şi care trăieşte într-o locuinţă de lux lângă Sacramento. Dacă el ar căuta să obţină azil politic, atunci ar deveni unul dintre cei mai „periculoşi" fugari chinezi din istoria Republicii Populare Chineze.

Oficialii americani nu au dezvăluit identităţile sau numărul celor care sunt urmăriţi de agenţii chinezi în SUA. Se crede că este vorba de expatriaţi proeminenţi, unii urmăriţi pentru corupţie economică şi alţii, pentru ceea ce regimul comunist de la Beijing consideră a fi crime politice.

SUA şi China nu au un acord de extrădare

China susţine că respectă legile locale din străinătate. Dar, în decembrie 2014, doi ofiţeri de poliţie chinezi au fost prinşi operând în Australia fără permisiunea autorităţilor locale. Ofiţerii au călătorit la Melbourne din provincia chineză nord-estică Shandong, pentru a urmări un cetăţean chinez acuzat de mituire.

Oficialii australieni au convocat de urgenţă diplomaţii ambasadei chineze din Canberra, precum şi pe cei din Beijing, pentru a-şi manifesta nemulţumirea, conform unui purtător de cuvânt al Departamentului australian pentru Afaceri Externe şi Comerţ.

CIU LI BO

Operaţiunea *Steagul fals*

Agenţii Mossad au recrutat militanţi Jundallah - o organizaţie sunnită pakistaneză care comite atentate în Iran - dându-se drept spioni americani de la CIA, relatează revista *Foreign Policy*, preluată de *AFP*.

Această operaţiune, denumită „Steagul fals" a fost descoperită de Washington în 2007-2008 şi l-a iritat la culme pe preşedintele George W. Bush.

CIA, agenţia americană de informaţii externe, descoperise la acel moment că agenţi ai Mossadului, serviciul israelian omolog, au efectuat activităţi de recrutare a membrilor Jundallah, în special în Londra, pretinzând că sunt angajaţi ai CIA. Agenţia americană de informaţii a refuzat însă să comenteze aceste informaţii.

Jundallah („Armata lui Dumnezeu") este o organizaţie sunnită extremistă antişiită care activează în principal în provincia pakistaneză Balucistan (sud-vest), fiind acuzată de Teheran de numeroase atentate efectuate pe teritoriul iranian.

Activităţile Mossadului riscau să compromită fragilele relaţii dintre Statele Unite şi Pakistan - oficial, un aliat în lupta împotriva al-Qaeda - şi care era presat de Iran să acţioneze împotriva Jundallah. *„A fost prostesc şi periculos. Israelul ar fi trebuit să lucreze alături de noi, nu împotriva noastră. Dacă voiau să fie vărsat sânge, mai bine al lor decât al nostru"*, a afirmat un agent secret american, citat de *Foreign Policy*.

„Nu se pune problema că SUA nu au cooperat cu serviciile israeliene în colectarea informaţiilor despre iranieni, dar a fost cu totul altceva. Indiferent de ce gândesc unii, nu suntem implicaţi în afaceri de asasinare a oficialilor iranieni sau de ucidere a civililor iranieni", a spus ofiţerul citat.

Niciun element nu a permis crearea unei legături între campania de asasinate a oamenilor de ştiinţă iranieni implicaţi în programul nuclear şi gruparea Jundallah. Aceste crime, ultima fiind cea a lui Mostafa Ahmadi Roshan, ucis în decembrie 2011 după explozia unei bombe amplasate pe maşina sa, nu au fost revendicate.

Liderul suprem iranian, ayatollahul Ali Khamenei, a acuzat CIA şi serviciile externe israeliene că se află în spatele acestui asasinat. Şeful Pentagonului, Leon Panetta, a negat în aceeaşi zi orice implicare a americanilor, adăugând însă că are „o mică idee" asupra identităţii autorilor. ■

Eseu

Apropiere şi intimitate

În religia islamică, Allah, unul (adică singur) şi unicul dumnezeu, nu are nicio legătură cu creaţia sa, nu se amestecă în niciun fel cu supuşii săi (în arabă *aslama* = a se supune, *islaam* = supunere, *muslim* = supus). Singurii lianţi între Allah şi musulmani sunt supunerea şi adoraţia. Allah se apropie, mai mult sau mai puţin de supuşi, în funcţie de gradul de supunere şi de adoraţie al acestora. Conceptele de „apropiat" şi „depărtat" au generat o întreagă teologie a „apropierii" şi „depărtării". *Ulemalele*, învăţaţii (în arabă, *aulama* = a învăţa, a fi autodidact), susţin că apropierea lui Allah se manifestă şi trebuie înţeleasă nu fizic, spaţial, ci prin ştiinţa lui, prin cunoaşterea lui, prin binecuvântările şi favorurile acordate supuşilor.

Totuşi, în sufletul său, musulmanul pios îl vrea atât de aproape pe Allah, încât să-l poată atinge, dar, din păcate, Allah refuză aceasta. Rabia, studentă pakistaneză la Universitatea din Princeton, musulmană practicantă, îmi spunea că simte această situaţie ca o neîmplinire. Allah s-ar apropia cel mai mult de cei care se află în pelerinaj la Mecca, în seara zilei de Arafah, a doua zi a pelerinajului. Ţelul islamului este supunerea tuturor faţă de Allah.

În creştinism, Dumnezeu-Cuvântul, Cel prin Care toate s-au făcut şi pentru Care s-au făcut, Se uneşte intim cu omul, luând trup şi voinţă omenească, prin naştere mai presus de fire, din Fecioara Maria. Fără de păcat, trăieşte ca Om adevărat lipsurile, necazurile, bucuriile, batjocura, umilirea, pironirea şi moartea pe cruce, iar, ca Dumnezeu-adevărat, iartă păcatele, vindecă neputinţele omeneşti, trupeşti şi sufleteşti, alungă demonii, umblă pe apă, învie morţii şi învie El Însuşi.

Extazul, entuziasmul oamenilor pentru Iisus Hristos atinge cote maxime la intrarea în Ierusalim: „Binecuvântat este Împăratul care vine întru numele Domnului! Pace în cer şi slavă întru cei de sus" (Luca 19,38), „Osana Fiului lui David; binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului! Osana întru cei de sus!" (Matei 21,9) De ce această primire triumfală? Pentru că toată mulţimea ucenicilor aştepta ca Iisus din Nazaret să restabilească împărăţia lui Israel şi „pentru toate minunile pe care le văzuse" (Luca 19,37).

Dar... stupoare, deziluzie şi derută generală! Iisus se lasă trădat, vândut şi prins ca un răufăcător obişnuit. Învinuit pe nedrept, scuipat, pălmuit nu ripostează în niciun fel. Ba mai spune şi un lucru de neînţeles: „Împărăţia Mea nu este din lumea aceasta. Dacă împărăţia Mea ar fi din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu predat iudeilor. Dar acum împărăţia Mea nu este de aici" (Ioan 18,36). Ce tensiune trebuie să fi fost în sufletele celor care-şi puneau atâtea speranţe în Învăţătorul care avea să-i elibereze de romani, restabilind împărăţia lui Israel! Trebuie să fie vreun înşelător, un şarlatan, de vreme ce nu mai are nicio putere şi se lasă dus spre Golgota ca un viţel la junghiere...

Ucenicii fug care încotro, Petru se leapădă de trei ori, admiraţia iniţială a mulţimilor se transformă în ură, batjocură. Fiul lui Dumnezeu şi Fiul Omului Îşi dă duhul pe cruce săvârşind lucrarea pentru care a fost trimis în lume, printr-o moarte cum n-a mai fost niciodată: moartea care dobândeşte Învierea! Învierea lui Hristos şi învierea noastră: *„Poate că tocmai fiindcă e cea mai tare,*

uluieşte obişnuitul în care dormim şi poate tocmai de aceea nu îndrăznim să credem în învierea noastră. Iar, fără această credinţă, viaţa noastră parcă n-are sens, nici scop în sine, tare-i decolorată şi neliniştită. Creştinismul se întemeiază şi dăinuieşte pe întemeietorul său: pe învierea Lui din morţi, ultimul cuvânt. Noi suntem care de obicei cădem din creştinism, iar nu creştinismul. Noi cădem, nu Iisus. Minciuna iudeilor n-a surpat învierea lui Iisus. Dumnezeu nu cade. Dar, căzând noi din creştinism, ni se pare că a căzut creştinismul, ni se pare că a căzut altcineva, nu noi. Sunt foarte strânse: moartea cu învierea. Multora li se pare că se isprăveşte totul cu mormântul. Creştinul însă îşi scrie pe crucea de la căpătâi: „Aştept învierea morţilor". Credinciosul nu se teme de moarte, fiindcă a desfiinţat-o Iisus. Iisus i-a schimbat sensul, întorcându-i altfel rostul. Acum, moartea pentru credincios e ultimul botez, ultima curăţire a vieţii. Suntem în gândirea Sf. Pavel, spunând că botezul nostru, prin care am intrat în creştinism, se desăvârşeşte cu botezul cu care s-a botezat Iisus; şi că sfânta noastră împărtăşanie se împlineşte cu paharul pe care l-a băut Iisus. Spre aceste sfârşituri: Botez şi Pahar, - convingeri ca munţii -, fireşte că trebuie nevoinţă, trebuie virtuţi. Dar unde sfârşesc virtuţile; unde duc? Ele nu sunt scopuri în sine. Nu urmărim virtuţile pentru ele însele; ele sunt mijloace pentru dobândirea Adevărului. Şi Dumnezeu e Adevărul. Aşa înţelese virtuţile, cu acest rost urmărite, ele duc pe om până la moartea pentru Adevăr, ceea ce e înviere. Că a-ţi primejdui viaţa pentru Dumnezeu şi oameni nu poate fi moarte, chiar trecând prin ea, ci cu atât mai vârtos înviere şi bucurie a învierii" (Sursă: Ieromonah Arsenie Boca, *„Cuvinte vii"*, Editura Sfintei Episcopii Ortodoxe Române a Aradului, Deva, 2006, p. 80.)

Iisus Hristos, Dumnezeu-adevărat şi Om-adevărat, se face părtaş intimităţii naturii umane căzute, din pântecele Fecioarei Maria şi până la moartea pe cruce, invitându-ne să fim părtaşi intimităţii morţii Sale, pentru a învia cu El spre moştenirea vieţii veşnice. Niciun dumnezeu inventat, niciunul din muritorii fondatori de religii, fie ele de ultimă modă, ştiinţifice, tehnice, science-fiction, nu a făcut aşa ceva şi nu va face.

Postul Paştelui (ortodox) cu exigenţele sale, cu pedagogia lui, cu încărcătura duhovnicească a Săptămânii Mari, cu Prohodul Domnului, cu venirea Sfintei Lumini la Mormântul Mântuitorului, cu Taina Spovedaniei, cu împărtăşirea cu Trupul şi cu Sângele Mântuitorului sunt etape spre intimitatea noastră cu moartea lui Iisus Hristos care dobândeşte Învierea Sa şi a noastră.

Creştini ortodocşi prin botez fie ne ţinem departe şi nu vrem să auzim de astfel de intimitate, fie ne mulţumim numai cu minunile care ne fac suportabilă, plăcută viaţa în această împărăţie lumească (lumina de la uşa bisericii, ouăle roşii, cozonacul, mielul, pasca), fie, îndrăznind a gusta mai întâi din Sfânta Împărtăşanie care „se împlineşte cu paharul pe care l-a băut Iisus", pentru că ţelul creştinismului este părtăşia veşnică cu Dumnezeu.

NICUŞOR GLIGA

„Veţi ajunge duşmăniţi să fiţi de toate făr-a prinde chiar de veste“

Fost ministru de Externe şi fost preşedinte al Adunării Parlamentare a OSCE, Adrian Severin a trimis recent o scrisoare deschisă noului ambasador al SUA în România, Hans Klemm, de o duritate nemaiîntâlnită. Scrisoarea, structurată în patru părţi, face o analiză critică şi amănunţită a relaţiilor româno-americane. Spicuim cele mai interesante fragmente ale textului publicat de *Adrian Severin pe blogul său.*

• „Românii s-au săturat de ambasadorii «politici» paraşutaţi aici care, fără să le cunoască şi respecte istoria, cultura şi tradiţiile, în timp ce le ţin predici şi le dau instrucţiuni - cu încălcarea patentă a normelor diplomatice - asupra felului în care trebuie să combată corupţia şi să separe afacerile de politică, îşi amortizează fără ruşine, din sudoarea românească, «investiţiile» făcute prin finanţarea clanurilor politice de acasă.

• Descindeţi la Bucureşti, domnule ambasador, într-un moment foarte dificil pentru interesele americane în România. Este momentul în care se poate conchide fără dubiu că toate ţintele politice declarate ale SUA în România au fost ratate şi principalele demersuri politice americane de aici au eşuat.

• Domnul Joseph Biden a venit în România să ne explice cum corupţia trebuie combătută cu orice preţ - se subînţelegea, inclusiv cu preţul sacrificării democraţiei şi libertăţilor individuale - întrucât ea joacă în favoarea geopoliticii ruseşti. Aceasta în timp ce membri ai familiei domnului Biden făceau afaceri nu tocmai impecabile cu oligarhii corupţi din Ucraina. Un discurs similar l-a ţinut doamna Victoria Nuland. Găsim aici cea mai clară expresie a coruperii echilibrului dintre putere şi legitimitate, dintre strategie şi valori.

Debilitarea democraţiei în favoarea unui regim autoritar-justiţiarist nu a omorât corupţia, ci libertatea. Nu există autoritarism favorabil libertăţii; în schimb, toate regimurile autoritare au sfârşit prin a fi corupte. Arbitrariul şi abuzul, caracteristice unui asemenea regim, au făcut cinstea nerentabilă şi au «scumpit» corupţia.

• Câtă vreme justiţia politizată nu a mai distins între cinstiţi şi corupţi, ci numai între politicienii puterii şi cei ai opoziţiei, între suveranişti şi internaţionalişti, între pro-occidentali şi pro-ruşi, între europenişti şi atlanticişti, respectul legii a rămas fără motivare.

• Mandatul dvs, domnule ambasador, într-unul dintre statele europene cu cele mai pro-occidentale şi mai americanofile tradiţii, începe în atmosfera sumbră a virajului tot mai accentuat al românilor către euroscepticism, antioccidentalism şi americanofobie.

• Dacă, faţă de eşecul politicii americane în România pe terenul valorilor şi faţă de realitatea descurajantă a unei prezenţe americane extrem de modeste în economia românească, vă gândiţi că ne mai rămâne la dispoziţie totuşi perspectiva promiţătoare a cooperării pe terenul securităţii, respectiv al alianţei militare, vă atrag atenţia că vă înşelaţi. Bazele militare americane de pe teritoriul

Hans Klemm,
ambasadorul SUA în România

României sau scutul antirachetă în curs de instalare la Deveselu nu valorează doi bani câtă vreme SUA pierd minţile şi sufletele românilor. Ceea ce este tocmai pe punctul de a se desăvârşi.

Zadarnică este desemnarea formală a României ca avanpost american pe frontul luptei cu «neo-imperialismul» rus, cu «neo-otomanismul» turc, cu «fundamentalismul islamic» sau cu «expansionismul» euro-asiatic, dacă mamele române nu vor înţelege de ce viaţa copiilor lor trebuie pusă în pericol spre a promova agenda geopolitică a unei Americi care umileşte şi devitalizează naţiunea română. Pentru toţi cei care credem în valoarea şi chiar în caracterul indispensabil al parteneriatului strategic româno-american, este cutremurător să vedem cum românii, care au aşteptat totdeauna cu un entuziasm aproape naiv «venirea americanilor» pe meleagurile lor, ajung să fie tot mai convinşi că apropierea de Rusia este acum soluţia optimă pentru supravieţuirea lor ca naţiune liberă, adică pentru evitarea statutului de protectorat (american).

• În vara anului 2012, un număr de 7,4 milioane de români, reprezentând aprox 85% din electoratul prezent la urne (acesta, la rându-i, ridicându-se la aprox 50% din totalul cetăţenilor cu drept de vot) s-a pronunţat prin referendum pentru demiterea preşedintelui României. În acest context a sosit la Bucureşti asistentul Secretarului de Stat al SUA, domnul Philip H. Gordon, care a afirmat public sprijinul american pentru cel pe care majoritatea zdrobitoare a românilor îl voia demis. Această voinţă - nu are nicio importanţă dacă justificată sau nu - îl lipsea pe şeful statului român de legitimitate democratică.

Prin vocea trimisului său, America arăta că, pentru ea, asta nu contează. În final, voinţa Americii a prevalat împotriva voinţei poporului român. Lucru făcut posibil prin intervenţia abuzivă şi suspectele speculaţii neconstituţionale ale Curţii Constituţionale a României. Abuzuri şi forţări de situaţie încurajate din afara ţării (inclusiv din SUA) şi înghiţite de un Parlament şi un guvern puse sub evidentă presiune externă.

Se poate susţine că, acceptând şi chiar împingând la această ruptură între putere şi legitimitate, SUA au dorit să salveze stabilitatea lăuntrică a partenerului strategic român, în condiţiile în care oferta forţelor opuse preşedintelui (practic) demis nu era convingătoare sau cel puţin nu era clară.

Un proverb american spune însă că «proba plăcintei este mâncatul plăcintei». Or, presupusele bune intenţii americane nu au făcut decât să paveze drumul spre iadul instabilităţii politice interne şi al dezbinării

naţionale care şi astăzi afectează cumplit România.

În condiţiile păstrării la putere a unui şef de stat nelegitim şi al adâncirii dezechilibrului dintre instituţiile statului în favoarea celor de forţă (în special justiţia şi serviciile secrete), impusă de nevoia consacrării unei asemenea formule nedemocrate, nimeni nu a reuşit să mănânce «plăcinta» promisă a stabilităţii politice. În schimb, mâncăm cu toţii şi astăzi fructele otrăvite ale autoritar-justiţiarismului. Mulţumim, America!

• Mulţi români au putut urmări la televizor anul acesta scene transmise de la recepţia oferită de Ambasada americană la Bucureşti cu prilejul Zilei Naţionale a SUA. Un distins intelectual român mi-a împărtăşit cu acest prilej tristeţea profundă produsă lui de constatarea că masa invitaţilor era evident dominată de reprezentanţii procuraturii şi justiţiei, alături de cei ai unor ONG-uri justiţiar-populiste şi de câţiva politicieni de reputaţie îndoielnică care, asemenea senatorului american înainte pomenit, «sprijină» justiţia politizată tocmai spre a nu-i fi clienţi.

• În chiar sediul DNA - o instituţie care şi-a pus la punct un sistem cvasineconstituţional pentru colectarea de informaţii cu valoare strategică - funcţionează un birou al FBI.

• Se pare însă că reprezentanţii FBI ghidează şi activităţi ale DNA menite a-i «sancţiona» pe oamenii politici, oamenii de afaceri sau oamenii de cultură români care nu adoptă convingător agenda geopolitică a SUA ori, prin preocupările lor, îi stânjenesc promovarea.

• Circulă tot mai intens informaţia că un număr semnificativ de procurori DNA au primit cetăţenia americană. Până acum această informaţie nu a fost nici verificată, nici infirmată. Tăcerea care o înconjoară sugerează confirmarea ei.

Dacă este aşa, înseamnă că ***urmărirea penală a unor cetăţeni români se realizează de către cetăţeni americani.*** Faptul ar echivala cu o cedare de suveranitate inadmisibilă atât din punct de vedere constituţional, cât şi din punct de vedere principial. Situaţia devine cu deosebire gravă atunci când cercetarea penală se referă la liderii politici români.

• Pe data de 4 decembrie 2004, o maşină condusă de un cetăţean american aflat în post la Bucureşti - pluteşte încă misterul cu privire la identitatea lui exactă - a intrat violent într-un taxi care circula regulamentar şi astfel a provocat moartea unui cetăţean român. Întâmplarea face ca acel român să fie un artist foarte popular, pe numele său Teo Peter. În loc să fie cercetat şi judecat de autorităţile române, presupusul criminal a fost imediat scos din România, pentru a fi judecat şi... achitat de instanţele americane în condiţii scandaloase. Justiţia americană a înlăturat fără ezitare acuzaţia pentru omor din culpă, învârtind astfel cuţitul americano-scepticismului în rana conştiinţei publice româneşti.

Comentariile sunt de prisos. Mă limitez la a vă informa, domnule ambasador, că jurisdicţia consulară (dreptul supuşilor străini de a fi judecaţi pentru fărădelegile săvârşite pe teritoriul Principatelor române, de către împuterniciţii diplomatici ai ţărilor lor de origine) a fost abolită în ţara mea încă de la mijlocul secolului al XIX-lea, chiar înainte ca România să-şi fi cucerit independenţa, prin actul principelui Alexandru Ioan Cuza. ***Românii nu pot privi decât cu ochi răi reinstaurarea acestui regim caracteristic pentru statele cu suveranitate limitată, în secolul 21, prin graţia campionilor democraţiei globale şi ai universalismului drepturilor omului care sunt SUA - partenerul lor strategic.***

• Cu ocazia audierii dvs în Senatul SUA, senatorul Ron Johnson v-a cerut să o sprijiniţi pe şefa DNA, pe care a caracterizat-o ca pe «o femeie curajoasă». Din păcate, această recomandare, pe care sper şi vă îndemn să o ignoraţi, reflectă o concepţie destul de răspândită în SUA asupra felului în care poate fi şi trebuie tratată relaţia cu România. Ea este profund greşită şi total contraproductivă.

În primul rând, trebuie să ştiţi că nimic nu o ameninţă pe dna Kovesi, aşa încât nu are

nevoie să dovedească vreun curaj deosebit, pentru a-şi face datoria. Asta dacă nu cumva libertatea de opinie şi libertatea de expresie, respectiv criticile formulate în exerciţiul lor, ar fi o ameninţare la adresa şefilor procuraturii. Ceea ce - nu-i aşa? - nu poate fi conceput de un exponent al democraţiei americane.

• Când, în aprilie 1997, la Washington, am pus bazele parteneriatului strategic dintre SUA şi România în discuţiile purtate cu Secretarul de Stat Madeleine Albright şi cu eminentul său adjunct Strobe Talbott, când apoi, în vara aceluiaşi an, preşedintele Bill Clinton a lansat oficial parteneriatul respectiv la Bucureşti, împreună cu preşedintele Emil Constantinescu, şi când ceva mai târziu, în toamnă, tot la Bucureşti, am definit primele elemente concrete ale parteneriatului pe baza non-paperului prezentat de asistentul Secretarului de Stat Marc Grossman, am convenit cu toţii asupra principiului că ceea ce este bun pentru SUA va fi bun şi pentru România. Corolarul acestui principiu este că ***ceea ce este rău pentru SUA este rău şi pentru România, că ceea ce este inacceptabil pentru SUA este inacceptabil şi pentru România.***

Orice îndepărtare de la acest cadru şi de la aceste principii aruncă în aer parteneriatul româno-american, împingând România de la statutul de partener, la acela de vasal al SUA. Chiar dacă lideri politici români, trecători şi trădători ar accepta o asemenea transformare, ea nu este durabilă fiind injustă şi împotriva naturii. Un atare aranjament nu poate fi funcţional.

Vă îndemn să nu cădeţi pradă tentaţiei de a crede în viabilitatea lui, căci, dacă veţi încerca să acţionaţi într-o asemenea logică, în cele din urmă veţi afla cât de coroziv este poporul român cu cei care încearcă să-l domine şi veţi ajunge, după cum sună versurile unui mare poet român, Mihai Eminescu, ca, în ţara asta, «duşmăniţi să fiţi de toate, făr-a prinde chiar de veste».

• Grecia se zbate în dificultăţi economice care, rău gestionate de UE, se pot transforma oricând într-o imensă problemă geostrategică pentru NATO, ducând la o schimbare dramatică a echilibrului de putere în Mediterana orientală. Vechile tradiţii de parteneriat dintre România şi Grecia - două ţări cu majoritate ortodoxă şi cu un trecut istoric întrepătruns - ar putea permite Bucureştiului, în coordonare cu Washingtonul, să joace rolul de moderator al unor reacţii, altminteri prea rapide şi prea radicale, prin care, în încercarea de a ieşi din impas fără să cedeze „profitorilor" UE, Atena ar afecta ordinea geopolitică regională cu impact asupra ordinii globale.

• Arma care a permis SUA să devină o superputere nu a fost arma nucleară, ci «visul american». Avantajul dobândit prin globalizarea lui - prea mare ca să îl consumaţi singuri fără a face indigestie - v-a dăruit victoria (tactică), dar v-a confiscat liniştea (strategică). De aceea vă înconjuraţi de ziduri şi scuturi protectoare peste tot - acasă şi în lume. De aceea aţi pierdut sau sunteţi pe punctul de a pierde şi pacea, şi aliaţii. De aceea influenţa americană reculează pretutindeni, iar declinul puterii reale americane în ordinea lumii virtuale a internetului riscă să devină cronic.

• În acelaşi timp, diplomaţii americani în post la Bucureşti vor trebui nu doar să asculte toate punctele de vedere româneşti şi să stabilească relaţii directe cu reprezentanţii tuturor şcolilor de gândire şi ai curentelor de opinie din România - aşa cum au făcut-o până la începutul anilor 2000 -, dar şi să analizeze permanent starea de spirit a naţiunii române - iar nu numai disponibilitatea conducătorilor români de a se alinia servil la exigenţele americane - căutând a înţelege totodată măsura în care agenda americană este compatibilă cu felul de a gândi şi simţi al românilor, cu valorile lor morale şi identitatea lor culturală - aşa cum s-a procedat cu succes chiar în timpul Războiului Rece.

Suntem compatibili, dar nu suntem identici; şi niciodată nu vom fi. Spre a ne uni, trebuie să ne delimităm. Spre a coopera, trebuie să mergem unii spre alţii şi să ne întâlnim la mijlocul drumului." ■

Ultima pagină

O profeţie zguduie Occidentul

Papa Francisc - ultimul Suveran Pontif?

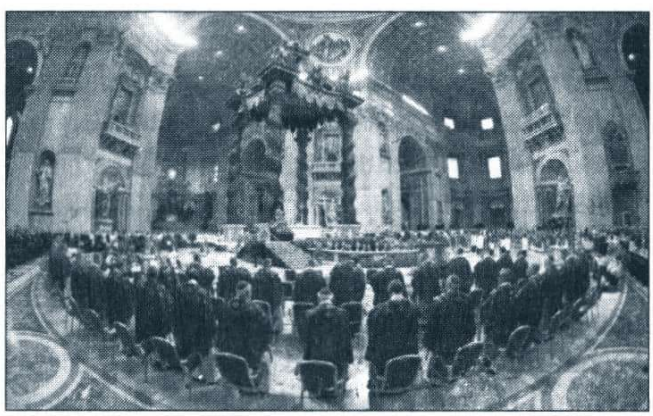

Profeţiile episcopului irlandez Malachy din secolul al XII-lea, ulterior sanctificat, au încântat şi au înfiorat, deopotrivă, întregi generaţii de cititori.

Episcopul Malachy, mai cunoscut drept Sfântul Malachie, a prezis că, după Benedict, va mai exista un singur Suveran Pontif şi că pe timpul ultimului papă va veni sfârşitul lumii. Aşadar, ultimul papă din istoria Bisericii ar fi cel actual, Francisc. Iar sfârşitul lumii ar fi aproape.

Iată textul original al episcopului Malachy, în traducerea oferită de publicaţia irlandeză *Irish Central*: „În ultimii ani ai Sfintei Biserici a Romei va domni Peter al Romei care îşi va păstori turma în mijlocul unor grele suferinţe, iar după el oraşul celor şapte Coline va fi distrus, iar groaznicul Judecător va judeca poporul. Sfârşit".

Profeţia din secolul al XII-lea nu este foarte exactă, dar include o coincidenţă interesantă. Tatăl papei Francisc, actualul Suveran Pontif, a fost Peter (Pietro), originar din Italia. Familia actualului papă s-a mutat ulterior în Argentina.

Arhiepiscopul Malachy a mers din Irlanda la Roma în anul 1139. Aici, el a avut o premoniţie referitoare la numele a 112 Suverani Pontifi, care aveau să conducă Biserica de la Roma. Primul dintre cei incluşi în profeţie a fost Celestin al II-lea, din anul 1143. Cel de-al 112 Suveran Pontif este cel actual, Francisc. Malachy a tras concluzia că aceşti 112 vor fi toţi, iar, după ultimul papă, va veni sfârşitul lumii.

În anumite perioade, profeţiile Sfântului Malachie au fost intens analizate, încercând a fi decodificate. De exemplu, Papa Ioan Paul al II-lea apare în profeţii sub numele „De labore Solis", ceea ce înseamnă „Al eclipsei de Soare". Iar Karol Wojtyla, viitorul Ioan Paul al II-lea, s-a născut la 18 mai 1920, în timpul unei eclipse de Soare.

La rândul lui, penultimul Suveran Pontif care apare în profeţiile lui Malachie, cel cu numărul 111, este numit „De Gloria Olivae" („Glorie Măslinilor"). Iar papa Benedict, cel de-al 111-lea, a făcut parte din Ordinul religios al Măslinilor.

O dovadă a influenţei pe care profeţiile lui Malachy o au în mediile catolice o poate reprezenta o informaţie, publicată de un ziar local italian, imediat după decesul papei Ioan Paul al II-lea. Potrivit acestei surse, succesorul papei Ioan Paul al II-lea urma să devină cardinalul de Florenţa, monseniorul Ennio Antonelli. De ce? Pentru că Ennio Antonelli era originar din Umbria, ţinutul măslinilor, iar pe blazonul său episcopal se află un măslin.

Dar profeţia lui Malachy, referitoare la succesorul lui Ioan Paul al II-lea, a fost interpretată greşit. Imediat după aceea, în aprilie 2005, a fost ales papă Benedict, din Ordinul Măslinilor. ■

Editura LUMEA MAGAZIN vă oferă

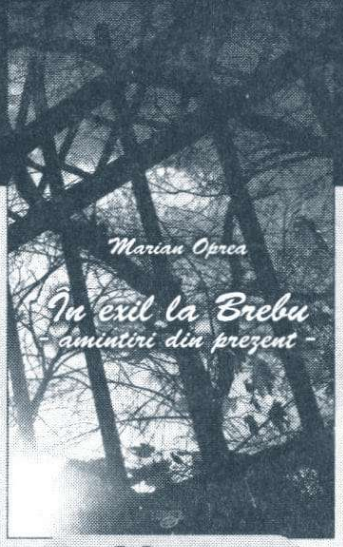

NOU!

20 ron

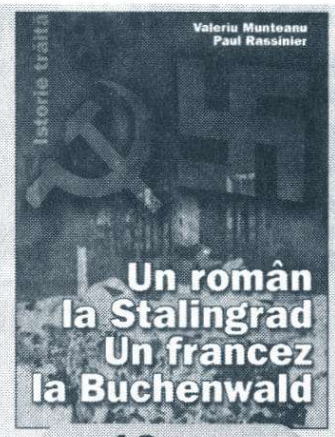

12 ron

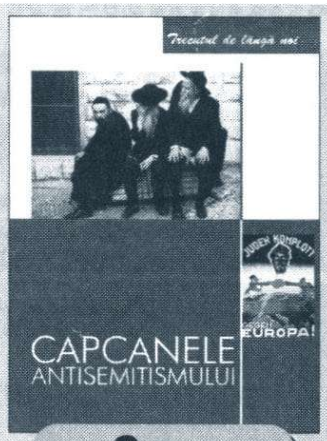

8 ron

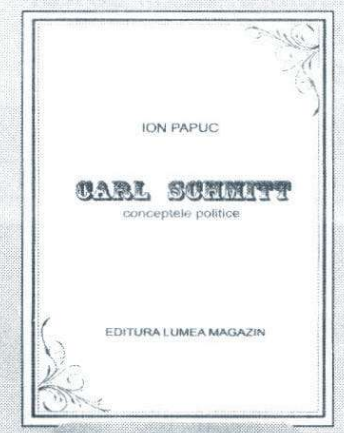

20 ron

EPUIZAT

EPUIZAT

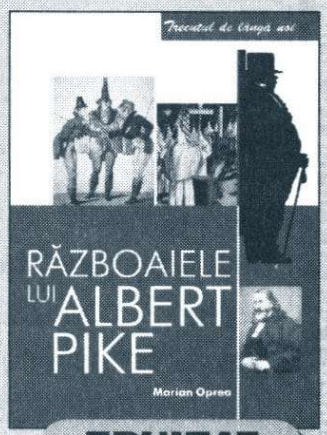

EPUIZAT

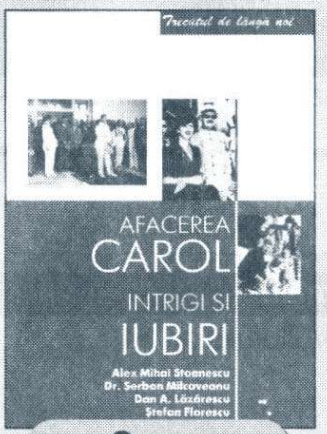

6 ron

25 ron

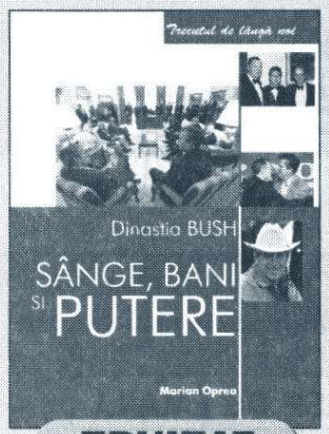

EPUIZAT

EPUIZAT

EPUIZAT

15 ron

EPUIZAT

EPUIZAT

Plata ramburs, cu taxe poştale incluse.

Comenzi la 0740.938.233, e-mail: difuzarelumea@yahoo.com sau prin poştă la adresa redacţiei.

Abonaţi-vă ACUM!

Pentru cei ce se abonează preţul revistei este de 8 lei

Ofertă specială pentru elevi, studenţi şi pensionari 7 lei
(numai prin redacţie, pe baza cuponului)

Nu rataţi această ofertă specială!

ÎN ATENŢIA CITITORILOR DIN STRĂINĂTATE

SUA, Canada, Australia şi America de Sud: 6 Euro/nr.

Africa, Asia, Europa, Orientul Mijlociu: 5 Euro/nr.

În aceste preţuri sunt incluse taxele de expediere. Banii se vor depune în conturile menţionate în cupon.

Informaţii la E-mail:
difuzarelumea@yahoo.com

RETURNAŢI ACEST CUPON LA REDACŢIE

Cupon de abonament

pentru ..... luni începând cu luna .....

Numele şi prenumele.....

Adresa.....

.....

Cod.....Tel.....

Adresa redacţiei: S.C. AMO - PRODPRESS S.R.L.
Bucureşti, Str. Măgura Vulturului nr. 34,
Sector 2, cod 021704.
Anexez chitanţa de plată a sumei de ..... lei în contul
IBAN RO04RNCB0072049700920001
B.C.R. Sector 1, CUI: RO 13766345

Pentru sumele în valută, conturile:
cod IBAN RO47RNCB0072049700920003 (EURO);
COD S.W.I.F.T. RNCBROBU.

OFERTĂ:
Deţinutul A-13221

Film documentar pe DVD (61 min.) conţinând confesiunile lui Leopold Lazăr Schöbel, deţinut la Auschwitz, despre viaţa evreilor din Ungaria horthystă şi din România antonesciană.

Comenzi numai prin redacţia LUMEA
Preţ: 10 lei

LUMEA

ISSN: 1583-2457
E-mail: redactialumea@yahoo.com

ATENŢIE: NOI ADRESE DE EMAIL!

Editor: **S.C. AMO PRODPRESS S.R.L.**
Director: **Marian OPREA**
(marianoprealumea@yahoo.com)
Redactor-şef: Odette HANGANU

Redactori asociaţi: Corneliu VLAD, Viorel PATRICHI, Ioan GATEA, Alecuş FĂRĂU, Sandy ORĂŞANU, Ioan ROMÂNU, Alexandru OMEAG
DTP: Dan NEDEA
(danned2004@yahoo.com)
Difuzare: Frone POPESCU
Tel.: 0740.938.233
(difuzarelumea@yahoo.com)

Redacţia şi administraţia:
Bucureşti, Str. Măgura Vulturului nr. 34,
sector 2, cod 021704
Tel.: 0740.938.233

Marketing şi publicitate:
marianoprealumea@yahoo.com

Revista utilizează serviciile agenţiilor de ştiri yogaesoteric.net, hotnews.ro

În conformitate cu prevederile art. 206 CP responsabilitatea juridică pentru conţinutul articolelor aparţine autorilor. Articolele nepublicate nu se returnează.

Toate drepturile de reproducere rezervate.
Pot fi folosite extrase numai cu menţionarea sursei.

Tipografie: NEDEA PRINT S.R.L
Tel.: (021) 685.21.74; Fax: (021) 771.27.30

Europa a fost ajunsă de blestemul lui Gaddafi?

Pe măsură ce criza imigranţilor din Europa ia amploare pretutindeni, multe din mass-mediile ruseşti îşi reamintesc ultima profeţie sumbră a liderului libian Muammar Gaddafi, făcută cu câteva luni înainte de moartea sa violentă.

„Acum ascultaţi voi, oameni ai NATO!

Bombardaţi un zid care stătea în calea migraţiei africane în Europa şi în calea teroriştilor Al-Qaeda. Acest zid a fost Libia. Voi l-aţi distrus. Sunteţi idioţi şi veţi arde în iad pentru miile de imigranţi din Africa, precum şi pentru sprijinirea Al-Qaeda. Aşa va fi. N-am minţit niciodată. Şi nu mint acum...”, a declarat Gaddafi într-o scrisoare deschisă, obţinută de cotidianul rus *Zavtra* şi publicată în mai 2011, cu câteva luni înainte ca liderul libian să fi fost ucis.

Se vede că istoria i-a dat până acum dreptate!

Cum este societatea de fapt?

O inscripţie din Sevilla, „Plaza de España”, sună cam aşa:

Societatea este astfel:

- Cel sărac munceşte,

- Cel bogat îl exploatează,

- Militarul îi apară pe amândoi,

- Contribuabilul plăteşte pentru toţi trei,

- Vagabondul se odihneşte pentru toţi patru,

- Beţivul bea pentru toţi cinci,

- Bancherul îi escrochează pe toţi şase,

- Avocatul îi înşală pe toţi şapte,

- Doctorul îi omoară pe toţi opt,

- Cioclul îi îngroapă pe toţi nouă,

- Politicianul trăieşte de pe urma tuturor celor zece.

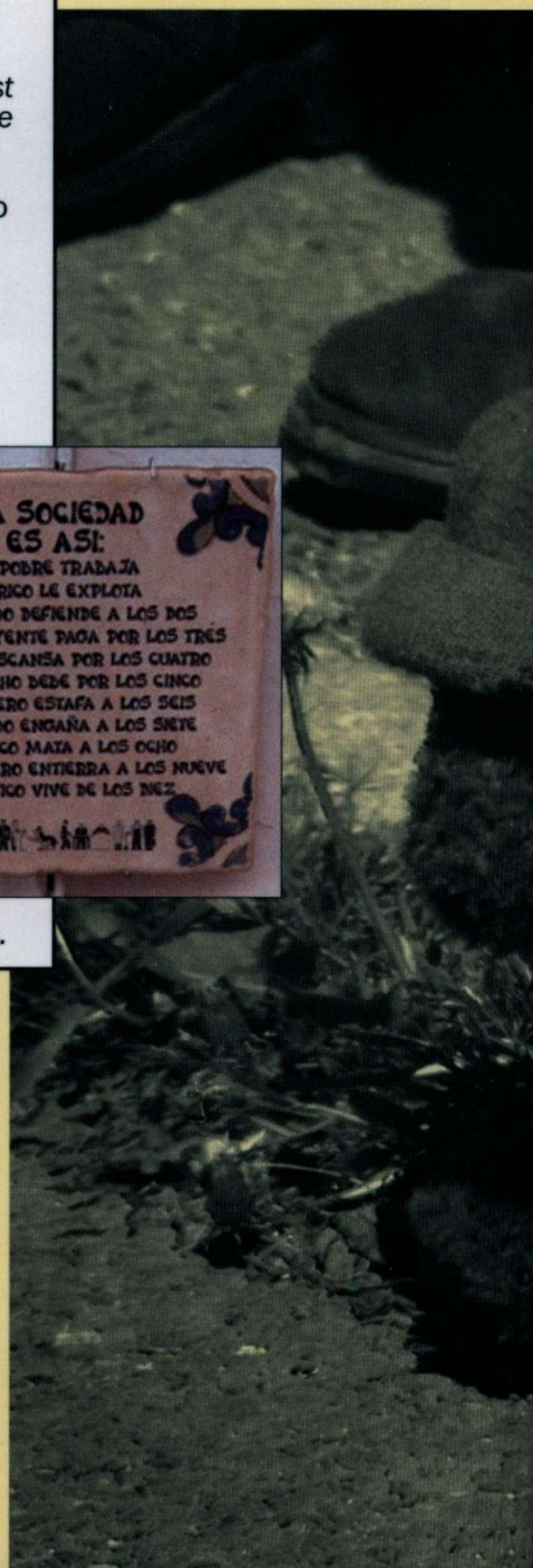

5 948485 020012 10